

ÅRGÅNG 126 ■ NUMMER 7 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ JULI 2002

LIAHONA

The Millennial Lion House, av Grant Romney Clawson

Lion House (Lejonhuset, ö a) som byggdes 1856 i Salt Lake City namngavs efter Brigham Young, som tillgivet kallades Herrens lejon. Han fick denna titel efter att ha framfört en särskilt kraftfull predikan i Nauvoo. Äldste Wilford Woodruff skrev i sin dagbok: "Lejonet röt åter i kväll."

LIAHONA

- 2 Register för generalkonferensen
april 2002 och Unga kvinnors
allmänna möte

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Kyrkan går framåt
Gordon B Hinckley
- 7 Barn
Boyd K Packer
- 10 Tiondelagen
Earl C Tingey
- 13 Utveckla inre styrka
Mary Ellen W Smoot
- 15 "Följ mig"
Joseph B Wirthlin
- 19 Dolda kilar
Thomas S Monson

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson

- 24 Rapport från kyrkans
revisionsavdelning
Wesley L Jones
- 25 Statistisk rapport för år 2001
F Michael Watson
- 26 Fullständig omvändelse medför lycka
Richard G Scott
- 29 Sanna vänner
Henry B Eyring
- 32 Trons lydnad
R Conrad Schultz
- 34 Att vara läraktig
Robert R Steuer
- 36 Evangeliet i våra liv
Dallin H Oaks
- 39 Helga dina gärningar
Neal A Maxwell

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 42 Bli män som har Guds ande
L Tom Perry
- 46 Denna väg som vi kallar livet
Ben B Banks
- 48 Att bli till stor nytta för våra
medmänniskor
Spencer J Condie
- 51 Det kan inte hända mig
James E Faust
- 54 De ber och de handlar
Thomas S Monson
- 58 Personlig värdighet
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 62 Bönens livlina
James E Faust
- 69 Den andre förlorade sonen
Jeffrey R Holland
- 72 Tjäna dig till godo
Richard C Edgley
- 74 Kärlekens språk
Gayle M Clegg

- 77 Från mörkret till hans underbara ljus
Robert D Hales
- 80 Vi lever i tro
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 83 Vår säkra grundval
Russell M Nelson
- 87 "Evig liv i Kristus Jesus"
John M Madsen
- 89 Några grundläggande lärdomar från
Joseph Smiths historia
Carlos H Amado
- 91 Kristlig kärlek: fullkomlig och evig
kärlek
Gene R Cook
- 94 Erfar Herrens kärlek
Bonnie D Parkin
- 95 Ett tillfälle att verka
Gerald N Lund
- 97 Jag går vart du kallar mig
William R Walker
- 98 Rikets fridsbudskap
M Russell Ballard
- 101 Vi riktar våra blickar mot Kristus
Gordon B Hinckley

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 103 Stå på heliga platser
Sharon G Larsen
- 105 Att stärka hemmet och familjen
Carol B Thomas
- 108 Håll facklan högt
Margaret D Nadauld
- 111 Vägen till fullkomlighet
Thomas S Monson
-
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 115 De talade till oss
- 116 Biorganisationernas
generalpresidentskap
- 116 Undervisningshjälpmedel
- 122 Konferensnytt

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Amado, Carlos H 89
 Ballard, M Russell 98
 Banks, Ben B 46
 Clegg, Gayle M 74
 Condie, Spencer J 48
 Cook, Gene R 91
 Edgley, Richard C 72
 Eyring, Henry B 29
 Faust, James E 51, 62
 Hales, Robert D 77
 Hinckley, Gordon B 4, 58, 80, 101
 Holland, Jeffrey R 69
 Larsen, Sharon G 103
 Lund, Gerald N 95
 Madsen, John M 87
 Maxwell, Neal A 39
 Monson, Thomas S 19, 23, 54, 111
 Nadauld, Margaret D 108
 Nelson, Russell M 83
 Oaks, Dallin H 36
 Packer, Boyd K 7
 Parkin, Bonnie D 94
 Perry, L Tom 42
 Schultz, R Conrad 32
 Scott, Richard G 26
 Smoot, Mary Ellen W 13
 Steuer, Robert R 34
 Thomas, Carol B 105
 Tingey, Earl C 10
 Walker, William R 97
 Wirthlin, Joseph B 15

ÄMNESREGISTER

Anständighet 108
 Arbete 111
 Avund 69
 Barn 7, 74
 Bedrägeri 32
 Begärelse 69
 Beskydd 7
 Bön 54, 62, 74, 80, 89, 105
 Den Helige Anden 29, 34, 42, 46, 77, 103
 Disciplin 111
 Engagemang 39, 97
 Enighet 13
 Evigt liv 87
 Familj 62, 105
 Frestelse 15, 51
 Frid 98
 Frälsningsplanen 72, 83
 Förberedelse 48
 Föredöme 29, 42, 108
 Förlikning 19
 Förlåtelse 19, 98
 Förmåga 51
 Försoningen 72, 83
 Givmildhet 69
 Gästfrihet 4
 Helgelse 39
 Heliga platser 103
 Helighet 103
 Hem 105
 Historia, kyrkans 4
 Hjälpföreningen 13, 94
 Högmöde 32
 Inläarning 111
 Jesus Kristus 15, 36, 62, 77, 87, 98, 101
 Kilar 19
 Kristi ljus 77, 98
 Kristlig kärlek 91
 Kärlek 7, 29, 69, 74, 91
 Ljus 77, 80
 Lycka 26, 46, 74, 111
 Lydnad 10, 32, 34, 36
 Läraktighet 34
 Lärjungeskap 15, 111
 Meditation 89
 Missionärsarbete 54
 Motgångar 72
 Målsättningar 46
 Mörker 77
 Normer 108
 Närvaro i kyrkan 36, 89
 Offer 15, 105
 Omvändelse 26
 Omvändelse 26
 Profeter 42, 95
 Prästadöme 42, 58
 Rättfärdighet 108
 Sanning 83, 89
 Självdisciplin 51
 Skrifterna 89
 Smith, Joseph 89
 Styrka 13
 Ständiga utbildningsfonden 4
 Tacksamhet 91, 94, 111
 Tempeltjänst 83
 Tillväxt, kyrkans 4
 Tionde 10, 80
 Tjänande 13, 36, 48, 69, 95
 Tro 26, 32, 48, 51, 54, 62, 72, 80, 101
 Undergivenhet 39, 95
 Undervisning 7
 Val 46
 Vittnesbörd 10, 87, 94, 97, 101
 Välsignelser 10, 54
 Vänlighet 58
 Vänskap 29
 Världighet 58
 Vördnad 103
 Ödmjukhet 34
 Övergrepp 58

Juli 2002 • Årgång 126 • Nummer 7
LIAHONA 22987 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander
Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood
Redaktör: Roger Terry
Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson
Redaktionsassistent: Susan Barrett
Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharni Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,
Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,
Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningsstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Umlandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
July 2002 Vol. 126 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA
subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner
finns på många språk på distributions-
centren, i allmänhet inom två måna-
der efter konferensen. Se det här
numret, sidan 126, för information om
generalkonferenser på DVD.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org för att få
tillgång till generalkonferenstal på
Internet på många språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar beho-
ven hos dem ni besöker som hemlärare
eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Craig Dimond.
Baksidan: Foto Jed Clark.

KONFERENSFOTON

Foto Craig Dimond, Jed Clark,
Kelly Larsen, Ellie Carter, Robert
Casey, Tamra Ratieta, Alexis Duce,
Mark Hedengren, Richard Romney,
Arnie Angle och Casey McFarland.

Kyrkan går framåt

President Gordon B Hinckley

Ingen annan kyrka som har upprättats på Amerikas jord har vuxit så snabbt eller blivit så utbredd . . . Det är ett fenomen utan like.

Mina älskade bröder och systrar, det är underbart att få vara tillsammans med er igen i kyrkans storslagna världskonferens.

På dagen för etthundrasjuttiotvå år sedan samlades Joseph Smith och hans medarbetare i det enkla timmerhuset på Peter Whitmers gård i den stillsamma byn Fayette i New York, och organiserade Jesu Kristi kyrka.

Från denna enkla början har någonting mycket anmärkningsvärt vuxit fram. Stor har detta verks historia varit. Vårt folk har uthärdat varje form av lidande. Deras offer kan inte beskrivas. Mäktigt bortom fattningsförmåga har deras arbete varit. Men ur denna smältdegel har något underbart kommit fram. I dag står vi på höjden av dessa år och ser oss omkring.

Från de ursprungliga sex medlemmarna har en väldig familj av troende vuxit fram. 11 miljoner stark. Från denna stillsamma by har en rörelse vuxit fram som idag sträcker sig över ca 160 länder. Detta har blivit den femte största kyrkan i Förenta staterna. Det är en anmärkningsvärd utveckling. Fler medlemmar bor utanför denna nation än i den. Det är också en anmärkningsvärd sak. Ingen annan kyrka som har upprättats på Amerikas jord har vuxit så snabbt eller blivit så utbredd. I dess stora famn finns medlemmar från många nationer som talar många språk. Det är ett fenomen utan like. Alltefter som kyrkans historiska väv har vuxit, har ett underbart mönster framträtt. Det får sitt uttryck i lyckliga och underbara människors liv. Det förebådar underbara ting i framtiden.

När vårt folk först kom till denna dal för 155 år sedan, såg de med en profetisk vision en storslagen framtid. Men jag undrar ibland om de verkligen anade omfattningen av den dröm som nu förverkligas.

Kyrkans huvudkontor finns i denna stad som nyligen var värdstad för den 19:e vinterolympiaden. Vi fattade ett medvetet beslut att vi inte skulle använda den tiden till att utföra missionärsarbete, men vi var säkra på att detta framstående evenemang skulle ge någonting underbart till kyrkan. De underbara byggnaderna som finns här — templet, tabernaklet, detta magnifika

konferenscenter, Joseph Smith Memorial Building, Släktforskningscentret, kyrkans administrativa byggnad, kyrkans kontorsbyggnad, våra välfärdsinrättningar samt de många kapell som finns i den här dalen kunde inte missas av dem som vandrade längs denna stads och närliggande städers gator. Som Mike Wallace en gång sade till mig: "Dessa byggnader tyder på något gediget."

Och förutom detta hade vi fullt förtroende för vårt folk, de många tusentals som skulle arbeta som frivilliga under detta stora evenemang. De skulle vara pålitliga, de skulle

Tabernakelkören sjunger för en fullsatt session under den 172:a årliga generalkonferensen.

vara trevliga, de skulle vara välunderrättade, de skulle vara tillmötesgående. Den unika och utmärkande förmåga som vårt folk har att tala världens språk skulle visa sig vara en otrolig tillgång, bättre än vad man kunde hitta någon annanstans.

Ja, allt blev som det var tänkt. Hundratusentals besökare kom. En del kom med misstänksamhet och betänkligheter, med gamla och falska intryck alltjämt i sina sinnen. De kom med en känsla av att de kunde hamna i en ovälkommen situation tillsammans med religiösa fanatiker. Men de fann något de

aldrig väntat sig. De upptäckte inte endast den underbara naturen i detta område, med dess storslagna berg och dalar, de upptäckte inte endast de internationella spelens underbara anda när de är som bäst, utan de såg skönheten i denna stad. De fann vänliga och tillmötesgående värdar som var ivriga att hjälpa dem. Jag vill inte ge intrycket av att sådan gästfrihet endast gavs av vårt folk. Hela samhället förenade sig för att välkomna gästerna. Men allt detta gav någonting underbart till kyrkan. Representanter från media, som så ofta är en hård och

förhårdad grupp, talade och skrev med mycket få undantag på ett språk som både smickrande och sanningenligt beskrev den unika kultur som de fann här, människorna de mötte och umgicks med och gästfriheten som mötte dem.

Televisionen förde denna bild till miljarder människor över hela jorden. Dagstidningar och tidskrifter förde in artikel efter artikel.

Tusentals, ja tiotusentals människor kom till tempelområdet, beundrade Herrens majestätiska hus och satt i tabernaklet och lyssnade till körens enastående musik. Ytterligare

flera tusen fyllde detta storslagna konferenscenter för att se en underbar produktion som handlade om kyrkan och dess världsomfattande mission. Återigen tusentals besökte Släktforskningscentret. Media togs emot i Joseph Smith Memorial Building. Vi intervjuades för television, radio och press av reportrar från många delar av denna nation och från hela världen. Jag har fått höra att nära 4 000 artiklar om kyrkan publicerades enbart i tysk press.

Georgie Anne Geyer, en välkänd skribent vars spalt kan läsas i många tidningar, skrev följande: "Hur i all världen kan en stat som till största delen består av mormoner vara så djärv att den blir värdstad för ett berömt internationellt arrangemang? Skulle världen med glädje komma till en stat vars dominerande religion ber sina medlemmar avstå från alkohol, tobak och till och med koffein, tre huvudingredienser i internationella konferenser?"

Hon citerade sedan Raymond T Grant, konstnärlig ledare för den olympiska konstfestivalen. Han talade om invigningen och sade: "Visste du att 98 procent av hela ensemblen var frivilliga? Det är många personer. Faktum är att de flesta inte fick någon lön. Detta händer inte ofta, och jag tror att det beror på mormonkulturen. Som katolsk man från New York tycker jag att det är intressant att Brigham Young, grundaren av mormonernas bosättning i Utah, byggde en teater före allt annat."

Han gick vidare till statistik: "Staten har sex dansgrupper, det säljs fler pianon och harpor i Utah än någon annanstans i Förenta Staterna, Tabernakelkören har [360] medlemmar och den äldsta Steinway-affären i Utah . . . grundades redan 1862. I Utah är utgiften per capita som används till utbildning en av de lägsta — ändå får de höga provresultat. 'Det har varit fascinerande att få prova på denna kultur.'"

Georgie Anne Geyer avslutade sin artikel med: "Det är helt enkelt en

blandning av en allvarlig och hederlig religion, av familjer som alstrar och kräver att få stå för den bästa kulturen tillsammans med den allra nyaste tekniken, och av en allmänt förnuftig organisation och administration. Kort och gott, det är en modern blandning av det forna Amerika" ("Salt Lake City och staten Utah visar sig för världen", *Salt Lake Tribune*, fredagen den 15 februari, 2002).

Om vi hade tid skulle jag kunna delge många citat från världens garvade journalister, som skrev på de mest berömmade sätt.

Skrevs det något negativt? Naturligtvis. Men det var inte mycket. Vi förde enskilda samtal med nationernas presidenter, med ambassadörer, med företagsledare och andra ledare.

År 1849, två år efter det att vårt folk först kom hit och efter det att man upptäckt guld i Kalifornien, var många modfällda. De hade kämpat med att livnära sig på den torra jorden. Gräshoppor hade slukat deras skörd. Vintrarna var kalla. Många tänkte ta sig till Kalifornien för att bli rika. President Young talade till dem och uppmanade dem att stanna, och lovade att "Gud ska mildra klimatet och vi ska bygga en stad och ett tempel åt Gud den Högste på denna plats. Vi ska utvidga våra bosättningar åt öster och väster, åt norr och åt söder, och vi ska bygga samhällen och städer i hundratal, och tusentals heliga ska samlas hit från jordens nationer. Detta ska bli den stora samlingsplatsen för folken. Kungar och kejsare och världens ädla och visa skall besöka oss här" (i Preston Nibley, *Brigham Young: The Man and His Work* [1936], s 128).

Vi har nyligen bevittnat uppfyllelsen av den profetian. Givetvis är jag glad över det som har hänt. Dessa besökare provade på den säregna kulturen i detta samhälle. Vi tror att den kulturen är värd att bevaras. Jag gratulerar och tackar dem av vårt folk som deltog i så stort antal och som gav så frikostigt, och jag gratulerar och tackar alla

andra som arbetade tillsammans för att göra detta till ett underbart och betydelsefullt evenemang.

Nu vill jag kortfattat tala om en eller två andra saker.

När jag nämnde Brigham Young kom jag att tänka på den ständiga utbildningsfonden som vi har upprättat. Det har bara gått ett år sedan jag talade om den på generalkonferensen för första gången. Bidrag från generösa sista dagars heliga har kommit in och de har gett denna strävan en fast grund. Vi kommer att behöva mer, men det har redan visat sig att mycket gott skall komma från detta arbete. Unga män och kvinnor i de mindre privilegierade delarna av världen, unga män och kvinnor som i de flesta fall är återvända missionärer, får chansen till en bra utbildning som kommer att lyfta dem upp ur det fattigdomens träsk som deras förfäder har kämpat med under generationer. De kommer att gifta sig och gå framåt med kunskaper som gör det möjligt för dem att få bra arbeten och att ta sin plats i samhället där de kan göra stora insatser. De kommer också att

tillväxa i kyrkan, fylla ansvarsfulla kall och fostra familjer som för deras tro vidare.

Jag hinner bara läsa ett brev. Det kommer från en ung man som har blivit välsignad genom detta program.

Han säger: "Det är så underbart att jag inte bara behöver drömma om min utbildning eller min framtid. Herren har banat vägen, och jag förverkligar min dröm!

Jag går på en bra teknisk skola i mitt land och ska bli datatekniker . . . Genom att gå i skolan upptäcker jag mina talanger. Disciplinen jag lärde mig på min mission hjälper mig att lyckas . . . Aldrig har någon ung man känt sig mer välsignad än jag gör. Den ständiga utbildningsfonden har stärkt min tro på Herren Jesus Kristus. Nu, mer än någonsin, känner jag ansvaret som evangeliet lägger på mig, att bli en bättre medlem, en bättre ledare och en bättre far . . .

Min kära mor, som har uppoffrat så mycket, blir så rörd att hon gråter när hon ber sin aftonbön, på grund av sin tacksamhet till Herren . . .

Nu föreställer jag mig hur min stad välsignas genom mig. Jag föreställer mig kyrkan med ledare som har ekonomisk trygghet och som kan stödja Herrens verk med all sin själ, sinne och styrka. Jag ser kyrkan gå framåt. Jag ser fram emot att få en egen familj och lära dem att vi kan vara oberoende. Så jag måste avsluta min utbildning. Jag kommer då att kunna betala tillbaka lånet snabbare för att hjälpa mina medmänniskor . . . Jag är tacksam för Frälsarens barmhärtighet. Han uppehåller oss sannerligen med sin kärlek."

Och så fortsätter det, mina bröder och systrar. Medan detta storslagna verk går fram över jorden välsignar vi nu omkring 2 400 ungdomar. Andra kommer att välsignas.

Må Herren välsigna er och var och en av oss, medan vi gläder oss åt möjligheten att vara en del av denna storslagna sak under denna underbara tid för Herrens verk, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. □

Barn

President Boyd K Packer

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

I det vi tror på, i det vi undervisar om, finns råd, befallningar, ja, varningar om att vi ska beskydda, älska, ta hand om och "lära barnen att vandra på sanningens och dygdens vägar".

För många år sedan i Cuzco, högt uppe i de peruanska Anderna, höll äldste A Theodore Tuttle och jag ett sakramentsmöte i ett långsmalt rum med en dörr som vette ut mot gatan. Det var kväll och det var mycket kallt.

Medan äldste Tuttle talade, dök en liten pojke upp i dörröppningen. Han var kanske sex år gammal. Han var naken så när som på en trasig skjorta som räckte honom till knäna.

Till vänster om oss stod en tallrik på ett litet bord med brödet till sakramentet. Gatubarnet såg brödet och flyttade sig framåt längs väggen, tum för tum, i riktning mot det. Han var nästan framme vid bordet när en kvinna i mittgången såg honom. Med en sträng nick förvisade hon honom ut i kvällen. Jag suckade inom mig.

Senare återvände pojken. Han smög sig längs väggen och kastade

hastiga blickar på brödet och mig. Han närmade sig det ställe där kvinnan skulle kunna få syn på honom igen. Jag sträckte ut armarna, och han kom springande till mig. Jag höll honom i knät.

Sedan, som någonting symboliskt, satte jag honom i äldste Tuttles stol. Efter avslutningsbönen rusade han till min stora sorg ut i kvällen.

När jag kom hem igen berättade jag för president Spencer W Kimball om honom. Han blev djupt rörd och nämnde det i ett konferenstal. Han berättade för andra om händelsen och mer än en gång sade han till mig: "Den upplevelsen har vida större betydelse än du nu anar."

Jag har aldrig glömt det där lilla gatubarnet. Många gånger i Sydamerika har jag sökt efter honom i människors ansikten. När han återkommer i mina tankar, är det också andra jag minns.

Efter andra världskriget en kylig natt på en tågstation i södra Japan hörde jag en knackning på tågfönstret. Där stod en pojke, också han i trasig skjorta, med en trasa bunden om den svullna käken. Hans huvud var täckt av skabb. Han höll upp en rostig konservburk och en sked, symbolen för en föräldralös tiggare. När jag försökte öppna dörren för att ge honom pengar körde tåget i väg. Jag ska aldrig glömma den hungrige lille pojken som stod där i kylan och höll upp sin tomma konservburk.

En sjuk liten förstaklassare låg på sjukhuset vid en statlig skola för

indianer. Han hade feber och näsan rann. Jag öppnade ett paket från hans mor, som befann sig långt borta på ett reservat. Inslaget i en kartong som av påskriften att döma tidigare innehållit bildelar — vilken hon med all sannolikhet fått på handelsstationen — låg litet navajobröd och fårkött. Det var en julkapp till hennes lille pojke.

Nyligen såg jag på nyheterna den där långa, vanliga raden av flyktingar. Och som vanligt var det barn som bar på barn. En liten flicka klängde sig fast överst på ett stort bylte som modern bar på. Medan de långsamt och under tystnad gick förbi, såg hon in i kameran. Det allvarsamma lilla svarta ansiktet och de stora svarta ögonen tycktes fråga: "Varför?"

Barn är det förflutna, nuet och framtiden. De är fulländade och värdefulla. Varje gång ett barn föds förnyas världen i oskuld.

Jag tänker ständigt på och ber för barnen och ungdomarna och deras föräldrar.

Nyligen var jag närvarande vid ett sakramentsmöte som hölls av barn med speciella behov. Alla var syn- eller hörselskadade eller förståndshandikappade. Alla hade de fått en tonåring som följeslagare. De

sjöng och spelade för oss. Mitt emot oss på första raden stod en ung flicka och tecknade för dem bakom oss som inte kunde höra.

Jenny bar ett kort vittnesbörd. Sedan talade hennes föräldrar. De berättade om den stora vända de känt, när de fick veta att deras barn aldrig skulle kunna leva ett normalt liv. De berättade om de ändlösa, vardagliga prövningar som följde. När andra stirrar eller skrattar, lägger Jennys bröder en beskyddande arm om henne. Modern berättade sedan för oss om den kärlek och stora glädje som Jenny hade fört med sig till familjen.

Dessa föräldrar har lärt sig att "efter stor bedrövelse kommer välsignelsen" (L&F 103:12). Jag såg hur de hade sammansvetsats av motgångarna och förädlats till renaste guld — till sanna sista dagars heliga.

De berättade för oss att Jenny adopterar fäder. Så när jag skakade hand med henne sade jag: "Jag är farfar."

Hon såg upp på mig och sade: "Ja, jag kan se varför!"

Det finns ingenting i skrifterna, det finns ingenting i det vi publicerar, det finns ingenting i det vi tror på eller undervisar om, som berättigar föräldrar eller någon annan att försumma eller misshandla eller ofreda våra egna eller någon annans barn.

I skrifterna, i det vi publicerar, i det vi tror på, i det vi undervisar om, finns däremot råd, befallningar, ja, varningar om att vi ska beskydda, älska, ta hand om och "lära barnen att vandra på sanningens och dygdens vägar" (Mosiah 4:15). Att svika dem är helt otänkbart.

Några av de skarpaste varningarna och hårdaste straffen i uppenbarelserna hänför sig till små barn. Jesus sade: "Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup" (Matt 18:6).

På profeten Mormons tid ville några, som inte förstod att små barn

är "oförvitliga för Gud" (Mosiah 3:21) och "levandegjorda i Kristus" (Moroni 8:12), döpa små barn. Mormon sade att de "förnekade Kristi barmhärtighet och aktade hans försoning och hans återlösningskraft för intet" (Moroni 8:20).

Mormon tillrättavisade dem strängt och sade: "Den som tror att små barn behöva dop är förgiftad av ondska och fången i orättfärdighetens bojor, ty han har varken tro, hopp eller kärlek, och därför, om han skulle dö, medan han så tror, skulle han gå ned till helvetet . . .

Se, jag talar djärvt, emedan jag har myndighet från Gud" (Moroni 8:14, 16).

Inte förrän barn uppnår den ansvarighetsålder som Herren har satt till åtta års ålder (se L&F 68:27) behöver de döpas. Före den åldern är de oskyldiga.

Barn ska varken förbigås eller försummas. De får under inga omständigheter misshandlas eller ofredas. Barn får inte överges eller stötas bort genom skilsmässa. Föräldrar är skyldiga att sörja för sina barn.

Herren sade: "Alla barn kunna fordra att föräldrarna skola försörja dem, tills de hava uppnått myndig ålder" (L&F 83:4).

Vi ska ta hand om deras fysiska, deras andliga och deras känslomässiga behov. Mormons bok lär: "I skolen icke låta edra barn gå hungriga eller nakna. Ej heller skolen I tillåta dem att överträda Guds lagar och strida och kiva med varandra samt tjäna djävulen, vilken är mästaren i synd och som är den onde ande om vilken våra fäder hava talat, han, som är all rättfärdighets fiende" (Mosiah 4:14).

Inget kan jämföras med en far som är ansvarsfull och som i sin tur lär sina barn att känna ansvar. Inget kan jämföras med en mor som är hos dem för att trösta dem och skänka tillförsikt. Kärlek, beskydd och ömhet är av största värde.

Herren sade: "Jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning" (L&F 93:40).

Alltför ofta lämnas en förälder ensam att uppfostra barnen. Herren

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet (vänster), president Gordon B Hinckley och president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, väntar på att en konferenssession ska börja.

har ett sätt att stärka den föräldern att själv klara av det som borde vara två föräldrars ansvar. Om någon av dem uppsåtligt överger sina barn är det ett ytterst allvarligt fel.

Jag tänker ofta på en annan pojke. Vi träffade honom när det var examensdag i seminariet i en avsides belägen stad i Argentina. Han var välklädd och välnärd.

Eleverna gick längs mittgången fram till förhöjningen. Där var tre rätt så höga trappsteg. Pojken kunde inte klara det första trappsteget, eftersom hans ben var för korta. Han var dvärg.

Det var då vi märkte att bakom honom marscherade två handfasta unga män som ställde sig på varsin sida om honom och vänligt lyfte upp honom på förhöjningen. Efter mötet lyfte de ner honom igen och marscherade sedan ut med honom. De var hans vänner och tog hand om honom. Den här pojken kunde inte nå det första trappsteget utan att lyftas upp av sina vänner.

De som kommer in i kyrkan kommer som barn, andligt sett. De behöver någon, någon vän, som kan lyfta upp dem.

Om vi utformar stegen efter dopet så att de endast passar dem som har långa, starka ben, bortser vi från det som Herren sade i uppenbarelserna. Profeterna har sagt att vi "borde [vara] lärare . . . [och undervisa om] de första grunderna av Guds ord, [ty de] behöver mjölk, inte fast föda . . .

Den fasta födan är till för vuxna, för dem som genom övning har fått sinnet skärpt till att skilja mellan gott och ont" (Heb 5:12, 14).

Aposteln Paulus skrev: "Mjölk gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller" (1 Kor 3:2).

I en uppenbarelse som gavs 1830, kort innan kyrkan grundades, manade Herren till försiktighet: "Ty de kunna icke tåla fast föda nu utan måste hava mjölk. Därför få de icke veta dessa ting, så att de icke omkomma" (L&F 19:22).

Vi måste vara försiktiga så att inte vi gör det där första steget för högt eller avpassar det för dem med långa, starka ben och lämnar de andra utan någon vän som kan lyfta dem.

När några av lärjungarna visade bort dem som bar fram små barn,

sade Jesus: "Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty himmelriket tillhör sådana" (Matt 19:14).

När hans lärjungar frågade vad slags män de borde vara, ställde Jesus ett litet barn mitt ibland dem (se Matt 18:2–3). Om vi inte "blir som ett litet barn, . . . kan vi ingalunda ärva Guds rike" (3 Nephi 11:38).

Jag känner en djup oro för barnen och deras föräldrar i mitt sinne och hjärta och i min själ.

Under årens lopp har jag undrat vad president Kimball menade, när han påminde mig om gatubarnet i Cuzco och upprepade: "Den upplevelsen har vida större betydelse än du nu anar." En dag tillade han: "Du höll en nation i knät."

Nu när jag är nästan 78 år förstår jag vad president Kimball såg. Jag vet vad han menade. Den pojken i Cuzco och pojken i Japan och de andra barnen runtom i världen har ett starkt inflytande på vad jag tänker och vad jag känner och vad jag mest intensivt ber om. Jag tänker ständigt på små barn och deras föräldrar som anstränger sig att uppfostra

dem i en alltmer farofylld tid.

I likhet med bröderna har jag rest världen över. I likhet med de andra bröderna har jag haft förtroendeposter inom skolväsendet, i affärsvärlden, i stat och kommun och i kyrkan. Jag har skrivit böcker och, liksom de, fått hedersbetygelser, utmärkelser, diplom och plaketter. Sådana hedersbetygelser får vi på grund av den ställning vi har eller har haft. De är oförtjänta.

När jag försöker bedöma värdet av detta, finns det något som jag värdesätter mer än något av alltsammans — mer än allt det andra tillsammans. Det som är av störst värde för mig är hur våra söner och döttrar och deras hustrur och män behandlar sina barn och hur våra barnbarn i sin tur behandlar sina små.

När det gäller att förstå vårt förhållande till vår himmelske Fader, är det som min hustru och jag har lärt oss som föräldrar och far- och morföräldrar och som är mest värt att veta, något som vi har lärt oss av våra barn.

Den välsignelsen har jag fått som en gåva av min hustru. Herren sade om sådana kvinnor: "En hustru blev given åt en man på det de skulle föröka sig och uppfylla jorden enligt min befallning och fullborda löftet, som min Fader gav, förrän världens grund lades, samt för sin upphöjelse i de eviga världarna, att de må föda människosjälur, ty häri fortsattes min Faders gärningar, att han må förhärlicas" (L&F 132:63).

Med sådana kvinnor som mödrar till barn inser vi varför Herren uppenbarade "att stora ting kan krävas av deras faders händer" (L&F 29:48).

Jag bär vittnesbörd om att evangeliet är sant, och kraften i det är avsett att välsigna små barn. Jag ber innerligt att barnen och ungdomarna och deras föräldrar må få den Helige Andens gåva, att den må vägleda och beskydda dem, att den må bära vittnesbörd i deras hjärtan om att Jesus är Kristus, Guds Son, Faderns Enfödde. I Jesu Kristi namn, amen. □

Tiondelagen

Äldste Earl C Tingey
i de sjuttios presidentskap

*Herren har instiftat tiondelagen som sin kyrkas inkomslag . . .
Det är också en lag genom vilken vi visar vår lojalitet mot Herren.*

Ijulas fick jag en mycket speciell present av min mor. Hon hade under alla dessa år noggrant förvarat en liten bok som jag fick av mina föräldrar 1944, när jag var tio år gammal.

Det här är boken. Det är en kassabok där jag fick lära mig att varje vecka skriva upp mina inkomster och utgifter.

Jag har till exempel gjort en anteckning om att jag inledde veckan den 29 juli 1944 med 24 dollar och 5 cent i min ägo, och att jag tjänade 7 dollar på att arbeta på familjens bondgård. Vad gäller utgifter, så gjorde jag av med 5 cent på godis, 3 dollar och 45 cent vid ett inköp, 20 cent på bio och 2 dollar och 37 cent på kläder. Dessutom investerade jag 20 dollar i en sparobligation och betalade 70 cent i tionde. Jag avslutade veckan med ett saldo på 4 dollar och 28 cent.

Jag minns att jag frågade min far om han kunde höja min lön på 25 cent i timmen. Men när jag nu tänker på att en biobiljett kostade 20 cent och godis 5 cent, inser jag att jag förmodligen fick för mycket betalt.

När jag bläddrade igenom den här över 50 år gamla kassaboken, lade jag märke till att jag för varje vecka under åren 1944 och 1945 betalade tionde: tio procent av min inkomst för den veckan. I december 1944 skrev jag att jag hade betalat 12 dollar och 35 cent i tionde det året — ett fullt tionde.

Det var så jag lärde mig betala tionde.

Min hustru och jag undervisade våra barn om vikten av att lägga undan tionde varje vecka när de fick sin veckopeng eller tjänade pengar som barnvakt eller för speciella arbetsuppgifter. De lade tiondet i en liten låda. På fastesöndagen gav de tiondet till biskopen. De lärde sig också att uppskatta värdet av pengar genom att spara en större del av återstoden till en framtida mission och till utbildning.

Våra barnbarn handlar nu efter ett liknande mönster.

Låt oss undervisa våra barn om denna princip och förvissa oss om att de ser oss betala vårt tionde. President Joseph F Smith sade: "Våra barn bör, så snart de blir gamla nog att förtjäna pengar, undervisas om att betala sitt tionde, så att deras namn kan inskrivas i Herrens lags bok."¹

På min tid i Primärföreningen lärde vi oss följande definition:

*Vad är tionde?
Jag säger dig som så:
För varje tia en krona
Herren ska få.*

Läran om tionde är vävd som en bonad genom de heliga skrifterna. Abraham betalade tionde till Melkisedek.² Israels barn undervisades om att föra sitt tionde till Herren.³ Det kanske mest citerade skriftstället om tionde i Gamla testamentet finner vi i Malaki:

"Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: 'Vad har vi stulit från dig?' Tionde och offergåvor.

För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått."⁴

Den summa vi betalar i tionde är den mest fullkomliga och rättvisa av alla arrangemang jag känner till. Den är en tiondel av vår inkomst. Alla, från den fattigaste till den rikaste, betalar samma procentsats. Kristus undervisade om denna princip i berättelsen om änkans offergåva:

"Jesus satte sig mitt emot offerkistan och såg hur folket lade pengar i den. Många rika gav mycket.

Där kom också en fattig änka och lade ner två små kopparmynt, några ören.

Då kallade han till sig sina lärjungar och sade till dem: 'Amen säger jag er: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistan.

Ty alla gav de av sitt överflöd, men hon gav av sin fattigdom, allt vad hon hade att leva på."⁵

Ett kopparmynt är ett mycket litet mynt. Det var det minsta myntet bland judarna. Det var 1/64 av en romersk silverdenar.

I denna tidsutdelning har Herren instiftat tiondelagen som sin kyrkas

Medlemmar och besökare kommer till konferenscentret för en session av generalkonferensen.

inkomstlag. Utan den kan vi inte genomföra Herrens eviga syften. Det är också en lag genom vilken vi visar vår lojalitet mot Herren och gör oss förtjänta av förmåner, förordningar och välsignelser.

Jag var nyligen i Independence i Missouri och kände då att jag skulle köra en timme norrut till Far West. De sista dagars heliga slog sig 1836 ner i Far West, en tillflyktsort undan förföljelse. Far West blev centralort i en kommun med uppskattningsvis 3 000 till 5 000 invånare. Den var under en tid kyrkans huvudkvarter. Mina egna förfäder bodde där.

När jag kom fram till Far West och såg mig omkring, var allt jag kunde se ett böljande jordbrukslandskap. Det fanns ingen stad, inga vägar eller byggnader. Det fanns bara en fridfull, gräsbevuxen tomt för ett tempel, med fyra

hörnstenar omgivna av ett enkelt stängsel.

År 1838 drevs de heliga bort från Far West. Joseph Smith och andra anhölls och fördes till det närlägnade fängelset i Liberty. Där försmäktade de under värsta tänkbara förhållanden i sex månader. Mina egna förfäder led fruktansvärt i Far West och fick nästan sätta livet till.

När jag stod där i Far West och föreställde mig hur det en gång var, slog jag upp skrifterna och läste kapitel 119 i Läran och förbunden. Denna uppenbarelse gavs genom profeten Joseph Smith den 8 juli 1838 i Far West, mitt uppe i denna förföljelse:

"Detta är början på den tionde, som mitt folk skall betala.

Därefter skola de som sålunda hava betalt tionde giva en tiondedel av sin årliga inkomst. Detta skall

vara den för dem gällande lagen evinnerligen, för mitt heliga prästdöme, säger Herren.”⁶

Jag tänkte för mig själv att kyrkans medlemmar inte kunde ha fått tiondelagen vid ett olägligare tillfälle än då. Men de tog emot den och började efterleva denna nya lag vid en tidpunkt när de förlorade sina ägodelar och i vissa fall livet. När jag besökte Far West fick jag ett andligt vittnesbörd om tiondelagen som var starkare och djupare än jag någonsin tidigare hade känt.

Jag skulle vilja ge ett råd till de tusentals medlemmar som kommer in i kyrkan till följd av våra missionärers flit. Utöva tro. Betala ert tionde. Denna lag kanske skiljer sig från det ni varit vana vid före dopet. Men ingenting ni gör som nya medlemmar kommer att bättre förbereda er för att åtnjuta de underbara välsignelser som väntar er — själva templets välsignelser — än att betala ert tionde.

Och nu ett litet råd till missionärerna. Undervisa era undersökare om tiondelagen på ett sådant sätt att de får ett vittnesbörd om denna underbara evangelieprincip.

Joseph F Smiths mor kallades

”änkefru Smith”. Hon var änka till Hyrum Smith som led martyrdöden tillsammans med profeten Joseph. Hon tillrättavisade en gång tiondekamrern som sade att hon på grund av sitt armod inte skulle behöva betala tionde. Hon sade: ”Vill du förmena mig välsignelser? Om jag inte betalade mitt tionde, är jag säker på att Herren skulle dra tillbaka välsignelser från mig. Jag betalar mitt tionde, inte endast därför att det är en Guds lag, utan också därför att jag därigenom väntar mig välsignelser. Genom att hålla denna och andra lagar, väntar jag mig att ha framgång och kunna ta hand om min familj.”⁷

Hade hon framgång? Hennes son och sonson blev båda president för kyrkan, och bland hennes avkomlingar finns en medlem av de tolv apostlarnas kворum och många framstående kyrkoledare.

På tal om sin mor sade Joseph F Smith en gång att hon betalade ”en tiondel av sina får och sin boskap, det tionde pundet av sitt smör, sin tionde kyckling, vart tionde ägg, den tionde grisen, den tionde kalven, det tionde fölet — en tiondel av allt hon odlade och uppfödde betalade hon”.⁸

Jag undervisade vid ett tillfälle en grupp av kyrkans ledare i Afrika om tiondelagen. En broder sade: ”Äldste Tingey, hur kan jag betala tionde när jag inte har någon inkomst?” Jag ställde några frågor och fick fram att han hade en stor familj med sju eller åtta barn och var arbetslös. Jag frågade honom hur han livnärde sin familj. Han sade att han hade en liten trädgård och födde upp gäss.” Jag frågade: ”Vad gör gässen?” Han svarade: ”De lägger ägg.” Jag sade: ”Antag att du en morgon finner tio stora gåsägg i deras reden.” Det gick upp ett ljus för honom. ”Jag kunde ta ett ägg och ge det till min grenspresident”, sade han. Han förstod och kunde börja betala fullt tionde.

När vi betalar och lär våra barn att betala tionde bygger vi en familj som är fast förankrad i att ingå och hålla tempelförbund. De största av alla välsignelser vi får här i livet och i evigheten är välsignelser till följd av att vi vet att vår familj beseglats för all evighet. Det kan finnas de i dag som upptäcker att de förnekar sig dessa förmåner genom att inte betala tionde. Till dem som befinner sig i en sådan situation är mitt råd att utöva tro och pröva härmed Herren och betala ert tionde.

En alldeles särskild frid som övergår allt förstånd kommer ni och er familj att få när ni betalar ett fullt tionde. Ni kommer att finna att alla era farhågor rörande ekonomin och omsorgen om familjen kommer att minska. Ni kommer att få veta att er himmelske Fader älskar er.

Jag är tacksam att mina föräldrar lärde mig att betala tionde. Jag bär ödmjukt vittnesbörd om att tiondet är en sann princip i Jesu Kristi evangelium. I Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. *Evangeliets lära*, s 192.
2. Se 1 Mos 14:20.
3. Se 5 Mos 12:6.
4. Mal 3:8, 10.
5. Mark 12:41–44.
6. L&F 119:3–4.
7. *Evangeliets lära*, s 190.
8. *Evangeliets lära*, s 190.

Utveckla inre styrka

Mary Ellen W Smoot

Nyligen avlöst generalpresident för Hjälpföreningen

Hur kan du och jag bli så omvända till sanningen, så fulla av tro, så beroende av Gud att vi kan uthärda prövningar och till och med bli styrkta av dem?

På mina rådgivares och Hjälpföreningens generalkommittés vägnar hälsar vi kyrkans medlemmar världen över och särskilt kvinnorna, som genom sin trofasthet och hängivenhet uppoffrar sin tid och sina talanger för att välsigna enskilda och familjer över hela världen.

I välsignelsen som president Gordon B Hinckley gav mig när jag avskildes, nämnde han det tjänande som Hjälpföreningen kan ge. Han sade: "Det här är en enastående organisation, den kanske största och äldsta i sitt slag i världen. Den har till uppgift att göra gott och hjälpa människor som är betryckta och i nöd, att verka för utbildning, goda kunskaper i husligt arbete och andra färdigheter hos kvinnorna världen över."

Som hjälp har vi Hjälpföreningens tillkännagivande, mötet för hemmet,

familjens och den enskildes utveckling och besökslärarprogrammet. Dessa redskap har noggrant utvärderats och har nu satts i verket för att hjälpa systrarna utveckla sin inre styrka genom tjänande och enighet.

För att förklara vad jag menar med denna inre styrka, vill jag återge berättelsen om Susanna Stone Lloyd som 26 år gammal lämnade England 1856 och ensam reste till Utah. Hon var den enda i sin familj som blev medlem i kyrkan. Susanna slöt sig till Willies handkärrekompani. Som så många andra pionjärer fick hon utstå livshotande hunger, sjukdom och utmattning.

Efter att ha kommit fram till Saltsjödal, lånade Susanna en spegel för att göra sig så presentabel som möjligt. Trots att hon gjorde så gott hon kunde, sade hon: "Jag ska aldrig glömma hur jag såg ut. En del av mina gamla vänner kände inte igen mig." Hon hade sålt sin spegel till en indian i utbyte mot en bit buffelkött och hade därför sällan sett sig i en spegel. Nu kände hon inte igen sitt eget ansikte. Hon var inte längre samma person, varken inombords eller till det yttre. Under färden med oländiga bergskräningar och stora lidanden kom en djup övertygelse. Hennes tro hade satts på prov och hennes omvändelse hade blivit bergfast. Hon hade förädlats på ett sätt som inte den bästa spegel i världen kunde återspegla. Susanna hade bett om styrka och funnit den — djupt inne i själen.

Det är en sådan inre styrka som jag vill tala om. Hur kan du och jag bli så omvända till sanningen, så fulla av tro, så beroende av Gud, att vi kan uthärda prövningar och till och med bli styrkta av dem?

Man behöver inte leva länge för att inse att livet nästan aldrig blir som man tänkt sig. Prövningar och svårigheter kommer alla till del. Känner ni till någon som inte skulle vilja ändra på något hos sig själv eller på sina omständigheter? Trots detta är jag säker på att ni känner många som går framåt i tro. Man dras till sådana människor, känner sig inspirerad av dem och stärks av deras föredömen.

Under de senaste fem åren har jag träffat systrar från Afrika till Spanien som på sitt sätt också är pionjärer. Jag har förundrat mig över deras inre styrka och har känt mig inspirerad av djupet i deras vittnesbörd. De är systrar som lever efter sanningar som bekräftas i Hjälpföreningens tillkännagivande.

Tillkännagivandet påminner oss alla om vilka vi verkligen är och varför vi gör det vi gör. Ju mer vi lever efter det som står där, desto mer inre styrka kommer vi att få. Vi återspeglar våra trosuppfattningar. Fasta, bön och skriftstudier påverkar vårt förhållande till Frälsaren. Jag skulle vilja betona ytterligare två sätt varpå vi kan utveckla inre styrka.

TJÄNANDE

När vi i sanning har blivit omvända, flyttar vi vår koncentration från oss själva till andra. Vi kan finna inre styrka genom tjänande. Det finns inget som gläder den onde mer än när vi distraheras av själviska intressen och böjelser. Men vi vet bättre. Tjänande hjälper oss att hålla kursen.

På kvinnornas konferenser, på möten för hemmets, familjens och den enskildes utveckling och, viktiga av allt, i era egna hem, har jag inspirerats av era kärleksgärningar.

För bara några veckor sedan fick jag ett telefonsamtal från områdespresidenten för Centrala Europa.

Han sade att medlemmarna och missionärerna i Albanien och Moldova frös mycket och han undrade om Hjälpföreningen hade några täcken de kunde skicka till dem. Föreställ er hur glad jag blev när jag besökte Humanitarian Services och upptäckte att vi kunde skicka dem 1 000 täcken. Inom några få dagar hade täckena paketerats och sänts iväg. Missionspresidenten skrev: "Medlemmarna blev rörda över att andra medlemmar tänkte på dem." Tack för ert osjälviska tjänande.

Systrar, titta lite närmare på de ämnen som föreslås för mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling och hitta sätt att bygga upp andlig styrka, utveckla personliga färdigheter, stärka hemmet och familjen och tjäna inom evangeliet. Genom att göra det blir vi mindre upptagna med våra egna

problem och förlitar oss mer på Gud.

ENIGHET

Ett annat sätt att utveckla inre styrka är att sträva efter enighet i våra familjer, församlingar och presidentskap. Herren själv lärde: "Om I icke ären ett, ären I icke mina."²

Enighet i syfte, tanke och känsla är egenskaper som upphöjer. När vi kan sätta åt sidan det som skiljer oss åt och värdera varandras starka sidor, händer stora saker. Profeten Joseph Smith förmanade: "Var inte begränsade i era åsikter rörande vår nästas dygd . . . Ni måste öppna eder för varandra"³ Sådan generositet i själen inbjuder till större enighet.

Jag har besökt stavar och församlingar som varit eniga. Biorganisationernas presidentskap stöder varandra och samordnar sitt arbete,

de stöder sina prästadömsledare och arbetar tillsammans på att föra familjer till Kristus. Guds rike rullar fram över jorden och vi måste förena oss i våra ansträngningar att frälsa själar.

Som Hjälpföreningens generalpresidentskap är vi tacksamma för den nya betoningen i besöksundervisningen.⁴ De nya budskapen inbjuder systrarna att läsa från skrifterna och från första presidentskapets och andra generalauktoriteters lärdomar om en princip i evangeliet. Systrarna uppmuntras att berätta om sina erfarenheter av hur de välsignats när de levt efter principen ifråga.

Systrar, om ni följer detta tillvägagångssätt, kommer ni att känna större enighet med er kamrat och med dem ni undervisar. Ni kommer att finna andlig styrka.

Vem av oss, oavsett våra omständigheter, har råd att slösa

bort sin tid framför självömkans och modlöshetens speglar? Som aposteln Paulus förmanade behöver var och en av oss "pröva sig själv"⁵ då och då. Vi behöver alla omvända oss, erkänna våra svagheter och till fullo komma till Kristus. Liksom Susanna måste vi kanske sälja vår spegel för att ta oss över smärtans, sorgens och modlöshetens prärier. Men när vi gör det kommer vi att upptäcka de starka sidor vi fått från Gud som vi kanske inte annars lärt känna.

När president Joseph F Smith talade med stor värme om pionjärkvinnornas inre styrka, sade han: "Döden betydde inget för dem. Svårigheterna betydde inget. Kyla, regn eller hetta betydde inget för dem. Allt de kände och visste och önskade var att Guds rike, och den sanning som Herren givit dem, skulle segra." Och sedan, med all den uppriktighet som kännetecknar en Guds profet, vädjade han: "Var finns då dessa kvinnor idag?"⁶

Jag står här idag för att vittna för er om att det finns sådana kvinnor runt hela världen i kyrkans Hjälpföreningar. Jag kan inte ge uttryck för den stora tacksamhet jag känner över tillfället jag har att se dessa kvinnor i vår tid som "vuxit sig starka i kunskap om sanningen."⁷ Av allt mitt hjärta vet jag att Herren kan "göra det svaga starkt."⁸ Jag vet att det här är hans verk och hans rike. Jag vet att var och en av oss kan återspegla Frälsaren i våra liv genom det sätt vi väljer att leva. I Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. I Carol Cornwall Madsens sammanst av *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997), s 634.

2. L&F 38:27.

3. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 196.

4. Se "För en tid som denna", *Liahona*, feb 2002, s 18.

5. Se Första Korintierbrevet 11:28.

6. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph F Smith* (1998), s 190.

7. Alma 17:2.

8. Ether 12:27.

Följ mig

Äldste Joseph B. Wirthlin
i de tolv apostlarnas kворum

De som i tro lämnar sina nät och följer Frälsaren får uppleva glädje utöver sin förmåga att förstå.

De var fiskare innan de blev kallade. Petrus och Andreas kastade nät i Galileiska sjön, men slutade när Jesus av Nasaret kom fram, såg dem i ögonen och sade de enkla orden: "Följ mig." Matteus skriver att de två fiskarna "genast lämnade näten och följde honom".

Människosonen gick sedan fram till två andra fiskare som satt i en båt med sin far och lagade nät. Jesus ropade till dem, "och genast lämnade [Jakob och Johannes] näten och sin far och följde [Herren]".¹

Har du någonsin undrat hur det måste ha varit att leva på Frälsarens tid? Om du varit där, skulle du då ha lytt hans kallelse, "Följ mig"?

En mer realistisk fråga vore kanske: "Om Frälsaren skulle kalla dig i dag, skulle du då vara lika villig att lämna dina nät och följa honom?" Jag är övertygad om att många skulle det.

Men för en del vore det inget lätt beslut. En del har upptäckt att vissa nät, av naturliga skäl, inte är så lätta att lämna.

Nät finns i många storlekar och former. De nät som Petrus, Andreas, Jakob och Johannes lämnade var konkreta föremål — redskap som de försörjde sig med.

Vi tycker ibland att dessa fyra män ju var enkla fiskare som inte offrade så mycket när de lämnade sina nät för att följa Frälsaren. Tvärtom, som äldste James E Talmage påpekar i *Jesus Kristus*, var Petrus, Andreas, Jakob och Johannes delägare i en framgångsrik firma. De ägde sina båtar och hade andra män anställda. Enligt äldste Talmage "var Petrus materiellt välbärgad, och när han en gång nämnde att han lämnat allt för att följa Jesus, förnekade Herren inte att Petrus uppoffring av timliga ägodelar var stor".²

Senare snärjde rikedomens nät en välbärgad ung man som sade att han hade lytt alla buden sedan ungdomen. När han frågade Frälsaren vad mer han kunde göra för att få evigt liv, sade Mästaren: "'Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig.' När den unge mannen hörde detta gick han bedrövad sin väg, ty han ägde mycket."³

Nät definieras allmänt som redskap för att fånga något. I mer begränsad, men mycket betydelsefull mening, kan vi definiera allt som lockar oss bort eller hindrar oss från

att följa kallelsen från Jesus Kristus, den levande Gudens Son.

Näten i det här sammanhanget kan vara vårt arbete, våra hobbies, våra nöjen och framför allt våra frestelser och synder. Ett nät kan kort sagt vara allt som drar oss bort från gemenskap med vår himmelske Fader eller från hans återupprättade kyrka.

Låt mig ge ett nutida exempel. En dator kan vara ett användbart och outhärligt redskap. Men om vi låter den uppsluka vår tid med fåfång, improduktiv och ibland nedbrytande verksamhet blir den ett snärjande nät.

Många av oss tycker om att se på idrottstävlingar, men om vi kan rabbla upp våra favoritspelares statistik och samtidigt glömmer

födelsedagar eller bröllopsdagar, försummar våra familjer eller tillfällena att utföra kristligt tjänande, då kan också idrotten bli ett snärjande nät.

Alltsedan Adams dagar har människorna förtjänat sitt bröd i sitt anletes svett. Men om vårt arbete uppslukar oss till den grad att de andliga sidorna av livet försummas, blir också arbetet ett snärjande nät.

En del har blivit insnärjda i ett nät av stora skulder. Räntans nät håller dem fast och kräver att de säljer sin tid och sin energi för att uppfylla kreditgivarnas krav. De ger upp sin frihet och blir slavar under sin egen slösaktighet.

Det är omöjligt att räkna upp alla de nät som kan snärja oss och hindra oss från att följa Frälsaren.

Men om vi är uppriktiga i vår önskan att följa honom, måste vi genast lämna världens snärjande nät och följa honom.

Jag känner inte till någon annan tid i världens historia som varit så fylld med en sådan mängd olika snärjande nät. Våra liv fylls så lätt med sammanträden, möten och uppgifter. Det är lätt att fångas i en mängd nät så att ibland blotta tanken att bryta sig loss kan kännas hotande och till och med skrämmande för oss.

Ibland tycker vi att ju mer upptagna vi är, desto mer betydelsefulla är vi — som om vår "upptagenhet" definierar vårt värde. Bröder och systrar, vi kan ägna hela livet åt att febrilt pricka av lista efter lista med sådant som til syvende og sidst inte spelar någon roll.

Att göra mycket kanske inte är så viktigt. Att koncentrera sinne, hjärta och själ på sådant som har evig betydelse — det är det väsentliga.

Mitt i livets ström av brådska och oljud hör vi ropen "kom hit" och "gå dit". Mitt i detta oväsen och dessa lockande röster som tävlar om vår tid och vårt intresse står en ensam person på stranden till Galileiska sjön och kallar oss stilla: "Följ mig."

Vi kan så lätt få våra liv ur balans. Jag minns några år som var speciellt svåra för mig. Min hustru och jag hade sju barn. Jag hade varit rådgivare i biskopsrådet och fick sedan den heliga kallelsen som vår församlings biskop. Jag kämpade för att driva mitt företag, som krävde många timmar varje dag. Jag hyllar min underbara hustru som alltid gjorde det möjligt för mig att tjäna Herren.

Det var helt enkelt för mycket att göra för den tid som stod till buds. I stället för att uppoffra det som var viktigt, bestämde jag mig för att stiga upp tidigt, ta hand om firman och sedan ta mig den tid som behövdes för att vara en god far och make och en trofast medlem i kyrkan. Det var inte lätt. Det fanns morgnar när väckarklockan ringde

och jag bara öppnade ena ögat och glodde hotfullt på den för att försöka få den att sluta ringa.

Men Herren var barmhärtig och hjälpte mig få energi och tid nog att göra allt jag förbundit mig att göra. Fastän det var svårt, har jag aldrig ångrat att jag valde att lyda Frälsarens kallelse och följa honom.

Tänk på vad vi är skyldiga honom. Jesus är uppståndelsen och livet. "Den som tror på honom skall leva, om han än dör."⁴ Det finns de som besitter stora rikedomar men som skulle ge allt för att lägga bara några år, månader och till och med dagar till sina jordeliv. Vad borde vi vara villiga att ge för evigt liv?

Det finns de som skulle ge allt de har för att uppleva frid. "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor", sade Frälsaren, "så skall jag ge er vila."⁵ Men det är inte bara frid Frälsaren lovar dem som håller hans bud och håller ut till änden, utan evigt liv, "vilken gåva är den största av alla Guds gåvor".⁶

Tack vare Frälsaren kommer vi att leva för evigt. Odödlighet betyder att vi aldrig ska dö. Men evigt liv innebär att leva för evigt i en upphöjd sfär tillsammans med dem vi älskar, omgivna av djup kärlek, storslagen glädje och härlighet.

Ingen summa pengar kan köpa detta upphöjda tillstånd. Evigt liv är en gåva från en kärleksfull himmelsk Fader, som ges villigt och givmilt till alla som åtlyder kallelsen från mannen från Galiléen.

Olyckligtvis är många alltför insnärda i sina nät för att följa kallelsen. Frälsaren förklarade: "Ni tror inte, därför att ni inte hör till mina får ... Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig."⁷

Hur följer vi Frälsaren? Genom att utöva tro. Genom att tro på honom. Genom att tro på vår himmelske Fader. Genom att tro att en kärleksfull Gud talar till jorden än i dag.

Vi följer Frälsaren genom att omvända oss från våra synder, genom att uppleva sorg på grund av dem och överge dem.

Vi följer Frälsaren genom att gå ner i dopets vatten och ta emot syndernas förlåtelse, genom att ta emot den Helige Andens gåva och låta dess inflytande undervisa, leda och trösta oss.

Hur följer vi Frälsaren? Genom att lyda honom. Han och vår himmelske Fader har gett oss bud — inte för att straffa eller plåga oss — utan för att hjälpa oss uppnå en glädjens fullhet både i detta liv och i kommande evigheter, i världar utan slut.

I motsats härtill: när vi håller oss fast vid våra synder, våra nöjen, och ibland även inbillade förpliktelser, gör motstånd mot den Helige Anden och åsidosätter profeternas ord, står vi på stranden av vår egen Galileiska sjö med nät som snärjer oss. Vi finner oss oförmögna att lämna dem bakom oss och följa den levande Kristus.

Men Herden kallar var och en av oss i dag. Ska vi känna igen Guds Sons röst? Ska vi följa honom?

Får jag tillägga ett varningens ord? Det finns de som tror att om vi följer Frälsaren, så blir våra liv fria från oro, smärta och fruktan. Så är det inte! Frälsaren själv beskrevs som en smärtornas man.⁸ Dessa tidiga lärjungar som följde Kristus erfor svåra förföljelser och prövningar. Joseph Smith

var inget undantag. Inte heller de andra tidiga medlemmarna i denna, den sista tidshushållningen. Och det är inte annorlunda i dag.

Jag har haft tillfälle att tala med en kvinna som hörde Frälsarens kallelse när hon var 18 år. Hennes far, som var en hög ämbetsman i en annan kyrka, blev arg på henne och förbjöd henne att döpas. Han lät henne veta att om hon blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, skulle hon bli utstött ur familjen.

Trots att offret var stort, lydde denna unga kvinna Frälsarens kallelse och gick ner i dopets vatten.

Hennes far kunde emellertid inte acceptera hennes beslut utan försökte få henne att överge sin nya tro. Han och hans hustru hånade henne för hennes beslut att bli medlem i kyrkan och krävde att hon avsåg sig sin tro och övergav sin nya religion.

Trots vreden, bitterheten och förnedringen förblev hennes tro stark. Hon uthärdade de hårda orden och känslorna i vetskap om att hon hade hört Frälsarens kallelse och att hon skulle följa honom oavsett följderna.

Till sist lyckades denna unga kvinna finna en trygg hamn, en tillflykt hos en vänlig släkting, långt

Joseph Smith Memorial Building sedd från andra sidan av spegeldammen på östra sidan av templet.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, och äldsterna L Tom Perry, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard och Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum ser ut över församlingen från sina stolar på podiet.

borta från sin fars hotelser och okvädingsord.

Hon mötte en trofast ung man och de två vigdes i templet och mottog de härliga välsignelser som åtföljer ett tempeläktskap.

I dag står hon i skaran bland dem som har uppoffrat mycket för att följa Frälsarens kallelse.

Ja, jag säger inte att vägen blir lätt. Men jag ger er mitt vittnesbörd att de som i tro lämnar sina nät och följer Frälsaren får uppleva glädje utöver sin förmåga att förstå.

Då jag träffar de underbara medlemmarna i denna kyrka — både unga och gamla — blir jag uppmuntrad och fylld av tacksamhet över deras trofasthet som har hört Frälsarens kallelse och har följt honom.

Några exempel: En stålverksarbetare följde Frälsaren dag efter dag under mer än tre decennier. Han tog fram skriftorna för att läsa under lunchrasten alltmedan hans arbetskamrater retade honom. En 70-årig änka, bunden till sin rullstol, som uppmuntrar varje besökare och alltid berättar för dem hur lyckligt lottad hon är, följer Frälsaren. Det barn som söker få kontakt med universums Mästare genom bön, följer

Frälsaren. Den välbärgade medlem som ger givmilt till kyrkan och sin nästa, följer Frälsaren.

Som Jesus Kristus stod på stranden till Galileiska sjön för 2000 år sedan, så står han idag och ger samma kallelse som han gav till de trofasta fiskarna och nu till alla som vill höra hans röst: "Följ mig!"

Vi har nät som måste tas om hand och nät som måste lagas. Men när Herren över hav och land och himmel ropar till oss "följ mig", borde vi lämna de snärjande, världsliga näten bakom oss och följa i hans fotsteg.

Mina bröder och systrar, jag förkunnar med glad röst att evangeliet är återställt igen! Himlarna öppnades för profeten Joseph Smith och han såg och talade med Gud, Fadern, och hans Son, Jesus Kristus. Under gudomlig ledning och med undervisning från himmelska varelser återgavs eviga sanningar än en gång till människan!

I vår tid lever en annan stor profet som dagligen lägger sitt vittnesbörd till dessa heliga sanningar. President Gordon B Hinckley står i sitt heliga ämbete som den evige Gudens språkrör. Vid hans sida står hans ädla rådgivare. Dessutom har han stöd från de tolv apostlarnas kvorum, de sjuttio

och miljontals medlemmar över hela världen som hjälper honom genom att alla instämma i att förkunna den härliga och glada nyheten: att det eviga evangeliet än en gång återgivits till människan!

Jesus Kristus är vägen, sanningen och livet: "Ingen kommer till Fadern utom genom [honom]." Som särskilt vittne om honom vittnar jag för er denna dag att tiden kommer då varje man, kvinna och barn ska se in i Frälsarens kärleksfulla ögon. På den dagen kommer vi med säkerhet att veta värdet av beslutet att genast följa honom.

Att var och en av oss må höra Mästarens kallelse och genast lämna våra snärjande nät och glatt följa honom, är min uppriktiga bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Matt 4:18–22.
2. James E Talmage, *Jesu Kristus*, s 218.
3. Matt 19:21–22.
4. Joh 11:25.
5. Matt 11:28.
6. L&F 14:7.
7. Joh 10:26–27.
8. Se Jes 53:3; Mosiah 14:3.
9. Joh 14:6.

Dolda kilar

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

Låt oss inte föra våra problem och vår vrede vidare till framtida släkten. Låt oss ta bort alla dolda kilar som bara ställer till med förödelse.

På kyrkans årliga generalkonferens i april 1966 höll äldste Spencer W Kimball ett minnesvärt tal. Han citerade ur en berättelse skriven av Samuel T Whitman som hette "Bortglömda kilar". I dag har jag också valt att citera Samuel T Whitman och sedan ge er några exempel från mitt eget liv.

Whitman skrev: "Snöstormen den vintern var på det hela inte så förödande. Visserligen följde några ledningar med, och olyckssiffrorna på motorvägen steg. I normala fall skulle det stora valnötsträdet lätt ha kunnat bära tyngden på dess stora utböjda grenar. Det var järnkilen i trädets hjärta som orsakade skadan.

Järnkilens historia började många år tidigare, när den vithåriga bonden som nu bodde på gården där trädet en gång stått var en liten

pojke på sin fars gård. Sågverket hade helt nyligen flyttat från dalen, och inbyggarna fann fortfarande utrustning och udda redskap som låg kringspridda. Just denna dag var det en timmerhuggares kil — bred, platt och tung, minst trettio centimeter lång och urgröpt av kraftiga slag — som pojken hittade på södra betesmarken. (En timmerhuggares kil används för att fälla träd och hamras in i en öppning som gjorts med en såg och sedan görs öppningen större med en slägga.) Eftersom pojken redan var försenad till middagen, lade han kilen ... där grenarna delade sig på ett ungt valnötsträd som hans far hade planterat nära grinden på husets framsida. Han skulle ta med sig kilen till vedboden direkt efter middagen eller någon gång när han hade vägen förbi. Han hade verkligen för avsikt att göra detta, men det blev aldrig av.

Kilen satt där mellan grenarna och hade fastnat, när han blev vuxen. Kilen satt stadigt fast, när han gifte sig och tog över sin fars gård. Den var till hälften övervuxen den dag då alla skördearbetarna åt middag under trädet ... Kilen hade växt sig in i trädet och var helt övertäckt den vinter då snöstormen kom.

I vinternattens kyliga tystnad ... bröts en av de tre stora grenarna av från stammen och föll ned. På grund av snedbelastningen bröts också de övriga stora grenarna av och föll ned. När stormen var över, fanns

inte den minsta lilla kvist kvar på det förut så stolta trädet.

Tidigt nästa morgon gick bonden ut för att sörja förlusten. Då fick han syn på någonting bland spillrorna av trädet. 'Kilen', mumlade han ångerfullt, 'som jag fann på betesmarken.' Med en hastig blick såg han varför trädet hade fallit. Genom att förflyttas med spetsen uppåt i trädstammen hade kilen hindrat växtfibrerna att bindas samman såsom de borde."¹

Mina bröder och systrar, det finns dolda kilar hos många människor vi känner — ja, kanske till och med i våra egna familjer.

Låt mig få berätta om en livslång vän som nu lämnat det här jordelivet. Han hette Leonard. Han var inte medlem i kyrkan fastän hans hustru och barn var det. Hans hustru verkade som president för Primär och hans son hade fullgjort en hedervärd mission. Hans dotter och hans son vigdes till sina livskamrater under högtidliga tempelceremonier och hade bildat egna familjer.

Alla som kände Leonard tyckte om honom, och det gjorde jag också. Han stödde sin hustru och sina barn i deras ämbeten i kyrkan. Han gick på många av kyrkans aktiviteter tillsammans med dem. Han levde ett gott och rent liv, ja, ett liv fyllt av tjänande och vänlighet. Hans familj, och faktiskt många andra, undrade varför Leonard hade levt sitt liv utan välsignelserna som evangeliet ger medlemmarna.

När Leonard blev äldre började hans hälsa försämrans. Så småningom lades han in på sjukhus och livet led mot sitt slut. I ett samtal med Leonard som visade sig bli mitt sista med honom, sade han: "Tom, jag har känt dig sedan du var pojke. Jag känner att jag vill förklara varför jag aldrig har gått med i kyrkan." Så började han berätta om en upplevelse hans föräldrar hade haft för många, många år sedan. Motvilligt nådde familjen slutsatsen att det var nödvändigt att sälja gården och de fick ett erbjudande. Sedan kom en

granne och frågade om de ville sälja gården till honom istället — fastän till ett lägre pris — och tillade: "Vi har varit så nära vänner. På det sättet kan jag hålla uppsikt över gården om jag äger den." Så småningom gick Leonards föräldrar med på det och gården såldes. Köparen — deras granne — innehade en ansvarsfull ställning inom kyrkan och på grund av förtroendet detta ingav, sålde familjen gården till honom fastän de inte fick lika mycket pengar från försäljningen som de skulle fått av den förste intresserade köparen. Inte långt därefter sålde grannen både sin egen gård och Leonards familjegård i ett sammanslaget köp som höjde både värdet och försäljningspriset. Den länge ställda frågan varför Leonard aldrig hade blivit medlem i kyrkan hade besvarats. Han hade alltid tyckt att hans familj blivit lurad av grannen.

Efter vårt samtal anförtrorde han mig att han äntligen blivit befriad

från en stor börda inför det stundande mötet med sin Skapare. Tragedin är att den dolda kilen hade hindrat Leonard från att nå större höjder. Jag känner en familj som kom till Amerika från Tyskland. Det engelska språket var svårt för dem. De hade inte mycket av det materiella här i världen, men de hade båda välsignats med viljan att arbeta och med kärlek till Gud.

De fick sitt tredje barn men det levde endast två månader. Fadern var möbelsnickare och tillverkade en vacker kista åt deras älskade lilla barn. Vädet på begravningsdagen var dystert och återspeglade sorgen de kände över förlusten. När familjen anlände till möteshuset, med fadern bärande på den lilla kistan, hade en liten grupp vänner samlats där. Men möteshusets dörrar var låsta. Den upptagne biskopen hade glömt bort begravningen. Alla försök att nå honom misslyckades. Fadern visste inte vad han skulle

göra, så han tog kistan under armen och gick hem tillsammans med familjen i hällregnet.

Om de hade varit mindre storsinta, kunde de ha förebrått biskopen och hyst agg mot honom. När biskopen upptäckte tragedin besökte han familjen och bad om förlåtelse. Man kunde fortfarande se faderns sårade känslor, men med tårar i ögonen tog han emot ursäkten och de två omfamnade varandra i en anda av förståelse. Ingen kil lämnades kvar för att ge upphov till fortsatta vredeskänslor. Kärlek och förlåtelse tog överhanden.

Anden måste befrias från starka fjättrar och oroliga känslor, så att livsglädjen kan lyfta vår själ till nya höjder. I många familjer finns det sårade känslor och en ovilja att förlåta. Det spelar egentligen ingen roll vad det handlar om. Det får inte och bör inte tillåtas vara kvar för att orsaka vidare skada. Att ständigt lägga skulden på andra håller såret

öppet. Endast förlåtelse är läkande. George Herbert, en diktare från tidigt sextonhundratalet, skrev: "Den som inte kan förlåta andra river den bro över vilken han själv måste gå om han någonsin skall nå himlen, ty alla behöver förlåtelse."

Underbart vackra är Frälsarens ord strax innan han dog på det grymma korset. Han sade: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."²

Det finns de som har svårt att förlåta sig själva och som ständigt tänker på de brister de anser sig ha. Jag tycker om berättelsen om en religiös ledare som besökte en döende kvinna i ett försök att trösta henne, men utan att lyckas. "Jag är förlorad," sade hon, "jag har förstört mitt och alla andras liv omkring mig. Det finns inget hopp för mig."

Mannen lade märke till ett inramat kort av en vacker flicka på byrån. "Vem är det?" frågade han.

Kvinnan lyste upp. "Det är min dotter, det enda vackra i mitt liv."

"Och skulle du hjälpa henne om hon hade problem eller hade begått något misstag? Skulle du förlåta henne? Skulle du fortfarande älska henne?"

"Naturligtvis skulle jag det!" utropade kvinnan. "Jag skulle göra allt jag kunde för henne. Varför frågar du så?"

"Därför att jag vill att du ska veta," sade mannen, "att bildligt talat har Gud en bild av dig på sin byrå. Han älskar dig och vill hjälpa dig. Be honom om hjälp."

En dold kil som hindrade henne från att bli lycklig hade tagits bort.

När vi befinner oss i fara eller har drabbats av prövningar, tröstras vårt oroliga sinne och sörjande hjärta av en sådan kunskap, ett sådant hopp och en sådan insikt. Hela budskapet i Nya testamentet har en andligt förnyande inverkan på den mänskliga själen. Förtvivlans skuggor jagas bort av hoppets strålar, sorg ger vika för glädje, och känslan av att ha tappat fotfästet i livets trängsel dunstar bort genom vissheten att vår himmelske Fader är medveten om var och en av oss.

Templet i Salt Lake City och en staty av mor och barn symboliserar båda vikten av eviga familjer.

Frälsaren undervisade oss om denna sanning när han sade att till och med en sparv inte kan falla till marken utan att vår Fader vet om det. Han avslutade sedan den vackra tanken med att säga: "Var alltså inte rädda. Ni är mer värda än många sparvar."³

För en tid sedan läste jag följande i en dagstidning: "En äldre man avslöjade vid sin brors begravning, med vilken han sedan ungdomen hade delat en liten stuga på ett rum nära Canisteo i New York, att de efter ett gräl hade delat upp rummet i två delar med ett kritstreck. Ingen av dem hade vare sig gått över linjen eller sagt ett enda ord till den andre sedan den dagen — 62 år tidigare!" Vilken mäktig och förödande kil.

Som Alexander Pope skrev: "Att fela är mänskligt, att förlåta gudomligt."⁴

Ibland är det så väldigt lätt att bli sårad. Vid andra tillfällen är vi för envisa för att ta emot en uppriktig ursäkt. Vem är villig att låta jaget, stoltheten och de sårade känslorna komma i andra hand och istället säga: "Jag är verkligen ledsen! Låt oss vara vänner igen. Låt oss inte föra våra problem och vår vrede vidare till framtida släkten." Låt oss ta bort alla dolda

kilar som bara ställer till med förödelse.

Var kommer dolda kilar ifrån? En del kommer från ouppklarade dispyter som leder till illasinnade känslor, åtföljda av ånger och samvetskval. Andra har sin början i besvikelser, avundsjuka, gräl och inbillade oförrätter. Vi måste klara upp dem — lägga dem bakom oss och inte låta dem ligga och gro för att slutligen förstöra allt.

En förtjusande dam på över nittio år besökte mig en dag och berättade oväntat om några saker hon ångrade. Hon nämnde att många år tidigare hade en grannbonde, som hon och hennes man ibland haft dispyter med, bett att få ta en genväg över hennes marker för att nå sina egna ägor. Hon stannade upp i berättelsen och sade med darrande röst: "Tommy, jag lät honom inte ta den där genvägen utan krävde att han gick den långa vägen runt — till fots — för att komma till sina ägor. Jag hade fel och jag ångrar mig. Han är borta nu, men o, vad jag önskar att jag kunde säga till honom: 'Jag ångrar mig så.' Vad jag önskar att jag fick en chans till."

När jag lyssnade till henne, kom jag att tänka på John Greenleaf Whittiers ord: "Av alla sorgsna ord som talats eller skrivits, är dessa de sorgligaste: 'Det kunde ha varit!'"⁵

Medlemmar och besökare som kommer till konferensen passerar genom grindarna som leder till konferenscentrets balkongplan.

Från 3 Nephi i Mormons bok kommer följande inspirerande råd: "Det skall icke förekomma några ordstrider ibland eder ... ty, sannerligen, sannerligen säger jag eder, att den som är stridslysten är icke av mig utan av djävulen, som är fader till oenighet och som uppeggar människornas hjärtan, så att den ene tvistar med den andre i vrede. Se, det är icke min lära att uppegga människors hjärtan till vrede mot varandra, utan min lära är att sådant skall upphöra."⁶

Låt mig avsluta mitt tal med en berättelse om två män som för mig är hjältar. Deras modiga handlingar utfördes inte inför en hel nation, utan istället i en fridfull dal som heter Midway i Utah.

För många år sedan verkade Roy Kohler och Grant Remund tillsammans i kyrkan. De var bästa vänner. De var jordbrukare och mejerister. Så uppstod ett missförstånd mellan de båda männen som blev något av en klyfta mellan dem.

Senare, när Roy Kohler blev allvarligt sjuk i cancer och bara hade en kort tid kvar att leva, besökte min hustru Frances och jag Roy och

hans hustru och gav honom en välsignelse. När vi samtalade efteråt, sade broder Kohler: "Jag vill berätta för dig om den finaste upplevelsen jag någonsin haft i mitt liv." Han berättade sedan om missförståndet mellan honom och Grant Remund och brytningen som orsakades därav. Han sade: "Vi hade liksom kommit på kant med varandra."

"Så en kväll," fortsatte Roy, "just efter det att jag hade kört in hö för den kommande vintern, självan-tände höet, och ladan och allting i den brann ner till grunden. Jag var helt tillintetgjord", sade Roy. "Jag visste inte vad jag skulle göra. Natten var mörk, det var bara glödande kol som lyste. Då såg jag något komma emot mig på vägen från Grant Remunds håll, som visade sig vara ljusen från traktorer och tunga maskiner. När räddningslaget körde in på gården och hälsade mig under det att jag fällde tårar, sade Grant: "Roy, här krävs det mycket arbete för att röja upp. Mina pojkar och jag är här för att göra det. Låt oss sätta igång." Tillsammans kastade de sig in i arbetet. Borta för alltid var den

dolda kilen som skilt dem åt under en kort tid. De arbetade hela natten och en del av nästa dag, tillsammans med många andra i samhället som kommit för att hjälpa till.

Roy Kohler har nu gått bort och Grant Remund börjar bli gammal. Deras söner har verkat tillsammans i samma biskopsråd i församlingen. Jag värdesätter verkligen dessa två underbara familjers vänskap.

Må vi alltid vara föredömen i våra hem och trofast hålla alla buden, så att vi inte går och gömmer på några kilar utan istället kommer ihåg Frälsarens uppmaning: "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar."⁷ Detta är min vädjan och min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. I *Conference Report*, apr 1966, 70
2. Lukasevangeliet 23:34
3. Matteusevangeliet 10:31
4. *An Essay on Criticism* (1711), del 2, rad 525
5. "Maud Muller", *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), 48
6. Tredje Nephi 11:28–30
7. Johannesevangeliet 13:35

Röstning på kyrkans ämbetsmän

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag, broder Monson, nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet. De som instämmer kan visa det. De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv

apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring. De som instämmer, var vänliga visa det. Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Gerald N Lund och William R

Walker som nya medlemmar i de sjuttios andra kvorum. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Någon däremot?

Det är föreslaget att vi avlöser Kay H Christensen, Clayton S Huber, David López, Hyde M Merrill, Adelson de Paula Parrella och R Gordon Porter som områdesauktoritetssjuttio. Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder följande som områdesauktoritetssjuttio: D Allen Andersen, David S Baxter, C Elmer Black jr, G Lynn Brenchley, Ildefonso de Castro Deus Neto, Clayton M Christensen, Ernesto A Da Silva, Hector A Dávalos, James Dunlop, James M Dunn, I Lee Ence, Carlos R Fernandez, John R Gibson, Stephen W Hansen, Emmanuel A Kissi, B Renato Maldonado, Jeffrey J Marchant, Gerald A Mead, Hyae-Kee Min, Rodrigo Myrrha, Masayuki Nakano, Yasuo Niiyama, Carlos L Pedraja, Carlos A Perez, D Chad Richardson, Maury W Schooff, M Gonzalo Sepúlveda, T LaMar Sleight, John C Taggart, Anthony R Temple. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi med

Organisten Richard Elliott ackompanjerar Tabernakelkören under konferenssessionen på lördagsmorgonen.

tack och djup uppskattning avlöser Mary Ellen Wood Smoot, Virginia Urry Jensen och Sheri L Dew som Hjälpföreningens generalpresidentskap. Vi avlöser också alla medlemmar i Hjälpföreningens generalkommitté. Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Bonnie Rae Dansie Parkin som ny generalpresident för Hjälpföreningen, med Kathleen Hurst Hughes som första rådgivare och Anne Clark Pingree som andra rådgivare. De som instämmer kan visa det. Om någon är emot kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta. De som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot kan det visas.

Som synes, president Hinckley, har röstningen varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. □

Rapport från kyrkans revisionsavdelning

Presenterad av Wesley L Jones
chef för kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder! Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har en revisionsavdelning som utför sin verksamhet fristående från alla andra avdelningar och organisationer inom kyrkan. Chefen för kyrkans revisionsavdelning rapporterar direkt och regelbundet till första presidentskapet. Kyrkans

revisionsavdelning består av auktoriserade revisorer, auktoriserade interna revisorer och andra kvalificerade yrkesmän.

Enligt uppdrag från första presidentskapet har kyrkans revisionsavdelning auktoritet att granska alla kyrkans avdelningar och verksamhet över hela världen.

Konferenscentret är fullsatt inför en konferenssession.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar, all personal, alla byggnader och all utrustning som behövs för att granska bidragen till kyrkan, dess utgifter och tillgångar. Riskfaktorn är det som huvudsakligen styr valet och utförandet av revisionerna.

Utbetalningar ur kyrkans fonder år 2001 auktoriserades av rådet för tiondemedlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet enligt föreskrift genom uppenbarelse. Utbetalningarna styrs av budget- och finansavdelningarna under ledning av bevillnings- och budgetkommittéerna. Förvaltning av godkända budgetar har granskats och rapporterats.

På grundval av våra genomförda revisioner, anser kyrkans revisionsavdelning att handhavandet av intäkter och utgifter under det år som avslutades den 31 december 2001 i allt väsentligt varit i enlighet med kyrkans godkända riktlinjer för budgetering och fastställda förfaringssätt.

Den ekonomiska verksamheten av organisationer anslutna till kyrkan, som driver sin verksamhet oberoende av kyrkan, granskades inte av kyrkans revisionsavdelning för år 2001. Till dessa organisationer hör Deseret Management Corporation och dess dotterföretag samt Brigham Young-universitetet och andra institutioner för högre utbildning. Den ekonomiska verksamheten i dessa organisationer har dock granskats av oberoende offentliga revisionsbyråer. Dessutom har kyrkans revisionsavdelning fastställt att vederbörlig rapportering av dessa revisioner har företagits med varje organisations revisionskommitté.

Högaktningsfullt

KYRKANS

REVISIONSAVDELNING

Wesley L Jones

Avdelningschef

1 april 2002 □

Statistisk rapport för år 2001

Presenterad av **F Michael Watson**

första presidentskapets sekreterare

Bröder och systrar, första presidentskapet har utfärdat följande rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2001:

KYRKANS ENHETER

Stavar	2.607
Distrikt.....	618
Missioner	333
Församlingar och grenar.....	26.084

KYRKANS MEDLEMSANTAL

Medlemmar totalt	11.394.522
Ökning av antal barn med matrikelkort	69.522
Döpta nyomvända	292.612

MISSIONÄRER

Heltidsmissionärer	60.850
--------------------------	--------

TEMPEL

Tempel invigda under 2001	5
(Montevideo i Uruguay, Winter	

Quarters i Nebraska, Guadalajara i Mexico, Perth i Australien, Columbia River i Washington)
Tempel i verksamhet107

FRAMSTÅENDE MEDLEMMAR SOM AVLIDIT SEDAN APRIL FÖRRA ÅRET

Äldste *Loren C Dunn*, generalauktoritet emeritus och vid sin bortgång president för templet i Boston i Massachusetts; äldste *Merlyn R Lybbert*, tidigare medlem i de sjuttios kворum; äldste *George R Hill III*, tidigare medlem i de sjuttios kворum; *Phyllis Nielsen Reeve*, hustru till *Rex C Reeve sr*, generalauktoritet emeritus; *Avanelle Richards Osborn*, hustru till *Spencer H Osborn*, tidigare medlem i de sjuttios kворum; *Naomi Ward Randall*, tidigare rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap och författare till texten till sången "Jag är Guds lilla barn". □

Fullständig omvändelse medför lycka

Äldste Richard G Scott
i de tolv apostlarnas kворum

Din lycka nu och för evigt beror på din grad av omvändelse och den förvandling som den frambringar i ditt liv.

Vi har alla lagt märke till hur en del människor går genom livet och genomgående gör det som är rätt. De verkar lyckliga, till och med entusiastiska över livet. När de står inför svåra val, verkar de alltid välja rätt, även om det finns lockande alternativ. Vi vet att de utsätts för frestelser, men de tycks omedvetna om det. Vi har också konstaterat att andra inte är lika ståndaktiga i de beslut de fattar. I en omgivning där de påverkas starkt av Anden, bestämmer de sig för att göra bättre, att ändra sin livsstil, att göra sig av med nedbrytande vanor. De är mycket uppriktiga i sin beslutssamhet att ändra sig. Ändå är de

snart tillbaka och gör samma saker som de bestämde sig för att sluta upp med.

Vad är det som utgör skillnaden mellan dessa två grupper leverne? Hur kan du genomgående göra de rätta valen? Skrifterna ger oss insikt. Betrakta den entusiastiske, impulsive Petrus. I tre år hade han verkat som apostel bredvid Mästaren och sett underverk utföras, hört omdanande undervisning och fått personliga förklaringar av liknelser. Tillsammans med Jakob och Johannes upplevde Petrus Jesu Kristi underbara förvandling med åtföljande besök av Mose och Elia.¹ Trots allt detta kunde Frälsaren se att Petrus fortfarande inte hade den rätta fastheten. Mästaren kände honom mycket väl, liksom han känner var och en av oss. I Bibeln läser vi:

"[Herren sade:] 'Simon Simon, se, Satan har begärt att få sålla er som vete . . . Men jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har *omvänt dig*, så styrk dina bröder. Då sade Petrus till honom: 'Herre, med dig är jag beredd att gå både i fängelse och i döden.'² Han menade uppriktigt vad han sade, men han handlade annorlunda.

Senare profeterade Jesus för sina lärjungar på Oljeberget: "Ni skall

alla komma på fall. Det står skrivet: *Jag skall slå herden, och fåren skall skingras.*" Petrus svarade än en gång: "Även om alla andra överger dig, skall jag inte göra det." Då profeterade Mästaren allvarsamt: "Amen säger jag dig: Just denna natt, innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger förneka mig." Men Petrus försäkrade ännu ivrigare: "Om jag än måste dö med dig skall jag aldrig förneka dig."³

Ett av de för mig mest gripande ställena i skrifterna beskriver vad som hände sedan. Det är en allvarlig påminnelse för var och en av oss om att det inte räcker med att veta vad som är rätt att göra, inte ens med en brinnande önskan att göra det. Det är ofta mycket svårt att verkligen göra det vi säkert vet att vi borde göra. Vi läser:

"En tjänsteflicka, som fick se [Petrus] ... sade: 'Den där mannen var också med honom.' Men han nekade: 'Nej, kvinna, jag känner honom inte.' . . . Därefter fick en man syn på honom och sade: 'Du är också en av dem.' Men Petrus svarade: 'Människa, det är jag inte.' . . . En annan . . . försäkrade [bestämt]: '... Visst var den där mannen med honom ...' Men Petrus sade: 'Människa, jag förstår inte vad du menar.' Och genast, medan han ännu talade, gol tuppen. Då vände Herren sig om och såg på Petrus. Och Petrus kom ihåg vad Herren hade sagt . . . och . . . gick ut och grät bittert.'⁴

Hur plågsam denna bekräftelse av profetian än måste ha varit för Petrus, började hans liv att förändras för evigt. Han blev denne orubblige, bergfaste tjänare, som var outhärdlig för Faderns planer efter Frälsarens korsfästelse och uppståndelse. Detta känslolösa skriftställe visar också hur mycket Frälsaren älskade Petrus. Fastän Frälsaren var mitt uppe i en överväldigande utmaning i sitt eget liv, med hela tyngden av det som skulle äga rum på sina axlar, vände han sig ändå om och såg på Petrus. Den kärlek som överfördes från Läraren

till en älskad elev, gav mod och uppmuntran i nödens stund. Därefter reste sig Petrus till sin fulla längd i sin kallelse. Han undervisade med kraft och sitt orubbliga vittnesbörd trots hotelser, fångenskap och miss-handel. Han var i sanning omvänd.

Ibland används ordet *omvänd* för att beskriva när en uppriktig person bestämmer sig för att bli döpt. Men i egentlig mening betyder *omvändelse* mycket mer än så, både för den nyomvända och den som varit

medlem länge. Med karakteristisk doktrinär tydlighet och precision förklarade president Marion G Romney vad omvändelse är:

”Att vara omvänd betyder att ha vänt sig från en tro till en annan, eller från ett handlingssätt till ett annat. Omvändelsen är en andlig och moralisk förändring. Att vara *omvänd* innebär inte bara att mentalt acceptera Jesus och hans lärdomar, utan också att ha en livskraftig tro på honom och hans evangelium.

En tro som leder till förvandling, en verkligt annorlunda förståelse för livets mening och en annan lojalitet mot Gud ifråga om intresse, tankar och handlingar. Hos den som är fullständigt omvänd har en önskan efter sådant som strider mot Jesu Kristi evangelium i själva verket slocknat. Och den har ersatts med en kärlek till Gud, med en bestämd och förhärskande beslutsamhet att hålla hans bud.”

För att vara omvänd måste du komma ihåg att flitigt tillämpa nyckelorden ”kärlek till Gud, med en bestämd och förhärskande beslutsamhet att hålla hans bud”. Din lycka nu och för evigt beror på din grad av omvändelse och den förvandling som den frambringar i ditt liv. Hur kan du då bli riktigt omvänd? President Romney beskriver stegen du måste ta:

”Medlemskap i kyrkan och omvändelse betyder inte nödvändigtvis samma sak. Att vara omvänd och att ha ett vittnesbörd behöver inte heller betyda samma sak. Ett vittnesbörd kommer när den Helige Anden ger den uppriktige sökaren ett vittnesbörd om sanningen. Ett drivande vittnesbörd ger liv åt tron. Det vill säga, det framkallar omvändelse och lydnad mot buden. Omvändelse är frukten av eller belöningen för att vi ändrar oss och lyder.”⁵

Enkelt uttryckt — sann omvändelse är frukten av *tro*, *förändring* och *principfast lydnad*. *Tro* kommer av att höra Guds ord⁶ och påverkas därav. Du kommer att få ett vittnesbörd genom den Helige Anden som bekräftar de ting du accepterar med *tro* genom att villigt utföra dem.⁷ Du kommer att ledas till att *ändra* dig på grund av de fel du begått eller det rätta du inte gjort. Som en följd härav kommer din förmåga att ständigt *lyda* att stärkas. Detta kretslopp — *tro*, *förändring* och *ständig lydnad* — leder dig till ännu djupare omvändelse med dess åtföljande välsignelser. Sann omvändelse stärker din förmåga att göra det du vet att du borde göra när du ska göra det, oavsett omständigheterna.

Liknelsen om såningsmannen som Jesus gav oss anses allmänt beskriva hur Herrens ord tas emot av olika människor när det predikas. Tänk ett ögonblick på hur samma liknelse kan tillämpas på dig under olika omständigheter i ditt liv, när du står inför utmaningar eller utsätts för stark påverkan. Ordet, eller Frälsarens lärdomar, kan komma till dig på många sätt: När du iakttar andra, genom egen bön och begrundan av skrifterna eller genom den Helige Andens vägledning. Medan jag upprepar den förklaring av liknelsen om såningsmannen som Jesus gav sina lärjungar, gå då i ditt stilla sinne igenom ditt liv. Se om det finns perioder när du befinner dig i tillstånd som inte är lämpade för att du ska kunna ta emot sanna lärdomar, och du följaktligen går miste om de utlovade frukterna, lycka, frid och framgång.

"Såningsmannen sår ordet. [En del] vid vägen . . . Men när de hör det, kommer genast Satan och tar bort ordet som är sått i dem."

Skulle det kunna hända dig, i fel omgivning, tillsammans med fel sorts vänner?

"[En del] på stenig mark . . . de som genast tar emot ordet med glädje, när de hör det. Men de har inte någon rot i sig utan tror bara till en tid. Möter de sedan lidande

. . . kommer de strax på fall."

Har du någon gång varit i en situation när någon föreslagit något olämpligt och du inte gjort något för att motstå det?

"[En del] bland tistlar. Det är de som har hört ordet, men världsliga bekymmer . . . och begär efter allt annat kommer in och kväver ordet, så att det blir utan frukt."

Har det funnits tillfällen när du önskat dig något så mycket att du rättfärdigat ett undantag från dina normer?

"[En del] i god jord, det är de som hör ordet och tar emot det och bär frukt, trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt."⁸

Jag vet att det är så du vill leva ditt liv. Hur fullständigt du villigt accepterar Frälsarens lärdomar avgör hur mycket frukt, i form av välsignelser, du kommer att få skörda i livet. Liknelsen förklarar att det är din grad av villighet att lyda och göra det som du vet att du borde göra, och låta bli att finna bortförklaringar att göra annat, som visar hur uppriktigt omvänd du är och därigenom hur mycket Herren kan välsigna dig.

Sann omvändelse frambringar frukten av en varaktig lycka som kan njutas även när världen är i uppror och de flesta är allt annat än lyckliga. Mormons bok lär oss följande

om en grupp människor som befann sig i svårigheter: "De [fastade] ofta och både och blevo starkare och starkare i sin ödmjukhet samt fastare och fastare i Kristi tro, till dess deras själar voro fyllda med glädje och tröst, ja, deras hjärtan voro renade och helgade med en helgelse, som bestod i att de överlämnade sina hjärtan åt Gud."⁹

President Hinckley har förkunnat att det är sann omvändelse som är avgörande.¹⁰

Gör de förändringar nu som du vet behövs i ditt liv, för att få välsignelserna som är utlovade som resultat av sann omvändelse. Frälsaren sade: "Viljen I icke nu återvända till mig och bättra eder från edra synder samt bliva omvända, på det jag må kunna hela eder? . . . om I viljen komma till mig, så skolen I hava evigt liv."¹¹

Jag bär vittnesbörd om att då du ber om vägledning, kommer den Helige Anden att hjälpa dig att veta vilka personliga förändringar du behöver göra för att din omvändelse ska bli fullständig. Herren kan sedan välsigna dig rikligare. Din tro på honom kommer att befästas, din förmoda till *omvändelse* kommer att öka, och din kraft att *ständigt lyda* kommer att bli starkare. Frälsaren lever. Han älskar dig. När du gör ditt bästa kommer han att hjälpa dig. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Matt 17:3; 1 Kung 17:1; L&F 110:13.
2. Luk 22:31–32.
3. Se Mark 14:27, 29–31.
4. Luk 22:56–62.
5. I Conference Report, områdeskonferens i Guatemala 1977, s 8–9.
6. Se Rom 10:17; Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 81
7. Se Ether 12:6.
8. Mark 4:14–20.
9. Hel 3:35.
10. Seminarium för regionrepresentanter 6 apr 1984, citat från W Mack Lawrence, "Conversion and Commitment", *Ensign*, maj 1996, s 75.
11. 3 Ne 9:13–14.

Sanna vänner

Äldste Henry B Eyring
i de tolv apostlarnas kворum

Vi kommer alla att provas. Och vi behöver alla sanna vänner som älskar oss, som lyssnar till oss, som visar oss vägen och som vittnar om sanningen för oss.

Varje år blir hundratusentals av vår himmelske Faders barn medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. För de flesta betyder detta en stor förändring i deras liv. De har alla ingått ett heligt förbund med stora löften och högtidligt förbundit sig att hålla ut. Detta förbund är så viktigt att vår himmelske Fader beskrev välsignelsen och utmaningen för profeten Nephi:

”Och jag hörde en röst från Fadern, sägande: Ja, min älskades ord äro sanna och trofasta. Den som är ståndaktig intill änden skall bliva frälst.

Och nu, mina älskade bröder, vet jag härav, att om en människa icke härdar ut intill änden med att följa den levande Guds Sons förebild, kan han icke bliva frälst.”¹

Frälsaren varnar oss för att om vi börjar gå längs vägen och går långt

nog, och sedan sviker och förnekar honom, vore det bättre om vi aldrig hade börjat.²

Jag tänker på detta varje gång jag besöker nya medlemmar i kyrkan. Jag får ofta tillfälle till det på mina resor över hela världen. Jag ser in i deras tillitsfulla ögon, och ofta berättar de för mig om någon trosprövning. Sedan viskar de med ivrig röst: ”Vill du vara snäll och be för mig?” I sådana stunder upplever jag återigen tyngden i förmaningen som Herrens levande profet gett till var och en av oss. Det är att hålla löftet vi gav i dopets vatten att ”bära varandras bördor”.³ Det är att vara en vän.

Dessa ord från president Hinckley stimulerar mig: ”Jag hoppas, jag ber, jag vädjar till er alla, var och en, att ta till er varje ny medlem i kyrkan. Gör honom eller henne till er vän. Håll fast vid dem.”⁴

President Hinckley kan inte finnas till hands för att bli vän med varje ny medlem. Men ni som är där kan bli vän med åtminstone en. Allt som fordras är att ha lite förståelse för deras känslor och lite förstånd om Frälsarens känslor för dem. Försök förstå Nkosiyo Eddie Lupahla, en ung man från Afrika, och hans känslor när han skriver om sin vän.

”För två år sedan, innan jag blev medlem i kyrkan 1999, fick jag besök av min gode vän Mbuti Yona. Vi hade varit vänner från femte klass och genom gymnasiet, när vi skildes åt för att gå på olika skolor.

Mbuti döptes i april 1999 och fyra veckor senare besökte han mig i mitt hem och presenterade evangeliet för mig. Trots rykten jag hört om kyrkan, imponerades jag av medlemmarna som hälsade mig varmt välkommen första gången jag kom till kyrkan. Det var samma söndag som min vän presenterade mig för missionärerna. En tid då jag skulle få undervisning bestämdes. Min vän var där under varje lektion, och han inbjöd mig ständigt till kyrkans aktiviteter. Jag tyckte verkligen om att vara tillsammans med människor som hade samma värderingar, intressen, normer och målsättningar. Det var under den här tiden som jag började gå på religionsinstitutet. Alltsammans var så naturligt, varje torsdagskväll var det missionärslektion halvsex och därefter institutet.

Jag lärde mig mycket på institutet och jag tyckte särskilt mycket om kursen om hur vi kan uppnå ett celestialt äktenskap. Första terminen slutade i maj, strax efter det att jag börjat gå till institutet, och jag kände mig lite lurad. Men jag lyckades komma med i en kurs under andra terminen som hette De levande profeternas lärdomar. Medan jag gick på institutet köpte jag de fyra standardverken och jag fortsatte att lära och växa i kyrkan, rad på rad, bud på bud, lite här och lite där. Jag döptes den 17 september 1999 av en annan vän jag fått medan jag gick på institutet.

Jag är tacksam för institutprogrammet. Det har inte bara format mig, utan det har också hjälpt mig att kvalificera mig för att gå ut som missionär, vilket jag började förbereda mig för fem månader efter mitt dop. Jag välsignades med många tillfällen att tjäna och undervisa före min mission.

Jag är tacksam för min vän. Jag hoppas han inser vad han har gjort för mig. Vi har båda tjänat som missionärer, jag i Sydafrikamissionen Durban och han i Sydafrikamissionen Kapstaden. Allt som krävs är en vän för att åstadkomma en mäktig förändring i våra liv.”⁵

Det verkar inte finnas något mirakulöst i denna berättelse. Men vi ser här ett vishetens under som överstiger den mänskliga förmågan.

Kanske var det för att Mbuti själv hade vandrat samma väg, eller kanske var det genom uppenbarelse, som han visste vad hans vän måste göra för att hålla ut. Och därför visste han hur han skulle lyfta och hjälpa.

Han presenterade sin vän för missionärerna. Han såg till att hans vän blev döpt och fick den Helige Andens gåva. Han tog med sig sin vän, till och med före dopet, till platser där han kunde studera skrifterna och därigenom få näring genom Guds goda ord. Redan före dopet hjälpte han sin vän att upptäcka löftet: "Fördenskull sade jag till eder: Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra."⁶ Orden måste ha sagt honom att han borde köpa skrifterna, vilket han gjorde.

Vid dopet fick broder Lupahla den Helige Andens gåva som sin ständige följeslagare så länge han inbjöd den att vara det och levde

värdigt den. Detta gav honom visshet om ett annat löfte: "Ty se, åter säger jag eder, att om I viljen inträda medelst den rätta vägen och undfå den Helige Anden, så skall denne visa eder allt vad I skolen göra."⁷ Den Helige Anden måste ha manat honom att börja förbereda sig för att gå ut som missionär, vilket han gjorde.

Vi vet inte vilka vänner som gick med honom till sakramentsmötena både före och efter hans dop, men det måste ha funnits de som hälsade honom varmt välkommen, precis som de gjorde första gången han kom till kyrkan. Där förnyade han sitt förbund att alltid minnas Frälsaren och att hålla hans bud, och han fick återigen löftet om att den Helige Anden skulle vara hans följeslagare. Vi vet inte vilken roll hans vänner spelade i hans kallelser att tjäna och hålla tal. Men vi kan vara säkra på att de tackade honom och sade till honom att de känt Anden i det tjänande och den undervisning han gav.

Vi får veta något om hans privata liv. Kom ihåg att han skrev att han

fortsatte att lära sig. Han skrev att han tillväxte "i kyrkan, rad på rad, bud på bud, lite här och lite där". Han sade att han hade formats av sina erfarenheter i kyrkans institutprogram. Vi vet från skrifterna vad det var som orsakade dessa förändringar hos honom. Han måste ha bett med tro på Frälsaren. Han fick ett vittnesbörd och ledning genom Anden. Och sedan gjorde han inte bara det han inspirerats att göra, utan han bad också till Gud om att försoningen skulle verka i hans liv.

Nephi sade följande då han beskrev denna mirakulösa förändring och vad den för med sig:

"Nu märker jag, mina älskade bröder, att I ännu i edra hjärtan grubblen, och det gör mig ont, att jag måste tala om detta. Om I nämligen hadn velat hörsamma Anden, som lär en människa att bedja, skul-len I hava vetat, att I måsten bedja. Den onde anden lär ej en människa att bedja, utan han lär henne, att hon icke skall bedja.

Men se, jag säger eder, att I måsten alltid bedja och icke tröttna, att I icke fñn göra någonting för Herren

Äldste Henry B Eyring, äldste Jeffrey R Holland och äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum tittar ut över församlingen medan medlemmarna i första presidentskapet konfererar med varandra före en konferenssession.

utan att I först bedjen Fadern uti Kristi namn, att han vill helga eder gärning för eder, så att den måtte lända till välfärd för eder själ.”⁸

Den Helige Anden är en hjälpare och en vägledare. Men den är också en kraft till rening. Det är orsaken till att tjänandet i riket är så viktigt för att vi ska kunna hålla ut. När vi kallas att tjäna kan vi be om att få den Helige Anden som vår följeslagare, med vissheten om att vi ska få det. När vi ber i tro, kan vår natur förändras till gagn för våra själar och för att stärka oss inför de prövningar vi alla ställs inför.

Det finns gränser för vad vänner kan göra för att hjälpa dem som måste hålla ut. Det är de nya medlemmarna som måste be. Det är de som måste förlita sig på den styrka de får genom svaren på sina böner. De måste själva välja med tro att bli döpta, med förtröstan på sin fullkomliga vän, Frälsaren. De måste med tro på honom välja att omvända sig, att bli ödmjuka och ångerfulla.

De måste välja att ta emot den Helige Andens gåva. Orden vid konfirmationen som medlem i kyrkan är en inbjudan: ”Mottag den Helige Anden.” Och det valet får inte göras bara en gång, utan varje dag, varje timme och varje minut. Även när den Helige Anden inspirerar dem till vad de bör göra, är de fria att välja att göra det eller inte. Även när de läser skrifterna regelbundet, måste de välja att ”mätta sig på Kristi ord”. Och festmåltiden ger inte heller någon näring, om de inte väljer att göra det som Kristi ord lär dem att göra. När tro och lydnad utövats tillräckligt länge blir den Helige Anden en ständig följeslagare, vår natur förändras och förmågan att hålla ut blir säkrad.

Medlemmen måste välja, men att ha en sann vän är väsentligt. Det finns mycket vi kan göra för att dela den nya medlemmens börda så att den blir uthärdlig. Vi kan visa kärlek, lyssna, förevisa och vittna.

För det första måste vi älska dem. Det är vad Frälsaren gör. Vi kan

göra det med honom och för honom. Han visade oss hur man gör det under sin jordiska verksamhet. Han lärde genom ord och handling att vi ska älska hans lärjungar.

”Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er.

Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner.

Ni är mina vänner, om ni gör vad jag befaller er.

Jag kallar er inte längre tjänare, eftersom tjänaren inte vet vad hans herre gör. Vänner kallar jag er, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag låtit er veta.”⁹

Frälsaren vakar som en vän över den medlem som kämpar. Han gav sitt liv för oss alla. Han älskar oss, och om vi är trofasta ger han oss gåvan att känna en del av den kärlek han har till dem. Jag har ibland välsignats genom den Helige Anden att kunna förnimma Frälsarens kärlek till en ny medlem i hans eller hennes kamp. Jag vet själv att det är möjligt.

För det andra måste vi lyssna på den nya medlemmen med förståelse och inlevelse. Detta kräver också andliga gåvor, eftersom våra erfarenheter sällan liknar deras. Det räcker inte med att säga: ”Jag förstår hur det känns”, såvida vi inte gör det. Men Frälsaren gör det. Han är redo att hjälpa dig att vara en förstående vän för dem du just har träffat, om

du ber om det i tro. Innan Kristus föddes, visste profeterna vad han skulle göra för att hjälpa dig bli en vän åt honom:

”Han skall gå ut och lida plågor, bedrövelse och frestelser av alla slag, och detta på det ordet skall uppfyllas, vilket säger: Han skall påtaga sig sitt folks plågor och sjukdomar.

Han skall påtaga sig döden, på det han må lossa dödens bojar, vilka fjättra hans folk. Han skall påtaga sig deras skröpligheter, på det hans inre må bli fyllt med barmhärtighet enligt köttet, så att han enligt köttet må kunna bistå sitt folk i deras skröpligheter.”¹⁰

För det tredje måste vi vara ett föredöme för den nya medlemmen. Vi kan mätta oss med Guds ord. Vi kan be om, och leva så att vi har, den Helige Andens sällskap. Vi kan vara lydiga därför att vi tror på Jesus Kristus. Och med tiden kan vi bli exempel på en lärjungar som blivit födda på nytt genom försoningen. Det kanske sker gradvis. Vi har kanske svårt att se det i oss själva. Men det kommer att hända. Och det kommer att ge hopp till den nya medlemmen och till alla som vi blir vänner med på vägen till evigt liv.

För det fjärde måste vi vittna om sanningen för den nya medlemmen. Vi måste göra det uppriktigt, och det sker bäst när vi gör det på ett enkelt sätt. Det som är till störst hjälp är när vi vittnar om Frälsarens verklighet

och mission, om vår himmelske Faders kärlek och om den Helige Andens gåvor och sällskap. Och det är alltid väsentligt att vittna om att Fadern och Sonen uppenbarade sig för den unge Joseph Smith och att evangeliet i dess fullhet och den sanna kyrkan har blivit återställda genom himmelska budbärare. Den Helige Anden kommer att bekräfta att dessa enkla vittnesbörd är sanna.

Den nya medlemmen behöver den bekräftelsen, om och om igen, även när vi inte är där för att vittna. Om de väljer att förkasta den Helige Andens sällskap, kommer de inte att hålla ut. Men detta gäller oss alla, varhelst vi befinner oss och hur trofasta vi än har varit. Vi får alla prövningar. Och vi behöver alla sanna vänner som älskar oss, som lyssnar till oss, som visar oss vägen och som vittnar om sanningen för oss så att vi kan behålla den Helige Andens sällskap. Du måste bli en sådan sann vän.

Jag kan fortfarande minnas vänner, som om det vore i dag, som hjälpte mig för så många år sedan. De är borta nu, men minnet av deras kärlek, deras föredöme, tro och vittnesbörd lyfter mig fortfarande. Och din vänskap med bara en ny medlem kan få hundratals, ja, tusentals av deras förfäder och avkomlingar att kalla dig välsignad i det här livet och i det nästa.

Detta är Jesu Kristi sanna kyrka. Han lever. Han älskar er, och han älskar dem som ni måste tjäna och som kommer att bli era sanna vänner för alltid.

I Jesu Kristi heliga namn, amen. □

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 31:15–16.
2. Se 2 Nephi 31:14; L&F 40:1–3; 41:5–6.
3. Mosiah 18:8.
4. Möte i Edmonton i Alberta, Canada 2 aug 1998.
5. Personlig korrespondens.
6. 2 Nephi 32:3.
7. 2 Nephi 32:5.
8. 2 Nephi 32: 8–9.
9. Johannes 15:12–15.
10. Alma 7:11–12.

Trons lydnad

Äldste R Conrad Schultz
i de sjuttios kvorum

"Trons lydnad" är en fråga om tillit. Frågan är enkel: Litar vi på vår himmelske Fader? Litar vi på våra profeter?

I denna värld som vi lever i, är saker och ting inte alltid vad de verkar vara. Ibland är vi omedvetna om de mäktiga krafter som drar i oss från olika håll. Skenet kan verkligen bedra.

För några år sedan upplevde jag att skenet bedrog på ett sätt som kunde fått tragiska följder. Min hustrus kusin med familj besökte oss från Utah. Det var en vindstilla sommar dag vid Oregonkusten och vi fiskade i havet. Det var härligt, och vi njöt av vårt laxfiske, när jag av någon anledning vände mig om och fick se en stor våg på 2,5 meter som var på väg mot oss. Jag hann nätt och jämnt ropa en varning innan vågen slog över oss från bredsidan. På något sätt höll sig båten på rätt köl, men Gary, vår kusin, kastades överbord. Alla hade flytväst på sig och med vissa svårigheter styrde vi båten, som var halvfylld med vatten,

till den plats där Gary låg och flöt och drog honom ombord.

Vi hade träffats av vad vi kan kalla en förrädisk jätteväg. De kommer inte ofta och man kan inte förutsäga när. Senare fick vi höra att fem personer drunknat den dagen längs Oregons och Washingtons kust, i tre separata båtolyckor. Alla orsakades av samma förrädiska våg, som utan märkbar anledning hade rullat fram längs havsytan. När vi lämnade sandbanken var havet kav lugnt och visade inga tecken på fara. Men havet visade sig vara mycket försåtligt och inte alls vad det verkade vara.

När vi banar oss fram på vår färd genom livet, måste vi hela tiden vara på vakt och hålla utkik efter det som är försåtligt och inte är vad det verkar vara. Om vi inte är försiktiga kan de förrädiska vågorna i livet vara lika dödliga som de i havet.

Ett av den ondes listiga knep är att få oss att tro att tveklös lydnad mot Guds principer och bud är blind lydnad. Hans mål är att få oss att tro att vi bör följa våra egna världsliga vägar och själviska mål. Detta gör han genom att övertyga oss om att vi inte tänker själv, om vi "blint" följer profeterna och håller buden. Han lär oss att det inte är klokt att göra något bara för att vi blir till-sagda att göra det av en levande profet eller av profeter som talar till oss genom skrifterna.

Vår odiskutabla lydnad mot Herrens bud är inte blind lydnad. President Boyd K Packer undervisade oss om detta vid aprilkonferensen

En familj stannar upp framför Kristusstatyn i norra besökscentret på tempelplatsen.

1983: "Sista dagars heliga är inte lydiga därför att de är tvungna att lyda. De är lydiga därför att de känner till vissa andliga sanningar och har beslutat — som ett tecken på sin egen handlingsfrihet — att lyda Guds bud . . . Vi är inte lydiga därför att vi är blinda. Vi är lydiga därför att vi ser" ("Fri vilja och självkontroll", *Nordstjärnan*, oktober 1983, s 115).

Vi kan kalla detta "trons lydnad". Med tro lydde Abraham och beredde Isak som offer. Med tro löd Nephi och hämtade mässingsplåtarna. Med tro hoppar ett litet barn lydigt från en höjd till sin fars starka armar. "Trons lydnad" handlar om tillit. Frågan är enkel: Litar vi på vår himmelske Fader? Litar vi på våra profeter?

Ett annat av den ondes knep är att försöka få oss att tro att världens visdom och kunskap är den enda källan till kunskap som vi bör följa. Profeten Nephis bror Jakob förstod motståndarens plan och varnade oss för den:

"O, hur lömsk är icke den ondes plan! O, vilken fåfänga, vilka svagheter, vilken dårskap hava icke människor! Om de äro lärda, tro de sig vara visa, och de hörsamma ej Guds råd utan åsidosätta det och tro, att de av sig själva hava kunskap, varför deras visdom är dårskap och gagnar dem ej. De skola förgås" (2 Nephi 9:28).

Jakob sade inte att vi inte bör vara lärda. Han fortsatte med att säga att det är bra att vara lärd, om vi hör sammar Guds råd.

En del kan fås att tro att vi fritt kan välja vilka av Guds bud vi vill följa. De rubricerar bekvämt många bud som småsaker som kan skjutas upp och inte verkar vara livsviktiga eller särskilt betydelsefulla. Sådant som att be, helga sabbaten, läsa skrifterna, betala tionde, gå till kyrkans möten och så vidare.

Vår himmelske Fader talar mycket tydligt till sina barn. I evangeliets

lärdomar finns det inga otydliga signaler, säger Paulus (se 1 Kor 14:8). Det råder ingen tvekan om innebörden i det som sägs eller om de känslor som Anden frammanar. Vi har inte lämnats ensamma. Vi har skrifterna, profeterna, kärleksfulla föräldrar och ledare.

Varför går vi ibland vilse? Varför låter vi oss påverkas av motståndarens bedrägeri? Lösningen till hur vi ska undgå detta bedrägeri är enkel, men ibland svår att tillämpa. President Harold B Lee talade vid oktoberkonferensen 1970 om Herren, om den onde och om vad vi kan göra för att den onde inte ska ha makt att bedra oss:

"Vi har en hel del svårigheter att genomgå innan Herren är klar med denna kyrka och med världen i denna tidshushållning . . . Satans makt skall öka. Vi ser detta tydligt överallt . . . Vi måste lära oss att ge akt på orden och buden som Herren

ska ge genom sin profet . . . Det kommer att finnas en del som kräver tålmod och tro" (Conference Report, okt 1970, s 152).

Sedan lade president Lee till en varning, när han fortsatte med att säga att vi kanske inte alltid tycker om det som kommer från kyrkans ledare, eftersom det kan gå stick i stäv mot våra egna åsikter eller kollidera med en del av vårt sociala liv. Men om vi lyssnar och lyder som om det kommer från Herrens egen mun, kommer vi inte att bli bedragna utan få stora välsignelser.

Detta för oss tillbaka till lydningen. Så kommer det alltid att vara. Det är en del av den eviga lycksalighetsplanen. Jag vet ingen annan lära som är så livsviktig för vårt välbefinnande i detta liv och i nästa. Alla heliga skrifter förkunnar lydning och ingen apostel eller profet har någonsin levat som inte har undervisat om lydningens princip.

ibland måste vi vara lydiga även om vi inte förstår anledningen till lagen. Det krävs tro för att vara lydig. Profeten Joseph Smith undervisade om lydning och sade: "Allt vad Gud fordrar är rätt, det gör detsamma vad det är, fastän vi icke kunna se orsaken därtill förrän långt efter det händelserna ägt rum" (Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 219).

Jag är tacksam att vi hade våra flytvästar på oss den där sommardagen på havet. Jag är tacksam att vi kunde undvika den tragedi som andra råkade ut för på grund av den där förrädiska havsvågen. Det är min bön att vi ska fortsätta ha på oss våra flytvästar av lydning, så att vi undviker den tragedi som säkerligen blir följden om vi låter oss luras och följer motståndarens lockelser.

Jag vittnar för er att vår Fader i himlen lever, att han älskar oss och att vi genom att vara oförbehållsamt lydiga mot hans bud kan bo igen hos honom och hans Son Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare. I Jesu Kristi namn, amen. □

Att vara läraktig

Äldste Robert R Steuer
i de sjuttios kvorum

Genom att vara läraktiga aktiverar vi försoningens fulla kraft och välsignelser i våra liv.

Mästarens sanna lärjungar är läraktiga. Med bara några få ord ger Abraham oss stor insikt i varför han i så hög grad välsignats. Han levde sitt liv med en önskan om att ". . . erhålla undervisning och hålla Guds befallningar"¹. Att ha en önskan att få undervisning innebär mer än att vara villig att lyssna. För när vår önskan att få undervisning är större än bekvämligheten att förbli som vi är, blir vi läraktiga.

President Brigham Young lärde att vår "första och främsta skyldighet är att söka Herren tills vi öppnar kommunikationen mellan Gud och vår egen själ".² En kort tid efter profeten Joseph Smiths död berättade Brigham Young om en dröm i vilken Joseph besökte och undervisade honom: "Säg till medlemmarna att vara ödmjuka och trofasta och se till att de behåller Herrens ande så ska

den leda dem rätt. Var försiktiga och avvisa inte den stilla, sakta rösten. Den ska lära dem vad de ska göra och vart de ska bege sig. Den ska ge dem rikets frukter."³

Hur fylls vi av den gudomliga undervisningens kraft? För det första måste det börja med en önskan att bli undervisad. Medan det finns många som naturligt hungrar och törstar efter rättfärdighet, finns det andra som kan behöva förmås att bli ödmjuka.⁴ Några av oss skulle helst vilja ändra på reglerna i stället för att göra som vi blir undervisade eller ändra på oss. Naaman ville säkert bli av med sin spetälska, men han blev arg och gick sin väg när profetens budbärare sade att han bara skulle gå och tvätta sig sju gånger i Jordan. Det passade honom inte, det var inte stort nog och han tyckte att floderna i hans eget land var bättre än Jordan. Men han blev fri från sin spetälska när han lyssnade på sina tjänare, ändrade sig och gjorde "så som gudsmannen hade sagt".⁵ På ett dramatiskt sätt fick han se att det fanns en profet och en Gud i Israel. Också vi måste inse att Guds lagar⁶ styr och att hans visdom är större än vår egen. Också Mose gjorde iakttagelsen, efter att ha sett Guds majestät och skapelseverk, att ". . . människan är intet, vilket jag aldrig förr hade trott"⁷.

För det andra måste vi utveckla en lämplig attityd och känsla. Det får vi genom att begrunda under bönen och anstränga oss i anden.⁸ Denna ansträngning är ett verkligt arbete. Det innefattar att ta sådana

handlingskraftiga steg som att söka i, hörsamma och studera skrifterna. När vi ödmjukat oss och befriats från stolthet, blir vårt hjärta vekt. Vi kan nu koncentrera oss på himmelsk vägledning och undervisning. Lamonis far, den mäktige lamanitiske kungen, ändrade sig just på detta sätt, han till och med lade sig framstupa på marken för att visa sin stora beslutsamhet att lära känna Gud. Han sade: "Jag [vill] avstå från alla mina synder, på det jag må känna dig och bliva upprest från de döda samt bliva frälst på den yttersta dagen."⁹

För det tredje måste vi följa den undervisning vi får. Alma sade: "Undersök mina ord och utöva en smula tro."¹⁰ Nephi sade enkelt: "Jag vill gå och göra det."¹¹ Tänk på vilka tecken på ödmjukhet och lydnad han visade när han hörsammade sin fars råd om hur han skulle hämta mässingsplåtarna och vart han skulle gå för att jaga, och Herrens råd om hur han skulle bygga en båt.¹² I vart

fall handlade han med tillförsikt och gick framåt utan att på förhand veta, vad han skulle göra¹³ eller vad som skulle hända. Men eftersom vi har vår handlingsfrihet kan det ibland vara svårt här i livet att inrikta våra hjärtan och sinnen på Guds sanningar. Trots det sade president Thomas S Monson: "Herren förväntar sig att vi tänker. Han förväntar sig att vi handlar. Han förväntar sig att vi anstränger oss."¹⁴

Att bli läraktig är en process genom vilken vi lär oss rad på rad. Under denna process omsätter vi våra tankar och känslor i handling. Men belöningen är stor när vi utövar vår tro och samtidigt öppnar vägen till kommunikation med Herren. Herren sade: "Välsignade äro de som hörsamma mina bud och lyssna till mitt råd, ty de skola vinna visdom."¹⁵ Han har också sagt: "Var och en som hörsammar Andens röst kommer till Gud, ja, Fadern."¹⁶

Jag minns att jag för några år sedan frågade min svärfar, en

erfaren biskop, om ett litet kort som han alltid bar på i sin bröstficka. Han svarade att han ibland fick intryck eller maningar. Då brukade han ta fram kortet och skriva ner det han kände. Därefter försökte han handla i enlighet med intrycken så fort han kunde. Det gör oss ödmjuka att inse att den stilla och milda rösten alltid finns där för att undervisa oss om vad vi ska göra och vart vi ska gå. Herren har sagt oss att hörsammar vi maningarna, får vi ofta fler. Om vi inte hörsammar dem, blir maningarna så småningom allt färre.

Resultatet av att vara läraktiga är att vi får ännu starkare vittnesbörd om vår himmelske Faders omsorg om oss. Vi känner oss trygga och säkra på att vår kurs i livet är enligt hans vilja.¹⁷ Vi känner också att vi har anledningar att vara goda, anledningar att vara moraliska och anledningar att ändra vårt beteende. Genom att vara läraktiga aktiverar vi försoningens fulla kraft

och välsignelser i våra liv. Vi blir mottagliga för den Helige Andens viskningar, så att de rättfärdiga principer som profeter undervisat om och sanningarna ur jorden kan placera Kristus i vårt livs centrum.¹⁸ Vi blir hans sanna lärjungar.

Det är genom att älska dessa sanningar av allt vårt hjärta som en djup samhörighet uppstår mellan oss och själva sanningens Källa: "Ty intelligens håller sig till intelligens, visdom mottager visdom, sanning omfattar sanning [och] dygd älskar dygd"¹⁹. Därav följer att vi upptäcker att det vi sätter högst värde på och uppskattar mest av allt, är det som vi personligen lärt oss av Herren.

Jag vittnar om att genom profeten Joseph Smith har vi fått oräkneliga uppenbarelser om sanningar som bär vittnesbörd om Jesu Kristi försoningsoffer. Genom att vara läroaktiga kommer vi att bättre kunna se, höra och följa dessa uppenbarelser som vi än i dag får genom våra levande apostlar, profeter, siare och uppenbare. I Jesu Kristi namn. Amen. □

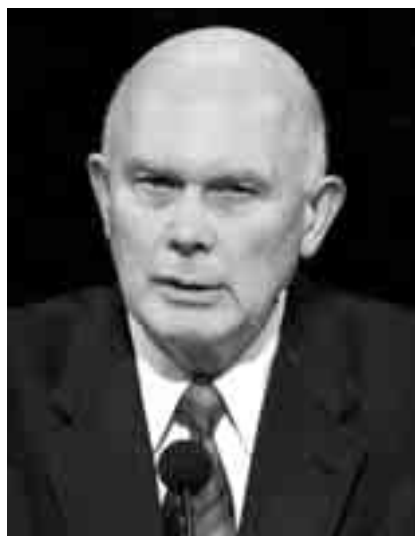
SLUTNOTER

1. Abrahams bok 1:2.
2. Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young (1997), s 41.
3. Citerat av Brigham Young i Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young (1997), s 41.
4. Se Matteus 5:6 och Alma 32:13.
5. Se Andra Kungaboken 5:1–14.
6. Se L&F 93:30.
7. Moses 1:10.
8. Se Alma 17:5.
9. Se Alma 22:17–18.
10. Alma 32:27.
11. Första Nephi 3:7.
12. Se Första Nephi 3:4; 16:23–32; 17:8–11.
13. Se Första Nephi 4:6.
14. "Till undsättning", *Liahona*, jul 2001, s 58.
15. Andra Nephi 28:30.
16. L&F 84:47.
17. Se Joseph Smith, sammanst av *Lectures on Faith* [1985], s 38.
18. Se Moses 7:62.
19. L&F 88:40.

Evangeliet i vårt liv

Äldste Dallin H Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

Han har gett oss sin försoning, sitt evangelium och sin kyrka, en helig kombination som ger oss visshet om odödlighet och möjlighet att uppnå evigt liv.

För några år sedan hade jag roligt åt en skämtteckning i en dagstidning som föreställde en präst i samtal med ett par hippieklädda på motorcykel. "Vi brukar gå i kyrkan", sade den ene till prästen. "Vi har varit på väg i årtal . . . vi har bara inte kommit fram ännu."¹

Många i vår släkt och bland våra vänner har inte heller kommit fram till kyrkan ännu. De kanske deltar då och då, men de åtnjuter ännu inte alla de välsignelser som aktivitet och tjänande i kyrkan ger. Andra kanske går regelbundet till kyrkan, men avstår från förpliktelser och från att söka den andliga pånyttförelse som kommer av att vi överlämnar våra hjärtan till Gud. Alla dessa går miste om unika välsignelser i det här livet, och de riskerar att gå miste om de härligaste välsignelserna i livet häfter.

Paulus lärde att Herren gav oss profeter och apostlar för att göra de heliga mer fullkomliga "till att utföra sin tjänst . . . att bygga upp Kristi kropp" (se Ef 4:12). Personer som inte är helt och fullt aktiva i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och inte söker att bli andligen omvända, går miste om erfarenheter som är väsentliga enligt den gudomligt upprättade lyckalighetsplanen. Kyrkans lärdomar och verksamhet är väsentliga för att åvägabrunga evigt liv för människan (se Moses 1:39).

Det är min bön att många av dem som hör mig tala ska få ett andligt vittnesbörd om hur viktig kyrkans uppgift är att uppbygga och upphöja Guds barn. Jag ber särskilt om att de som ännu inte åtnjuter välsignelserna av fullständig aktivitet och engagemang i kyrkan, ska söka efter och få detta vittnesbörd och handla i enlighet därmed.

För omkring tio år sedan, då jag var på en stavskonferens i Förenta staterna, presenterades jag för en medlem som inte varit aktiv i kyrkan på många år. "Varför borde jag bli aktiv i kyrkan igen?" frågade den här medlemmen mig. Med tanke på allt som Frälsaren har gjort för oss, svarade jag att det borde vara lätt att uppoffra något för att tjäna honom och våra medmänniskor. Min frågeställare tänkte på detta en stund och sedan gav han denna häpnadsväckande replik: "Vad har han gjort för mig?"

Detta häpnadsväckande svar fick mig att fundera på vad det är

människor förväntar sig få av Jesus Kristus, av hans evangelium och av aktivitet i hans kyrka. Jag tänkte på några andra som sagt att de slutade upp med att gå till kyrkan för att kyrkan inte "tillgodosåg deras behov". Vilka behov var det de förväntade sig att kyrkan skulle tillgodosöka? Om allt de söker efter är umgänge och sällskapsliv, kanske de blir besvikna i en viss församling eller gren och vänder sig till andra umgängen. Det finns tillfredsställande sällskapsliv i många organisationer. Om de bara vill få hjälp med att lära sig evangeliet, kan de försöka göra det genom den litteratur som finns. Men är dessa ändamål kyrkans huvudsakliga uppgift? Är det allt vi kan förvänta oss att få genom Jesu Kristi evangelium?

Det har sagts att det vi får beror på vad det är vi söker. Människor som bara går till kyrkan för att *få* något timligt kan bli besvikna. Aposteln Paulus skrev nedlåtande om sådana som inte tjänar "vår Herre Kristus utan sin egen buk" (Rom 16:18). De som går till kyrkan för att *ge* något till sina medmänniskor och *tjåna* Herren blir sällan besvikna. Frälsaren lovade att "den som mister sitt liv för min skull skall finna det" (Matt 10:39).

Kyrkan ger oss tillfällen till att tjåna Herren och våra medmänniskor. Om vi gör det på rätt sätt och av rätt orsak, belönas vi av detta tjänande långt utöver vad vi utfört. Miljontals medlemmar tjänar osjålviskt och effektivt som ledare eller lärare i kyrkans organisationer, och de som gör detta får uppleva den omvändelse som beskrevs av profeten som manade oss: "Kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom" (Moro 10:32).

I hela mitt liv har jag blivit välsignad genom mitt medlemskap och min aktivitet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det är omöjligt att beskriva alla de sätt varpå kyrkan har välsignat mitt liv och mina älskades liv. Men jag vill ge er några exempel i hopp om att det ska

tillföra personlig övertygelse till de principer jag talat om.

Genom att gå till kyrkan varje vecka kan vi ta del av sakramentet som Herren har befallt oss att göra (se L&F 59:9). Om vi gör det med rätt förberedelse och inställning, förnyar sakramentet vårt dops renande verkan och berättigar oss till löftet att vi alltid ska ha hans Ande hos oss. En uppgift för den Anden, den Helige Anden, är att vittna om Fadern och Sonen och leda oss till sanningen (se Joh 14:26; 2 Nephi 31:18). Vittnesbörd och sanning, som behövs för vår omvändelse, är den utvalda skörden av denna förnyelse varje vecka av våra förbund. I livets dagliga beslut och i min andliga tillväxt har jag åtnjutit uppfyllelsen av detta löfte.

Det gör mig ledsen när någon medlem inte förstår den dyrbara välsignelse som den får som håller budet att offra sina sakrament varje sabbatsdag. Vad finns det i livet — på sjöarna eller floderna, på platser med kommersiell underhållning

eller i hemmet med söndagstidningen — som kan ge något likvärdigt med dessa välsignelser? Ingen rekreation kan mäta sig med den renande förnyelse och andliga vägledning och tillväxt som Gud har lovat dem som trofast tar del av sakramentet och hedrar honom varje sabbatsdag. Jag tackar Gud för uppfyllelsen av dessa löften i mitt liv och bekräftar att de finns tillgängliga för alla.

När jag nådde min ansvarighetsålder och förstod och upplevde följden av personlig synd, gav Jesu Kristi evangelium mig friden och modet att gå framåt i kunskapen om att mina synder kunde förlåtas och att det alltid finns hopp och barmhärtighet för dem som kommer till korta.

När jag genomled förlusten av nära och kära, min far, min mor och min hustru, gav den Helige Andens tröstande uppenbarelser mig kraften att kunna fortsätta. Anden bekräftar att det finns en mening med jordiska prövningar och ger oss visshet

om uppståndelsen och verkligheten av att familjerelationer kan beseglas för evigt.

I hela mitt liv har jag välsignats av Jesu Kristi evangeliums lärdomar. Enligt lärdomarna i skrifterna och från denna kyrkas ledare och lärare, har evangeliet varit ett ljus på min stig och drivkraften för mitt timliga och andliga framåtskridande. Som Brigham Young undervisade, lär evangeliets lagar "människan att vara sanningsenlig, ärlig, dygdig, måttfull, flitig, sparsam och att älska och utöva varje gott ord och arbete . . . de upphöjer och förädlar människan . . . och om de fullständigt åtlydes, för de med sig hälsa och styrka till kroppen, klarhet i sinnet, kraft i tankegången samt frälsning åt själen."²

Bland de många välsignelser jag fått av evangeliets lärdomar finns de som lovats dem som håller visdomsordet. För mig har de bestått i hälsa och kunskap och förmågan att "springa och icke bli trött, . . . gå och icke bli matt", och uppfyllelsen

av löftet att "mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem" (L&F 89:18–21).

Evangeliet lär oss att betala vårt tionde och våra offergåvor, och tillförsäkrar oss välsignelser när vi gör det. Jag vittnar om att dessa löften uppfyllts i mitt liv. Jag har sett himlens fönster öppnas för att skänka mig oräkneliga välsignelser. Till dem hör förmågan att se hur relativt betydelselös egendom, stolthet, bemärkthet och makt i den här världen är i jämförelse med evigheten. Så tacksam jag är för inriktningen och friden som kommer av att med hjälp av evangeliet förstå livets syftemål och dess förhållande till evigheten!

Från mina tidigaste år och genom skolår och äktenskap och medelålder och längre än så, har kyrkan gett mig personlig bekantskap med de finaste människorna i världen. Lärare och klasskamrater i Söndagsskolan och Primär, i scouting och andra ungdomsaktiviteter, i verksamheter inom kvorum, församlingar och stavar, har gett mig förebilder och vänner av bästa tänkbara slag. Naturligtvis har inte vår kyrka ensamrätt till goda människor, men vi har en anmärkningsvärt stor koncentration av dem. Mitt umgänge i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas organisationer har gett mig grundvalen till att känna igen, uppskatta och utöka mina förbindelser med goda människor i andra kyrkor och organisationer.

Eftersom min far dog innan jag fyllt åtta år, hade jag tidigt anledning att undra över Herrens avsikt med att beröva mig en relation som andra pojkar åtnjöt och tog för given. Men precis som med så många andra jordiska prövningar, fyllde Jesu Kristi evangeliums perspektiv detta tomrum. Så tacksam jag är att min bror och syster och jag fostrades av en änkemor som använde sin tro och våra föräldrars tempelvigsel till att göra vår bortgångne far till en daglig verklighet i våra liv. Vi behövde aldrig känna att vi inte hade en far. Vi hade en far,

men han var borta från oss för en tid. Det finns få saker i livet som är viktigare än att vi förstår vår tillvaro i jordelivet och våra möjligheter i evigheten. Äktenskap som beseglats för all evighet i ett Herrens tempel ger varje barn och varje vuxen den möjligheten.

Under årens gång har min aktivitet i kyrkan gett mig tillgång till råd och inspiration från kyrkans ledare beträffande det jag bör göra som make och far och som ledare i min familj. Om och om igen, på stavs- och generalkonferenser, i prästadömetets kvorum och i Söndagsskolans klasser, har jag blivit undervisad och inspirerad av underbara och erfarna fäder, mödrar och mor- och farföräldrar. Jag har sökt att följa lärdomarna för att förbättra mitt deltagande i det umgänge som kommer att bestå i evigheten. Jag ska bara ge er ett enda exempel: Jag har blivit undervisad om kraften i en prästadömsvälsignelse — inte bara för att bota, utan för att ge en välsignelse till tröst och vägledning som en far som bär melkisedekska prästadömet har förmånen att ge sina familjemedlemmar. Att lära sig och tillämpa denna princip har gett mig och mina kära den ljuvhet och närhet som endast kan komma av att förnimma Guds prästadömes betydelse i en evig familj.

Jag är också tacksam för de varningar som skrifterna och kyrkans ledare ger beträffande sådant vi ska undvika. Genom att följa sådana råd har jag lyckats undvika de snaror som annars kunde ha fångat och förslavat mig. Alkohol, tobak, droger, pornografi och hasardspel är bara några exempel på farliga ämnen och beroendeframkallande beteenden som vi uppmanats att undvika. Jag vädjar till alla — särskilt till ungdomarna — att lyssna till och hörsamma de mäns och kvinnors ord som Gud kallat att vara era ledare och lärare. Ni kommer att välsignas om ni avstår från att sätta er egen visdom eller egna önskningar före er Skapares bud och hans tjänares varningar.

Skrifterna råder oss att sätta på oss Guds "hela vapenrustning" för att kunna "stå emot på den onda dagen". Vi ges löftet att "rättfärdighetens pansar" och "trons sköld" ska "utsläcka de ondas alla brinnande pilar" (L&F 27:15–17). Jag ber er enträget att lyda dessa lärdomar och göra anspråk på dessa välsignelser. En av dem är vår andliga omvändelse — en "mäktig förändring . . . i våra hjärtan" (Mosiah 5:2) — som hjälper oss bli det som vår himmelske Fader vill att vi ska bli.

Kyrkans ledare säger, som Frälsaren sade: "Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv" (Joh 7:16–17).

Era ledare säger också, liksom kung Benjamin: "Vidare önskar jag, att I skolen betänka deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de hårda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycksalighet" (Mosiah 2:41).

I nutida uppenbarelse har Herren förkunnat: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte" (L&F 82:10).

Vad har vår Frälsare gjort för oss? Han har gett oss sin försoning, sitt evangelium och sin kyrka, en helig kombination som ger oss visshet om odödlighet och möjlighet att uppnå evigt liv. Jag vittnar om att detta är sant, och jag vittnar om Gud Fadern, planens Upphovsman, och om hans Son Jesus Kristus, han som sonade för oss och gjorde alltsammans möjligt, i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Calvin Grondahl, [Ogden, Utah] *Standard-Examiner*, 26 maj 1990.

2. Brev till redaktören för *Religious Philosophical Journal*, 7 jan 1869, citerad i Jed Woodworth, "Brigham Young and the Mission of Mormonism", *Brigham Young University Studies* 40, nr 2 (2001):11.

Helga dina gärningar

Äldste Neal A Maxwell

i de tolv apostlarnas kворum

Då vi begrundar och strävar mot helgelse är det förstaeligt om vi skälver invärtes inför vad som kan komma att krävas. Men Herren har sagt till tröst: "Min nåd är eder nog" (L&F 17:8).

Mina ord riktas till dem som är ofullkomliga men ändå kämpar trons goda kamp. Som alltid riktar jag mig främst till mig själv.

Vi har en tendens att tro att helgande endast innebär att vid gudomlig uppmaning ge upp våra materiella ägodelar. Men den yttersta helgelsen är att ge sig själv till Gud. *Hjärta, själ och sinne* var de övergripande ord som Kristus använde för att beskriva det första budet, som ständigt, inte bara då och då, är i kraft (se Matt 22:37). Om vi håller budet blir våra handlingar i sin tur helt och hållet helgade till våra själsars bestående välfärd (se 2 Nephi 32:9).

En sådan total hängivenhet innebär en undergiven samklang i inställning, tanke, ord och handling, raka motsatsen till främlingskap. "Ty

huru kan en människa känna den herre, som hon icke tjänat, som är en främling för henne och som är fjärran ifrån hennes hjärtas tankar och uppsåt?" (Mosiah 5:13.)

Många avstår från helgelse eftersom den känns alltför abstrakt eller skrämmande. De samvetsgranna ibland oss upplever emellertid gudomligt missnöje på grund av blandningen av sina framsteg och sin senfärdighet. Sålunda ges kärleksfulla råd med bekräftelse om vi är på rätt väg, med uppmuntran till att fortsätta färdan och tröst medan vi var och en upplever olika grader av svårigheter.

Andlig underkastelse uppnås inte på ett ögonblick utan genom förbättring steg för steg, från ett trappsteg till nästa. Trappsteg är ju avsedda att tas ett i taget. Till sist kan vår vilja "uppgå i Faderns vilja" när vi är "villiga att underkasta oss . . . som ett barn underkastar sig sin fader" (se Mosiah 15:7; Mosiah 3:19). I annat fall fortsätter vi, trots vår strävan, att känna suget från världen och delvis ledas bort.

Principen kan illustreras med ekonomisk helgelse. När Ananias och Safira sålde sin egendom tog de "undan något av köpesumman" (se Apg 5:1–11). Det är många av oss som ihärdigt klamrar sig fast vid en viss "del" och behandlar till och med våra egenheter som ägodelar. Vad vi än annars redan kan ha gett, så tycks den sista delen vara svårast att ge upp. Ett delvis uppgivande är naturligtvis också berömvärt, men liknar i mycket ursäkten: "Jag har

redan gett ett bidrag" (se Jak 1:7–8).

Vi kan till exempel besitta speciella förmågor eller talanger som vi felaktigt tror att vi på något sätt äger. Om vi fortsätter att hålla oss mer till dessa än till Gud, drar vi oss undan det helgande första budet. Eftersom Gud ger oss "ande ... stund efter stund" (se Mosiah 2:21), är det inte rekommendabelt att hyperventilera över dessa distraktioner! (Mosiah 2:21.)

En liknande stötesten uppträder när vi tjänar Gud villigt med tid och checkhäften, men ändå undanhåller delar av vårt inre jag, och på så sätt visar att vi ännu inte helt och hållet är hans!

En del av oss får svårigheter när vissa uppdrag fördunklar livets solnedgång. Johannes Döparen är ett föredöme då han säger om den växande skaran kring Jesus: "Han måste bli större och jag mindre" (Joh 3:30). Om vi felaktigt betraktar våra nuvarande ämbeten som enda tecken på hur mycket Gud älskar oss, ökar det vår ovilja att släppa

taget. Bröder och systrar, vårt personliga värde är redan gudomligt fastslaget. Det är "stort". Det fluktuerar inte som aktiemarknaden.

Andra trappsteg förblir oanvända därför att vi, liksom den rike unge mannen, ännu inte är villiga att konfronteras med det vi ännu saknar (se Mark 10:21). Detta avslöjar en återstående själviskhet.

Bristande offervilja kan illustreras på många sätt. Det terrestriala riket kommer till exempel att hysa de "hederliga", uppenbarligen inte de som burit falskt vittnesbörd. Ändå var de "icke ... manliga till att vittna om Jesus" (L&F 76:75, 79). Det bästa sättet att modigt vittna om Jesus är att ständigt bli mer lik honom, och det är detta helgande som "skulpterar fram karaktärsdragen" (se 3 Nephi 27:27).

När vi möter dessa utmaningar är andlig undergivenhet lyckligtvis till stor hjälp — den hjälper oss ibland att "släppa taget" om saker och ting, även om jordelivet, i andra fall att "hålla fast" och ytterligare andra

gångar att använda oss av ännu ett trappsteg (se 1 Nephi 8:30).

Men om vi inte har det rätta perspektivet kan de närmaste få meterna tyckas överväldigande. Laman och Lemuel var medvetna om hur Gud välsignade det forna Israel så att de kunde undfly den mäktige Farao och hans härskaror, men saknade ändå tro på Guds förmåga att hjälpa dem mot den jämförelsevis obetydliga Laban.

Vi kan också hållas tillbaka av en alltför stark önskan att hålla oss väl med våra överordnade i arbetet eller annorstädes. Att hålla oss väl med "andra gudar" i stället för med den verkliga Guden är ju att överträda det första budet (2 Mos 20:3).

Ibland försvarar vi till och med våra egenheter som om det var dessa som utgjorde vår personlighet. Men lärjungeskapatet är på sätt och vis en "kontaktsport", som profeten Joseph betygade.

"Jag är lik en stor, råhuggen sten, som rullar ned från ett högt berg, och den enda polering jag får, är när något hörn skrapas av genom att vidröra något annat, då den med tilltagande styrka slår emot . . . Sålunda bliver jag en polerad pil i den Allsmäktiges koger" (*Profeten Joseph Smiths Lärdomar*, s 261).

Våra knän böjer sig ofta långt före våra sinnen. Att hålla tillbaka "en del" berövar därför Guds verk en del av mänsklighetens bästa intellekt. Det är långt bättre att vara ödmjuk som Mose, som fick veta sådant som han aldrig förr hade trott (se Moses 1:10). Ändå, bröder och systrar, finns det sorgligt nog så mycket tveksamhet i det hårfina samspelet mellan handlingsfrihet och identitet. Men sinnets underkastelse är faktiskt en seger, eftersom den för oss in på Guds "högre" vägar! (Se Jes 55:9.)

Ironiskt nog kan överdriven uppmärksamhet, också på det som är gott, förminska vår hängivenhet mot Gud. Man kan till exempel vara alltför upptagen av idrott och den form av kroppsdyrkan som vi ser ibland oss. Man kan vörda naturen

Konferensbesökare tittar ut på vattenfallet på södra sidan av konferenscentret.

och ändå försumma naturens Gud. Man kan ha ett allt överskuggande intresse för god musik och likaså för ett hedervärt yrke. I sådana fall hänger det ofta att "det som är viktigast" försummas (Matt 23:23; se också 1 Kor 2:16). Endast den högste kan rätt leda oss till det högsta goda ni och jag kan utträtta.

På de två största buden, förkunnade Jesus eftertryckligen, hänger allting annat, inte tvärtom (se Matt 22:40). Det första budet upphävs inte av den intensiva jakten på det mindre goda, ty vi dyrkar inte en mindre gud.

Vi kan njuta frukterna av rättfärdigt arbete, men låt oss ändå först erkänna Guds hand. I annat fall dyker bortförklaringarna upp och de säger: "Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom" (5 Mos 8:17). Eller "skryter" vi med oss själva, som det forna Israel skulle ha gjort (om det inte varit för Gideons avsiktligt lilla armé), genom att hävda att "min egen hand har räddat mig" (Dom 7:2). Att vitt och brett framhålla sin egen "hand" gör det dubbelt svårt att erkänna Guds hand i allt (se Alma 14:11; L&F 59:21).

På en plats som heter Meribah tröttnade Mose, en av de största någonsin, på folkets rop om vatten. För ett ögonblick talade han tanklöst och sade: "Kan vi ... skaffa fram vatten åt er?" (Ps 106:33; 4 Mos 20:10; se också 5 Mos 4:21.) Men Herren var mentor åt Mose genom denna svårighet och gjorde honom ännu större. Vi gör klokt i att vara ödmjuka som Mose (se 4 Mos 12:3).

Jesus förlorade aldrig någonsin målet ur sikte! Fastän han gick omkring och gjorde så oerhört mycket gott, visste han hela tiden att försoningen väntade. Med detta i åtanke vädjade han: "Fader, fräls mig från denna stund. Nej, just därför har jag kommit till denna stund" (Joh 12:27; se också 5:30; 6:38).

Ju mer vi utvecklar kärlek, tålamod och saktmod, desto mer har vi att ge Gud och mänskligheten.

Dessutom har ingen annan placerats just där vi är satta i vårt tilldelade verksamhetsområde.

Säkert för trappstegen oss till nya platser som vi kanske är ovilliga att utforska. De som framgångsrikt använder sig av trappstegen är därför stora föredömen för oss andra. Vi brukar ju ägna mer uppmärksamhet åt dem som vi i tysthet beundrar. Den hungrige förlorade sonen mindes säkert den goda maten där hemma, men också andra minnen drog honom hemåt, och han sade: "Jag vill stå upp och gå till min far" (Luk 15:18).

I kampen för vår slutliga underkastelse är vår vilja egentligen allt vi har att ge till Gud. De vanliga gåvorna och deras avledningar som vi ger honom kan med rätta stämplas "Åter Avsändaren", med stort A. Även om Gud får denna enda gåva, kommer de helt och hållet trofasta att som lön få "allt han har" (L&F 84:38). Vilken återbäring!

Under tiden ser verkligheten ser ut så här: Gud har gett oss vårt liv, vår handlingsfrihet, våra talanger och våra möjligheter. Han har gett oss våra ägodelar. Han har gett oss

vår tilldelade livslängd med alla nödvändiga andetag (se L&F 64:32). Vägleda av ett sådant perspektiv undviker vi allvarliga missstag i fråga om proportioner. En del av dessa är långt mindre roande än det skulle vara att höra en dubbelkvartett och tro att det är Tabernakelkören!

Inte underligt då att president Hinckley har framhållit att vi är ett förbundsfolk och särskilt betonat sakramentets, tiondets och templets förbund. Han har kallat offer för "själva kärnan i försoningen" (*Teachings of Gordon B Hinckley* [1997], s 147).

Ofattbar undergivenhet uppnåddes av Frälsaren då han stod inför försoningens ångest och smärta och "önskade att [han] icke skulle tömma den bittra kalken och rygga" (L&F 19:18). I en liten, ofullkomlig skala sätts också vi på prov och önskar att dessa prövningar på något sätt ska tas ifrån oss.

Betänk följande: Vad kunde sägas om Jesu verksamhet om han hade utfört ytterligare underverk men inte Getsemanes och Golgatas allt överskuggande under? Hans andra

underverk medförde välsignelsen av längre liv för några och minskat lidande för andra. Men skulle dessa underverk kunna jämföras med den universella uppståndelsens största under? (Se 1 Kor 15:22.) Undret med bröden och fiskarna gav mat åt en hungrande skara. Men mottagarna blev snart hungriga igen, medan de som får del av livets bröd aldrig mer behöver hungra (se Joh 6:51, 58).

Då vi begrundar och strävar mot helgelse är det förståeligt om vi skälver invärtes inför vad som kan komma att krävas. Men Herren har sagt till tröst: "Min nåd är eder nog" (L&F 17:8). Tror vi honom verkligen? Han har också lovat att göra det svaga starkt (se Ether 12:27). Är vi verkligen villiga att underkasta oss den processen? Men om vi vill ha fullheten kan vi inte undanhålla en del nu!

Att låta vår vilja i allt högre grad uppgå i Faderns vilja betyder i själva verket en allt starkare personlighet, som tänjts och har större förmåga att ta emot "allt som Gud har" (L&F 84:38). Hur skulle vi kunna anförtros hans "allt" innan vår vilja är mycket mer lik hans? Inte heller skulle "allt" kunna helt förstås av den som är endast delvis hängiven.

Egentligen är det vårt blivande jag som vi sviker genom att undanhålla vilken "del" det än handlar om. Vi behöver därför inte fråga "Herre, inte är det väl jag?" (Matt 26:22). Låt oss hellre fråga: "Herre, är det detta?" om våra enskilda stötestenar. Vi kan ha känt till svaret länge och behöver kanske snarare egen beslutsamhet än hans svar.

Den största glädjen i Guds givmilda plan är sist och slutligen förbehållen dem som är villiga att tänja sig och betala priset för att färdas till hans konungliga rike. Bröder och systrar, kom, låt oss vandra den vägen!

I hans namn som sträcker ut sin hand till oss (se L&F 103:17; 136:22), ja, Jesu Kristi namn, Amen! □

Prästadömetts session

6 april 2002

Bli män som har Guds ande

Äldste L Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

Herren är bunden genom högtidligt förbund att välsigna vårt liv enligt vår trofasthet. Endast han kan göra oss till människor som har Guds ande, det vill säga den helige Anden.

Jag vill rikta mitt tal ikväll till er underbara unga män som bär det heliga aronska prästadömet. Vilken stor välsignelse det är att få bära Guds prästadöme som hjälper er att mångfaldiga era förmågor, talanger och er urskillningsförmåga. För att illustrera de välsignelser som denna förmån ger, vill jag gärna tala om två gudsmän som båda hette Josef.

Min far var med om en säregen upplevelse när han var i en prästs ålder. Det fanns ingen high school där han bodde. Han ville skaffa sig en utbildning. Han fick tillåtelse av sin far att flytta hemifrån för att

söka få denna utbildning någon annanstans, men han måste försörja sig själv. När han kom till Salt Lake City hörde han talas om ett ledigt arbete hemma hos president Joseph F Smith. Han anställdes att ta hand om profetens två kor. På våra hemaftnar brukade vi vilja att pappa berättade om hur det var när han i unga år bodde hemma hos profeten. Vi fick höra berättelser som dessa:

Syster Smith lärde min far vad hans uppgifter var genom att förklara att korna "... är aristokrater, och du måste behandla dem väl. Håll dem så rena och lär dem så väl att om jag någon gång skulle vilja ta dem med till finrummet, så ska de vara rena nog att få komma dit in." Pappa sade att han förstod hur han skulle mjölka kor, men inte hur han skulle tvätta dem.

Innan korna mjölkades varje kväll och morgon, skulle de noggrant tvättas och torkas med varmt vatten, tvål och handdukar som ställts i ordning för detta syfte. De utfodrades med det bästa höet och mjölkades vid exakt samma klockslag två gånger om dagen.

Förutom att ta hand om familjen Smiths "aristokratiska" kor, blev min far också ombedd att då och då utföra en del hushållsarbete. Han berättade för oss:

”En mycket kall morgon skurade jag trapporna som ledde till presidentens tjänstebostad. Det höll på att leda till en katastrof, eftersom jag lät vattnet frysa innan jag torkade upp det. Sedan måste jag hämta kokhett vatten och töa upp isen med och handdukar torka stennarna. Trappan blev nästan ren, men mina klasskamrater gick förbi på väg till skolan innan jag var klar. Jag kände mig förnedrad.”

Jag vill inte med dessa berättelser ge någon av er intrycket att min far var tvillingbror till Askungen. Familjen Smith lät denne fattige farmarpojke från Idaho bo i sitt hem medan han avslutade high school och gick på University of Utah. Han blev en del av familjen, fick sitta med vid bordet och delta i familjeböerna. Min far bar vittnesbörd för sin egen familj om att profeten Joseph F Smith verkligen var en gudsman:

”När jag knäböjde tillsammans med profeten i familjeböerna, och hörde hans uppriktiga bön om Herrens välsignelser för sin familj och deras flockar och hjordar, insåg jag att dessa simpla kor som jag arbetade med var föremål för hans välsignelser, och jag fick mig en tankeställare. De flesta stora män jag har känt har inte hållit måttet på nära håll. Men det gjorde profeten Joseph F Smith. Varje alldaglig handling gav ytterligare bevis för hans storhet. För mig var han profet till och med när han tvättade händerna eller knöt skorna.”

Lärdomarna i allt detta fick oss att känna större uppskattning och kärlek för en Guds profet.

Min fars beskrivning av president Joseph F Smith påminner mig om faraos uttalande om Josef i Egypten:

”Finns det någon som har Guds ande som denne man?” (1 Mos 41:38.)

Min fars berättelser säger oss mycket om president Smith, hans familj och hans kor, men de avslöjar också en del om hur tiderna har förändrats sedan början av 1900-talet. Jag tror inte min far ens kunde före-

ställa sig våra moderna små bordsdatorer som har hastigheter som mäts i gigahertz och minnen som mäts i gigabytes. Jag tror inte heller att han kunde föreställa sig det onda som Satan kan göra med samma förunderliga tekniker. På sitt ondskefulla sätt har Satan kunnat sprida många nya, smittosamma virus. Dessa virus kommer att förorsaka stora skador på våra andar, om vi inte har kraftfulla sätt att försvara oss mot dem. Det får mig att tänka på det bästa antivirusprogrammet av alla — den Helige Andens gåva.

President Joseph F Smith sade följande om denna gåva:

” ’Den Helige Andens gåva’ är en speciell välsignelse som beseglas på dem som döpts och som har omvänt sig och tror på Jesus Kristus, och ’är ett beständigt vittne’. Guds ande kan avnjutas som en tillfällig påverkan genom vilken gudomligt ljus och kraft kommer till människan för speciella syften och tillfällen. Men den Helige Andens gåva, som apostlarna mottog på pingstdagen, och som ges vid konfirmationen, är ett bestående vittne och en högre

En manskör från Brigham Young-universitetet — Idaho sjunger under prästadömssessionen.

skänk" [James R Clark, sammanst, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, [1965–1975], 5:4].

Det är viktigt att era familjer hjälper er att få kunskap om vår Herres och Frälsares evangelium. Sedan måste vi allesammans förlita oss på att den Helige Andens gåva leder oss i att skilja mellan rätt och orätt. Detta kan vi allesammans få hjälp att lära oss genom det exempel som Josef i Egypten var. Han var en man som förlitade sig på Herrens Ande så fullständigt att till och med en person som var förblindad av att dyrka avgudar, det vill säga farao, insåg hans ovanliga karaktär och styrka.

Låt oss ikväll försöka ta reda på vilka storslagna budskap vi kan finna genom att studera de stora ledarna i skrifterna. Joseph Fielding Smith sade i sin bok *Answers to Gospel Questions*:

"Det finns många bevis på att pojkar kallades och ordinerades i forna dagar. Från tiden före syndafloden, när människorna levde mycket längre, kallades en del att verka i jämförelsevis unga år. Enok var bara tjugofem år gammal när han ordinerades av Adam ... och Noa fick prästadömet när han bara var tio år (L&F 107:48, 52). Hur gammal Josef, Israels son, var när han fick prästadömet står det inget om, men det måste ha varit när han var mycket ung. Han såldes av sina bröder när han var endast sjutton år och han måste ha haft prästadömet innan dess, för han utövade det i Egypten" (1 Mos 37:2; 40:8–19; 41:14–36). [Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, [1957–1966], 2:9].

Läser vi i Första Moseboken i Gamla testamentet finner vi berättelsen om Josef. Josef tillhörde en familj med elva bröder — tio av dem var äldre än han. Hans far verkade föredra honom framför de andra. Han lät göra en hellång livklädnad åt honom, lät honom stanna hemma och beordrade honom att då och då att gå ut och se efter sina bröder som vaktade

fåren ute på fälten. Josef hade också drömmar, vilket verkade ge honom en form av myndighet över sina andra bröder.

En dag när Josef skulle se efter sina bröder, när de vaktade fåren, bestämde de sig för att nu hade de fått nog av Josef och ville göra sig av med honom. Ett tillfälle kom att sälja Josef som slav till en karavan med ismaeliter som var på väg till Egypten.

Plötsligt befann sig Josef i ett främmande land, med främmande sedvänjor, en främmande religion och värst av allt — han skulle säljas som slav. Josef uppförde sig så väl och så skickligt att han köptes av "Potifar, som var hovman hos farao och befälhavare för drabanterna" (1 Mos 37:36).

"HERREN var med Josef och [den ande han förde med sig hjälpte honom när] allt lyckades för honom. Han var i sin egyptiske herres hus,

och hans herre såg att HERREN var med honom, ty allt som han gjorde lät HERREN lyckas väl.

Josef fann nåd för Potifars ögon och fick betjäna honom. Potifar satte honom över hela sitt hus, och allt han ägde överlämnade han åt Josef att sköta om.

Från den stund han hade satt honom över sitt hus och alla sina ägodelar, välsignade HERREN egypterns hus för Josefs skull. HERRENS välsignelse vilade över allt han ägde, både hemma och ute på marken.

Och han lämnade allt i Josefs vård och sedan han hade fått honom till sin hjälp bekymrade han sig inte om något annat än maten som han åt. Josef var välväxt och såg bra ut" (1 Mos 39:2–6).

En dag när Josef arbetade i huset hamnade han i en svår situation. Potifars hustru gjorde oönskade närmanden mot honom. Josef visste genast att han befann sig på fel plats. Skriftens ord lyder:

"Här i huset har ingen större makt än jag, och ingenting annat än dig har han förbehållit sig eftersom du är hans hustru. Hur skulle jag då

kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?"

Hon grep honom i manteln och sade: "Ligg med mig!" Men han lämnade manteln i hennes hand och flydde därifrån" (1 Mos 39: 9, 12).

Vi lär oss mycket av Josef. När han utsattes för en frestelse, tog han genast avstånd från till och med skymten av det onda. Vi är alla med om sådant i vårt liv som gör att vi hamnar i utmanande situationer.

När vi konfronteras med det som är ont och förnedrande, vare sig det handlar om fel slags musik, ett TV-program eller något på internet som placerar oss i fel omgivning, hur stärkande är det då inte att minnas berättelsen om Josef.

"... och [han] flydde därifrån" (1 Mos 39:12).

Han avlägsnade sig från frestelsen.

Fastän Josef fattade rätta beslut undgick han inte de utmaningar han ställdes inför i livet. När Potifar kom hem beklagade hans hustru sig för honom och sade att Josef hade försökt förföra henne. Potifar blev så upprörd att han

"... satte Josef i det fängelse där kungens fångar hölls fängslade. Där satt Josef som fånge.

[Åter] var HERREN med Josef och visade honom nåd och lät honom bli vänligt bemött av föreståndaren för fängelset.

[Snart] lät [föreståndaren] alla fångar i fängelset stå under Josefs uppsikt, och allt som skulle göras där fick Josef göra" (1 Mos 39:21–22).

Herren var med Josef och ännu en möjlighet öppnades för honom medan han var i fängelset. Två av faraos tjänare kastades också i fängelse. Båda hade en dröm som Josef kunde tyda. En av dem skulle mista livet i fängelset, den andre skulle efter tre dagar få tillbaka den ställning han haft som faraos hovmästare. Båda drömmarna uppfylldes. Hovmästaren som återvände till sin höga tjänst hos farao, glömde allt om Josef tills det gått två år.

Då hade farao en dröm. Ingen kunde tyda hans dröm. Hovmästaren kom till sist ihåg Josef. Han berättade

för farao om Josefs förmåga att tyda drömmar.

"Då skickade farao bud efter Josef. Man skyndade sig att föra ut honom ur fängelset, och han rakade sig och bytte kläder och kom inför farao" (1 Mos 41:14).

Josef kunde tolka faraos dröm. Farao blev så imponerad av Josef att han gjorde honom till en av sina tjänare. Herren var åter med Josef. Snart fick Josef en högre ställning, den näst efter farao i hela Egypten. Det var något särskilt som utmärkte Josef bland alla de andra tjänarna. Farao lade märke till vad som skilde Josef från alla de andra tjänarna när han sade:

"Finns det någon som har Guds ande som denne man?" (v 38)

Ni kommer att märka att Herren var med Josef, i vilken situation han

än befann sig. Det var lätt att inse den speciella ande han hade genom sättet varpå han levde och lyssnade till Herrens röst för att få ledning av honom.

Samma ande kommer definitivt att vara med oss när vi leds och styrs av hans Helige Ande. Lyssna till den stilla rösten i den stund ni måste fatta beslut. Den kommer säkerligen att vara en stark, varnande röst som säger att ni ska stänga av fel slags musik, fly från förnedrande TV-program eller stänga en webbsida som bara ger er dåliga tankar. Den Helige Anden låter er veta när ni är på förbjudet område.

Jag lovar er att om ni lyssnar till den Helige Andens varnande röst, och följer hans ledning, blir ni välsignade med betjäning av änglar,

vilket ger visdom, kunskap och härlighet i ert liv. Kom ihåg att Herren genom högtidligt förbund är bunden att välsigna vårt liv enligt vår trofasthet. Endast han kan göra oss till människor som har Guds ande, det vill säga den Helige Anden.

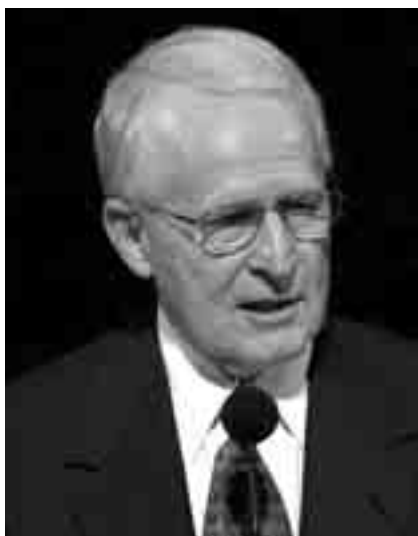
Vilken välsignelse det är att bära Herrens heliga prästadöme och ha denna kraft och styrka inom oss. Må Herren inspirera och leda oss när vi läser berättelserna om de stora profeterna som har levt på jorden. Må vi från deras liv hämta det som för oss närmare vår Skapare och hjälper oss att få njuta av de välsignelser och frukter som kommer från vår Herres och Frälsares evangelium. Må vi så bli inspirerade att följa hans väg, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn. Amen. □

Denna väg som vi kallar livet

Äldste Ben B Banks
i de sjuttios kворum

Då ni håller er på den rätta stigen, är belöningen vid slutet av livets resa väl värd stunderna av motgångar ni möter längs vägen.

Bröder, jag är glad att få vara tillsammans med er idag. Jag vill särskilt tala med de unga män som bär aronska prästadömet. Jag älskar er och bryr mig mycket om er.

I den nya broschyren *Vägledning för de unga*, säger första presidentskapet följande till er: "Våra kära unga män . . . vi har stort förtroende för er. Ni är utvalda andar som har fötts i denna tid när ansvaren och möjligheterna, men också frestelserna, är som störst. Ni befinner er i början av er resa genom jordelivet. Er himmelske Fader vill att ert liv ska vara glädjefyllt och leda er tillbaka till hans närhet. De beslut ni fattar nu kommer till stor del att bestämma vad som ska hända senare i livet

och i evigheten" (*Vägledning för de unga*, s 2).

Jag hoppas att ni i någon mån ikväll kan lära er något av min nästan sjuttio år långa resa längs denna väg som vi kallar livet. Era föräldrar eller mor- och farföräldrar kanske redan har sagt detta till er: "Ju äldre man blir, ju fortare verkar tiden gå." Det är som om vi ena sekunden är tolv år gamla med hela livet framför oss, och i nästa sekund nästan sjuttio med extra pondus på magen!

Det är svårt att tro att det är nästan 13 år sedan jag sist talade under det allmänna prästadömsmötet. Då berättade jag för bröderna om en cykeltur jag gjort med mina söner, och hur jag av den erfarenheten insett hur viktigt det är att förbereda väl för livets resa.

Idag vill jag berätta för er om andra resor som jag har gjort och dela med mig av det jag har lärt mig från dem.

Nyligen kom några i min familj överens om att det skulle vara roligt att cykla från Bozeman i Montana till Jackson Hole i Wyoming. Denna 36 mil långa tur skulle ta tre dagar och vi skulle korsa Continental Divide (Klippiga bergens vattendelare) tre gånger. Vi tänkte att färden genom bergspassen under vackert väder skulle vara en underbar upplevelse som skulle hjälpa oss att uppskatta Guds skapelser.

Efter noggrann planering och förberedelse påbörjade två av mina

söner, vår enda dotter och jag vår första dag och cyklade mot vårt övernattningsställe i Big Sky i Montana. Det var en underbar morgon och vi väntade oss en trevlig resa. Men medan vi cyklade hopades mörka moln som förde med sig regn, som sedan blev snöblandat regn och hagel. Vi blev mycket kalla, blöta och eländiga. När vi avslutade resans första dag och kom fram till vårt övernattningsställe, kom jag att tänka på att livet kan vara just som den dagen. Som tur var hade vi förberett oss för alla väder; om vi inte hade gjort det skulle det ha varit svårt att fullfölja denna första dag på vår resa. Vi bör inleda varje etapp på livets väg fyllda av hopp och optimism, men vi bör ändå förbereda oss för att möta motgångar och svårigheter ibland.

Ert beteende som unga kan följa er under resten av ert jordeliv. Om ni fattar de rätta besluten nu, kommer ni att kunna välja den väg som hjälper er att utstå de kallaste och dystaste stunderna senare.

Om ni till exempel har för vana att använda svordomar, är det så att ju längre ni gör det, ju svårare är det att sluta använda dem. Det är bättre att redan nu välja en annan väg, en som leder till rena tankar, ord och handlingar, så att ni kan njuta av den Helige Andens sällskap. Tänk hur svårt det skulle vara att verka som missionär om dåliga ord kommer in i era tankar när ni behöver ha Anden med er som er ständige ledsagare. Om ett dåligt språk är ett problem för er, så är det dags att göra en ändring nu.

På vår resas andra dag cyklade vi mot staden West Yellowstone. Allt var som det skulle vara — cyklarna var välsmorda, våra ben utvilade, när vi färdades mot vårt andra delmål. Det var då som jag insåg att om vi inte aktar oss när allt går väl i livet, så kan vi frestas att glömma vår himmelske Fader och berömma oss själva för att vi har det bra. Gör inte det misstaget.

Profeten Joseph Smith lärde: "Lycka är vår tillvaros syftemål och

Templet i Salt Lake City sett från den öppna platsen vid kyrkans kontorsbyggnad.

bestämmelse och skall bli dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar" (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 219).

Mormons bok är full av berättelser om dem som blev välsignade av Herren och sedan skröt om vad de åstadkommit. Till slut, på grund av sin stolthet, lämnade de den rätta vägen och förlorade allt som de hade genom att avfalla från sanningen. Försäkra er om att ni inte blir som nephiterna. Kom alltid ihåg varifrån era välsignelser kommer.

På vår resas tredje dag lärde jag mig att även om vi kanske måste övervinna höga hinder i livet, är det vår attityd som avgör hur vi möter dem. Den dagen korsade vi

Continental Divide tre gånger, och arbetade oss upp från en höjd på 1500 meter till 2500 meter. Att ta sig upp för höga bergspass på cykel kräver rätt attityd för att komma till rätt altitud. På samma sätt fungerar livet. Genom att sätta goda mål och hålla blicken fäst på dem, kommer ni att lära er självdisciplin och åstadkomma mycket. Ja, det kändes ibland, när jag cyklade upp för den branta bergsleden, som om jag inte skulle klara det, men jag gav inte upp eftersom jag koncentrerade mig på att nå mitt mål.

Ni unga män som bär aronska prästadömet, jag uppmanar er att sätta upp personliga mål, till exempel att fullfölja seminariet, fullgöra en heltidsmission, skaffa er en utbildning och vara värdiga att gifta er i templet. Vid er ålder kanske de

här målen känns avlägsna, men om ni börjar klättra nu, kommer ni att vara så mycket bättre förberedda för att uppnå dem.

För två år sedan hade äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kворum och jag tillfälle att paddla kanot i Quetico vildmarksområde i Ontario i Kanada. Vi bar kanoten från sjö till sjö. När vi kommit halvvägs över en av de större sjöarna, blev vädret sämre och det nyss lugna vattnet blev upprört och farligt och kastade vår lilla kanot hit och dit.

Vi måste fatta ett beslut. Skulle vi försöka nå vårt mål eller skulle vi styra mot närmaste ö och vänta på att stormen skulle bedarra. Svaret tycks självklart nu, men då var det inte ett lätt beslut att fatta. Om vi fortsatte skulle vi kanske komma

fram till vår planerade lägerplats. Om vi sköt upp vår resa skulle vi komma fram mycket sent och kanske behöva ta oss fram i mörkret. Medan vi övervägde våra alternativ, kände vi oss manade att genast styra mot närmaste ö. På vägen dit drog en mycket värre storm in över oss. Om vi hade valt att fortsätta paddla, skulle vi ha riskerat livet.

Här i jordelivet måste vi fatta viktiga beslut, följden av dessa kan ha en avgörande inverkan på vår andliga framtid. Jag uppmanar er att alltid vara värdiga att söka Anden, så att ni kan få hjälp att alltid välja rätt.

I Mormons bok säger Nephi till oss: "Då ären I på den trånga och smala stigen, som leder till evigt liv, ja, I haven gått in genom porten. I haven handlat enligt Faderns och Sonens bud, och I haven undfått den Helige Anden" (2 Nephi 31:18).

När vår familj avslutade den 36 mil långa cykelturen lärde vi oss, att oavsett hur svårt det kan bli under denna väg som vi kallar livet, så väntar stor glädje dem som håller buden och är trofasta intill änden.

Ni unga män som bär aronska prästadömet har ett ansvar att fortsätta vara fast beslutna att nå ert eviga mål. Ja, livets resa kan ha många dalar och toppar. Ja, det kommer att vara dagar då det känns svårt. Men då ni håller er på den rätta stigen, är belöningen vid slutet av livets resa väl värd stunderna av motgångar ni möter längs vägen.

Första presidentskapet säger vidare i *Vägledning för de unga*: "Må ni hålla era sinnen och kroppar rena från världens synd så att ni kan utföra det stora arbete som ligger framför er. Vi ber att ni ska vara värdiga att ta på er ansvaret att bygga Guds rike och förbereda världen för Frälsarens andra ankomst" (*Vägledning för de unga*, s 3).

Mina unga vänner, jag ber er inse vikten av att vara förståndiga och följa våra profeters råd. Då kommer ni att känna glädje under ert livs resa.

Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

Att bli till stor nytta för våra medmänniskor

Äldste Spencer J Condie
i de sjuttios kvorum

Jag ber att ni underbara unga män inte bara ska vara värdiga att få änglabetjäning, utan att ni . . . ska bli tjänande änglar i andras liv.

Som ung man på 27 år ordinerades Wilford Woodruff till präst den 5 november 1834. Åtta dagar senare påbörjade han en tvåårig mission i sydöstra USA.¹ En kväll fann han och hans kamrat husrum hos en familj som lät dem sova på bara golvet, vilket han beskrev som "ganska hårt efter att ha gått nästan tio mil utan att ha ätit något".²

Nästa dag gick de två mil i regnet tills de kom hem till en man som råkade tillhöra Missouripöbeln. Broder Woodruff sade: "Familjen skulle precis sätta sig ner och äta

frukost när vi kom in. På den tiden var det sed bland Missouriborna att bjuda på mat även om man var ovänner, så han bjöd oss äta frukost, och vi blev mycket glada för erbjudandet. Han visste att vi var mormoner och så snart vi hade börjat äta började han svära över mormonerna. Han hade ett stort fat med ägg och bacon och mycket bröd på bordet, och hans svordomar hindrade inte oss från att äta. Ju mer han svor, desto mer åt vi, tills vi var helt mätta, och då reste vi oss från bordet, tog våra hattar och tackade honom för frukosten. Det sista vi hörde av honom var fler svordomar. Jag litar på att Herren belönar honom för vår frukost."³

I slutet av sitt första år på mission berättade han att han hade "färdats 530 mil, hållit 170 möten [och] döpt 43 personer".⁴

Hans första mission till de sydöstra staterna följdes av två korta missioner till Fox Islands vid Maine-kusten⁵ och två efterföljande missioner till England.⁶ Under sin senare mission i England 1840 tillstod han att han "genom Guds välsignelser" hade bidragit till att föra mer än 1800 själar in i kyrkan inom en åttamånadersperiod.⁷

Konferensbesökare går uppför rampen för att titta på Kristusstatyn i norra besökscentret.

Wilford Woodruff gjorde anspråk på löftet i Mormons bok om att "Gud [har] berett ett medel, så att människan genom tro må kunna göra stora under och fördenskull bliver hon till stor nytta för sina medmänniskor".⁸ Mina unga bröder i aronska prästadömet, jag vill påminna er om att vår Fader i himlen inte bara vill att ni ska vara goda, han vill också att ni ska göra gott, tjäna andra och vara till välsignelse för dem och till nytta för era medmänniskor.

Vi läser i Lukasevangeliet att "Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor".⁹ Eftersom vår jordiska strävan efter fullkomlighet innebär att bli mer lika Frälsaren, borde också vi växa till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor.

Kvorumaktiviteter i prästadömet och gemensamma aktiviteter med Unga kvinnor kan, om de noggrant och under bön planeras och diskuteras i biskopsrådets ungdomskommitté¹⁰, hjälpa varje ung man och ung kvinna att växa till i visdom,

medan de får större uppskattning för skrifterna och de levande profeter-nas ord och när de deltar i veckoträffar som tar upp något "dygdigt, älskligt, prisvärt och gott".¹¹

Att rådgöra med varandra i biskopsrådets ungdomskommitté ger värdefull övning för en hel generation framtida ledare som lär sig att samarbeta väl i råd.

Ni unga män kommer att växa i storlek och fysisk styrka när ni ägnar er åt folkdans, idrott och sunda, trevliga idrottstävlingar som kännetecknas av god sportsmannaanda. Ni växer i välbehag inför Gud när ni ägnar er åt släktforskning, utför dop i templet för döda släktingar, är trofasta hemlärare, städar kapellet ofta, besöker sjukhem och hjälper till att hålla ert samhälle vackert. När ni gör detta blir ni exempel på kung Benjamins råd att "när I stå i edra medmänniskors tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst".¹² En klok ungdomsledare lägger mindre vikt vid aktiviteter som genererar pengar och större tonvikt på att osjälviskt tjäna andra.

Ni unga bröder ökar i välbehag inför människor och blir bättre förberedda för mission, äktenskap och framtida yrkesliv när ni lär er mer om olika yrkesmöjligheter och utvecklar större självförtroende genom att hålla tal och delta i pjäser och talangaftnar.

Våra ungdomsaktiviteter bör återspegla vår tro på att "människorna äro till för att hava glädje"¹³, och vi borde vara villiga att dela den glädjen med andra. För inte så länge sedan träffade jag en kvinna från östra USA som nu bor i Saltsjödalén. Hon är en trofast medlem i en annan kristen kyrka, och därför frågade jag henne vad hon tyckte om att bo bland de sista dagars heliga. Hon sade: "Min make och jag trivs bra, men jag är orolig för vår tonåriga dotter. Varje onsdagskväll ungefär klockan sju går flera flickor från vårt område rakt förbi vårt hus på väg någonsans tillsammans, och inte en enda gång har de stannat för att bjuda in vår 14-åriga dotter att följa med dem."

Jag sade: "Du har tur! Jag kan lösa det problemet." Hon gav mig raskt sin dotters namn och adress och vi tog kontakt med både stavspresidenten och seminariets ansvariga.

Våra vänner och grannar är barn till en kärleksfull himmelsk Fader som vill att vi alla ska komma tillbaka till honom. Kan vi vara nöjda när inte alla medlemmar i vårt kворum är i kyrkan på söndagsmorgonen? Vi kan säkerligen inbjuda de mindre aktiva och de som tillhör andra kyrkor och hälsa dem varmt välkomna till våra aktiviteter i Unga män och Unga kvinnor, seminariet, Söndagsskolan och sakramentsmöten.

När Joseph Smith och Oliver Cowdery fick aronska prästadömet av den uppståndne Johannes Döparen, fick de "nycklarna till betjäning av änglar"¹⁴ och det fick ni också när ni ordinerades. Jag ber att ni underbara unga män inte bara ska vara värdiga att få änglabetjäning, utan att ni, som den unge Wilford Woodruff, ska bli tjänande änglar i andras liv när ni utövar er tro och åstadkommer "mäktiga underverk" och därigenom blir "till stor nytta" för era medmänniskor.

Satan vill minska er tro och försvaga er prästadömskraft att utföra mäktiga underverk, men en kärleksfull himmelsk Fader har gett er gudomligt beskydd: den Helige Andens gåva. I första kapitlet i Mormons bok lär vi oss att när Lehi läste skrifterna "blev han fylld av Herrens Ande".¹⁵ Nephi lovar oss senare: "Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra".¹⁶

Ni kanske står inför beslut angående mission, er framtida yrkeskarriär och slutligen äktenskap. När ni läser skrifterna och ber om vägledning, kanske ni inte ser svaret i form av tryckta ord på en sida, men när ni läser kommer ni att få särskilda intryck och meningar, och som utlovat kommer den Helige Anden att "visa eder allt vad I skolen göra".¹⁷

Satan vill att ni ska byta er mora-

liska handlingsfrihet mot olika former av missbruksbeteende, men en kärleksfull himmelsk Fader har lovat er genom sin profet, Jesaja, att genom uppriktig fasta, när ni kuvar era fysiska begär, ska han hjälpa er att "lossa orättfärdiga bojor" och "bryta sönder alla ok".¹⁸ Prova det löftet genom att fasta. Vårt tomrum inuti ger mer plats för evangeliets fullhet. Den fysiska hungern föregår en andlig mättnad.

Skriftstudier och fasta som föregås och efterföljs av bön kan verkligen "lätta trötta fjät".¹⁹ Profeten Joseph Smiths hela liv visar prov på bödens kraft och på uppfyllelsen av Herrens löfte att "om du beder skall du få uppenbarelse på uppenbarelse".²⁰ En viktig uppenbarelse ni kommer att få är insikten om hur ni bäst kan påverka andra som har kommit vilse. När ni gör det är det bra att minnas president Hinckleys kloka råd: "Den Helige Anden är Sanningens Vittne, som kan undervisa människor om sådant som de inte kan undervisa varandra om."²¹

President Gordon B Hinckley anser att goda vänner är en av nycklarna till att behålla nyomvända och att återaktivera de mindre aktiva, och Robert Browning har på ett värtaligt sätt beskrivit varför det är så:

... Vore jag utvald som du,
skulle jag omge mig med kärlek och
resa
ett skyddsvärn av vänner. Då skulle
det
tyckas omöjligt för mig att falla, så
skyddad
av goda vänner som gjorde min sak
till sin.²²

Som president för kyrkan sade Wilford Woodruff: "Det spelar ingen roll om en man är präst eller apostel, om han förhärmligar sin kallelse. En präst innehar nycklarna till änglabetjäning. Jag har aldrig i livet, vare sig som apostel eller sjuttio, eller som äldste, fått mer beskydd av Herren än när jag

innehade prästens ämbete. Herren uppenbarade för mig genom syner, genom uppenbarelser och genom den Helige Anden mycket som låg framför mig."²³

Mina unga älskade bröder, jag ber att var och en av oss, genom vår tro, ska använda vår prästadömskraft till att uträtta mäktiga underverk genom att dela med oss av evangeliet och tjäna andra, och därigenom bli till stor nytta för våra medmänniskor. I Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Matthias F Cowley, Wilford Woodruff: *History of His Life and Labors*, Salt Lake City: Deseret News, 1909, s 47.
2. D:o s 50.
3. D:o s 50.
4. D:o s 58.
5. D:o s 70–86.
6. D:o, kapitel 11 "Call to Great Britain, 1838", s 99–128; Kapitel 12 "Mission in Great Britain, 1840", s 114–128; kapitel 13 "British Mission, 1840–41", s 129–146.
7. D:o, s 119.
8. Mosiah 8:18.
9. Luk 2:52.
10. "Möte för biskopsrådets ungdomskommitté", *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare*, s 309.
11. Trosartiklarna 1:13.
12. Mosiah 2:17.
13. Andra Nephi 2:25.
14. L&F 13:1
15. Första Nephi 1:8–12.
16. Andra Nephi 32:3.
17. Andra Nephi 32:5.
18. Jesaja 58:6.
19. Psalmer, "När från nattligt viloläger", nr 85.
20. L&F 42:61.
21. Gordon B Hinckley, "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, mars 1998, s 8.
22. Browning, Robert, "Paracelsus" i *The Poetical Works of Robert Browning*, del 2, London: Smith, Elder & Co, 1902, 1:25.
23. Woodruff, Wilford, "Discourse", *Millenial Star*, del 53, nr 40, (5 oktober 1891), s 628–629.

Det kan inte hända mig

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

Er framtid kommer kanske inte att bestå av rikedom och berömmelse, men den kan bli någonting som är långt mer bestående och meningsfullt. Kom ihåg att det vi gör här i livet kommer att ge eko i evigheten.

Mina kära bröder i Guds prästadöme. Plikten att tala till er i kväll känns överväldigande. Jag har bett om inspiration och vägledning, och jag hoppas ni ska förstå vad jag har att säga.

En av de stora myterna i livet är att människor tror att de är oövervinnliga. Alltför många tror att de är gjorda av stål och är starka nog att motstå varje frestelse. De lurar sig själva att tro: "Det kan inte hända mig." För att låna en tanke från Bertrand Russell: "Vi liknar alla kalkonen som vaknar på tacksägelsedagens morgon och förväntar sig lunch som vanligt. Allt kan när som

helst gå på tok."¹ Bröder, det *kan* när som helst hända vem som helst av oss. Så mycket i vårt liv påverkas av krafter som vi endast till en del uppfattar.

President Charles W Penrose brukade berätta om ett befäl på *Titanic* som sade att man varken fruktat "Gud, människor eller djävulen", eftersom *Titanic* var så gediget byggd att hon med lätthet skulle tåla en sammanstötning med andra fartyg eller andra krafter, däribland isberg.² *Titanic* var lika lång som tre fotbollsplaner, var tolv våningar hög och byggd av bästa stål. Den där ödesdigra kvällen den 14 april 1912 hade andra fartyg varnat för is framför dem. Ändå fortsatte *Titanic* att öka farten där hon klöv den kalla Atlanten. När utkiken väl såg isberget var det redan för sent. *Titanic* kunde inte väja i tid, och isberget skrapade mot styrbordssidan och rev upp flera hål. Två timmar och 40 minuter senare sjönk det splitter nya fartyget till havets botten. Över 1 500 personer drunknade.

Vanligtvis befinner sig 1/8 av isberget ovan vattenytan. Isen i den kalla kärnan är ytterst kompakt och håller 7/8 av isberget under vatten. Det som hände när *Titanic* stötte på isberget, händer även oss. Vi ser ofta bara en del av faran framför oss.

Historien är full av exempel på män som var begåvade och dugliga, men som i ett svagt ögonblick kastade bort sin lovande framtid. Kung David är ett tragiskt exempel. Som ung man var han stilig, modig och full av tro. Han dräpte den skräckinjagande jätten Goliat. Han blev kung. Han hade allt en man kunde önska sig. Men när han såg Bat-Seba ville han ha henne, trots att hon var en annan mans hustru. Han lät skicka hennes make, hetiten Uria, till fronten där striden var som häftigast för att han skulle bli dödad. Uria stupade och David gifte sig med Bat-Seba. Som en följd av denna onda handling gick David miste om sitt andliga arv.³ Trots allt det goda David hade utträttat, omettgjordes det mesta av det därför att han gav efter för en allvarlig personlig svaghet.

Jag hörde en gång en man säga till sina söner: "Jag kan köra närmare kanten än ni, för jag har större erfarenhet än ni." Han trodde att han hade läget under kontroll, men i själva verket insåg han inte lägets allvar. "Problemet med att ta erfarenheten till vägledning är att examen ofta kommer först och sedan lär vi oss läxan!"⁴ Somliga tror att ålder och erfarenhet gör dem bättre i stånd att motstå frestelse. Det är en lögn.

Jag minns att jag hörde president J Reuben Clark jr berätta om en gång när ett av hans barn skulle gå på träff. Han bad dem komma hem till en viss tid. "Tonåringen retade upp sig över den ständiga och enträgna påminnelsen och utbrast: 'Pappa, vad är det med dig, litar du inte på mig?'"

Hans svar måste ha varit chockerande. Han sade: 'Nej, [mitt barn], jag litar inte på dig. Jag litar inte ens på mig själv.'⁵

För att somligt inte ska hända oss, föreslår jag att vi lär oss av president Spencer W Kimballs råd: "Utveckla självdisciplin så att ni inte om och om igen måste besluta vad ni ska göra när ni ställs inför samma frestelse gång på gång. Ni behöver bara besluta vissa saker en

gång. Vilken stor välsignelse det är att slippa våndas om och om igen över en frestelse. Att göra det är tidsödande och ytterst riskabelt.”⁶

Någon kanske ursäktar sig med att tänka: ”Att pröva på droger en gång kan inte skada.” Det kan tyckas ofarligt, men ni ska veta hur kraftfulla droger är. Jag citerar en knarkare: ”Du kan inte behärska droger. De behärskar dig. Första gången känner du vanligtvis ingenting. Men det är då de hugger tag i dig.”⁷

”Bara en enda cigaretter — bara för att pröva på hur det är.” Se upp

för den fara som lurar här. Nikotin är ytterst vanebildande.⁸ Så lite som fyra cigaretter kan räcka för att någon . . . är på väg att bli en vanerökare.⁹

”Bara en burk öl.” Vi vet inte vilka anlag vi har för alkoholberoende, men en klunk leder vanligtvis till ytterligare en klunk. Det är mycket bättre att aldrig ta den där första klunken. Då vet ni att det inte kommer att leda till fler.

”Jag ska bara köpa en enda lott.” Det här är mer raffinerat än annat missbruk. Ni kanske inte ser hasardspel som ett missbruk, det är ju inte

ett ämne som ni tillför er kropp, men som någon skrev nyligen: ”De som spelar riskerar mer än bara pengar. Deras liv och familj står också på spel.”¹⁰

”Bara en titt på en pornografisk sajt på Internet eller en hastig blick på ett mittuppslag i en herrtidning.” Det låter ofarligt, men det vi ser är mycket svårare att bli av med än det vi tillför vår kropp. Många förhärskade brottslingar medger att det som fick dem in på brottets bana var att de tittade på oanständiga bilder.

Någon kanske säger att olämplig underhållning emellanåt är helt i sin ordning. Men den gör oss ofta okänsliga för våld, otillbörliga sexuella förbindelser, råheter, missbruk av Herrens namn och annat fördärv.

Jag har talat ganska ingående om saker som ni *inte* vill ska hända er. Låt oss nu överväga en del bra saker som ni *vill* ska hända er. Om ni är villiga att betala priset för framgång *kan* bra saker, ja, till och med stora saker, hända er, sådant som ni inte ens i era vildaste drömmar och förhoppningar kunnat tänka er! Ofta ser vi inte ens skymten av våra möjligheter till lycka och framgång här i livet och i evigheten, för, som aposteln Paulus sade: ”Nu ser vi en gåtfull spegelbild.”¹¹ Men bilden kan klarna och bli kristallklar genom den Helige Andens inflytande. Frälsaren lovade oss att Hjälparen, den Helige Anden, ska ”lära er allt och påminna er om allt”¹² och ”föra er in i hela sanningen”.¹³

Vi måste inse att våra medfödda gåvor och förmågor är begränsade, men när de förstärks av den Helige Andens inspiration och vägledning, ökar vår potential kraftigt. Ni behöver hjälp av en kraft utöver er egen för att göra någonting utomordentligt nyttigt. Ni unga män kan få möjligheter och välsignelser som ni inte ens i era vildaste drömmar och förhoppningar hade trott er kunna få. Er framtid kommer kanske inte att bestå av rikedom och berömmelse, men den kan bli någonting som är långt mer bestående och meningsfullt. Kom ihåg att det vi

gör här i livet kommer att ge eko i evigheten.

Några av er unga män har kanske ännu inte det starka vittnesbörd om denna kyrkas gudomliga ursprung som era föräldrar har. Ni kanske önskar att ni vore säkrare på att Joseph Smith i en syn verkligen såg Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus, och att Mormons bok verkligen översattes från guldplåtarna. Ni kanske fortfarande har vissa tvivel om tiondelagen, kyskhetslagen eller visdomsordet. Det är inget ovanligt för unga människor i er ålder. Er tro har kanske inte till fullo satts på prov än. Ni kanske ännu inte har varit tvungna att försvara det ni tror på eller er livsstil. Jag försäkrar er att stora saker kan hända er. Ni kan få ett orubbligt vittnesbörd om att detta är Jesu Kristi kyrka och att evangeliet har återställts till jorden i dess fullhet genom profeten Joseph Smith. Men det vittnesbördet kanske inte kommer förrän er tro har satts på prov.¹⁴

För många år sedan kallade två generalauktoriteter en mycket ung man till stavspresident. Den nye stavspresidenten sade att han skulle verka med total hängivenhet i sin kallelse och att han inte skulle be någon medlem i staven att vara mer hängiven än han. Sedan bar han vittnesbörd om att han trodde på evangeliet av allt hjärta och att han ämnade efterleva det. Senare när de åt lunch frågade en av generalauktoriteterna den nye stavspresidenten om han inte med säkerhet visste att evangeliet var sant. Han svarade att han inte visste det. Då sade senioraposteln till sin medapostel: "Han vet det lika säkert som du. Det enda han *inte* vet är att han *vet* det. Det dröjer inte länge förrän han vet det . . . Du behöver inte oroa dig." En kort tid senare vittnade den nye stavspresidenten om att han, efter en andlig upplevelse "hade fällt tårar av tacksamhet till Herren för det orubbliga och fullkomliga och absoluta vittnesbörd jag fick om detta verks gudomlighet."¹⁵

Många av oss är inte till fullo medvetna om det vi verkligen vet. Även om vi har fått undervisning om evangeliet, är vi kanske inte helt medvetna om vad Herren har lagt i vårt "inre" och skrivit "i [våra] hjärtan".¹⁶ Som unga män i förbundet är ni arvtagare till stora löften. Ni har möjligheten att bli mer än "vedhugare och vattenbärare".¹⁷

Jag påstår inte att jag har fullkomlig kunskap om alla evangeliets principer, men jag har fått veta med säkerhet att denna kyrka är gudomlig och har myndighet. Det har jag fått veta rad på rad, bud på bud. Nu *vet* jag att jag *vet*, precis som ni kan *få veta* att ni *vet*. Det kan hända er.

Kunskap får vi genom tro. I vår tid måste vi lära känna sanningen om vad som stod på guldplåtarna utan att vi får se dem. De är inte tillgängliga för oss att se och ta på, som de tre vittnena och de åtta vittnena kunde göra. Några av dem som såg och tog i guldplåtarna förblev inte trofasta till kyrkan. Att se en ängel vore en stor upplevelse, men det är något mycket större att få kunskap om Frälsarens gudomlighet genom tro och Andens vittnesbörd.¹⁸

Även ni kan *få veta* det ni *visste* som en ståndaktig Guds son i den

förjordiska tillvaron. Det kan hända er. Men det sker inte automatiskt. Ni måste utöva tro. Det enda sättet att förvärva andlig kunskap och hålla den brinnande är att vara ödmjuk, be ofta och flitigt sträva efter att hålla alla buden.

Vid invigningen av de nyligen avslutade olympiska vinterspelen 2002 i Salt Lake City framförde Tabernakelkören och Utahs symfoniorkester ett storslaget musikstycke som John Williams komponerat speciellt för att vara spelens officiella musikaliska tema. Dess titel var "Call of the Champions" ["Upprop till mästare"]. Ikväll vill jag ropa upp mästarna. De första gripande orden i detta stycke är *citius* (snabbare), *altius* (högre) och *fortius* (starkare), som har varit de olympiska spelens officiella motto sedan 1924.

Bröder i prästadömet, vi lever i en härlig tid. Aldrig i kyrkans historia har vi haft fler vittnen om detta heliga verks sanning. Vi har våra belackare och kritiker, det har vi alltid haft. Men aldrig har väl kyrkan nått högre, gått snabbare framåt och varit starkare i fullgörandet av sin uppgift. Nu är rätta ögonblicket inne för oss alla att sträcka oss uppåt och gå framåt. Även i Guds verk måste vi bli

En vy från sydvästra sidan av konferenscentrets auditorium visar dess botten-, mellan- och balkongplan.

snabbare och arbeta med större iver, nå högre och sträva efter höga andliga mål, vara starkare och sätta vår lit till Guds styrka. Det kan hända er.

Det säkra sättet att få livets glädjeämnen och välsignelser är att följa vår levande profet, president Gordon B Hinckley. Vi har fått så mycket gott genom tidigare profeter, men det är president Hinckleys röst vi behöver lyssna på i dag. Vi behöver följa hans råd så att det bästa kan hända oss. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. *The Oxford Companion to Philosophy*, red Ted Honderich [New York: Oxford University Press, 1995], s 610.

2. Joseph Fielding Smith, *Church History & Modern Revelation*, 1:25.

3. L&F 132:39.

4. *1,911 Best Things Anybody Ever Said*, sammanst av Robert Byrne, 1988, s 386.

5. Citerad av Harold B Lee, *The Teachings of Harold B. Lee*, red Clyde J Williams [Salt Lake City: Bookcraft, 1996], s 629.

6. Spencer W Kimball, *President Kimball Speaks Out* [Salt Lake City: Deseret Book Co, 1981], s 94.

7. Guillermo D Jalil, "Teen Addiction", i *Street-Wise Drug Prevention: A Realistic Approach to Prevent and Intervene in Adolescent Drug Use* (1996), Internet, www.nodrugs.com

8. Se U.S Department of Education, "Growing Up Drug Free: A Parent's Guide to Prevention, Part 2", *KidSourceOnline*, www.kidsource.com

9. See Janet Brigham, "Tobacco: Quitting for Good," *Ensign*, Feb. 2002, 52.

10. Shanna Ghaznavi, "Don't Bet Your Life", *The New Era*, feb 2002, s 26.

11. Första Korintierbrevet 13:12.

12. Johannes 14:26.

13. Johannes 16:13.

14. Se Ether 12:6.

15. Heber J Grant, *Gospel Standards*, s 68, sammanst av G Homer Durham (1941), 192-93.

16. Se Jeremia 31:33.

17. Josua 9:21.

18. Se Johannes 20:29.

De ber och de handlar

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

Låt oss som en kraftfull grupp av prästadömsbärare vara ordets görare och inte bara dess hörare. Låt oss be, och låt oss sedan handla.

Mina bröder, det är en ära för mig att få tala till er ikväll. Så härligt det är att se detta storslagna konferenscenter fullsatt med unga och gamla som bär Guds heliga prästadöme. Och insikten om att liknande skaror är samlade runt om i världen ger mig en överväldigande känsla av ansvar. Jag ber att Herrens inspiration ska leda mina tankar och inspirera mina ord.

För många år sedan, på ett uppdrag i Tahiti, talade jag med vår missionspresident, president Raymond Baudin, om det tahitiska folket. De är kända som ett av världens bästa sjöfararfolk. Broder Baudin, som talar franska och tahitiska men endast lite engelska, försökte beskriva för mig hemligheten med

de tahitiska sjökaptenernas framgång. Han sade: "De är otroliga. Vädret kan vara förfärligt, båtarna kan läcka, de kanske inte har något annat att navigera efter än sina inre känslor och stjärnorna på himlen, men de ber och de ger sig av." Han upprepade frasen tre gånger. Vi kan lära oss något av detta. Vi behöver be och sedan behöver vi handla. Bägge delarna är viktiga.

Löftet från Ordspråksboken ger oss mod: "Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna."¹

Vi behöver bara slå upp redogörelsen i Första Kungaboken för att återigen påminnas om principen att när vi följer Herrens råd, när vi ber och sedan handlar, blir följderna till nytta för alla. Vi läser här om hur en mycket svår torka hade drabbat landet. Hungersnöd följde. Profeten Elia fick instruktioner från Herren som för honom måste ha varit häpnadsväckande: "Gå till Sarefat . . . Se, jag har befallt en änka där att ge dig att äta." När Elia funnit änkan, sade han: "Hämta lite vatten åt mig i kärlet, så att jag får dricka.

När hon gick för att hämta det, ropade han efter henne: "Tag också med dig en bit bröd åt mig."

Hennes svar beskriver hennes förtvivlade situation. Hon förklarade att hon höll på att förbereda ett

sista magert mål mat till sin son och sig själv, och sedan skulle de dö.

Hur osannolikt måste inte Elias svar ha tyckts henne: "Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga först till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son.

Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då Herren låter det regna på jorden.

Då gick hon och gjorde som Elia hade sagt. Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk.

Mjölet i krukan tog inte slut och olja fattades inte i kannan."²

Om jag skulle fråga er vilket av alla avsnitt i Mormons bok som blivit mest läst, så tror jag att svaret skulle bli berättelsen i Första Nephi som handlar om Nephi, hans bröder,

hans far och befallningen att gå till Laban och hämta mässingsplåtarna. Kanske beror detta på att de flesta av oss, tid efter annan, bestämmer oss för att återigen läsa Mormons bok. Vi börjar oftast med Första Nephi. Faktum är att avsnitten där på ett underbart sätt beskriver nödvändigheten av att be och sedan handla. Nephi sade: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem."³

Vi kommer ihåg budet. Vi kommer ihåg svaret. Vi kommer ihåg vad som hände.

I våra dagar och i vår tid finns det många exempel på erfarenheter som de har fått som bett och sedan handlat. Jag vill dela med mig av en rörande berättelse om en god familj som bodde i den vackra staden

Perth i Australien. År 1957, fyra månader före invigningen av templet i Nya Zeeland, var Donald Cummings, fadern, distriktspresident i Perth. Han och hans hustru och barn var fast beslutna att delta i invigningen av templet, trots att de hade mycket ont om pengar. De började be, arbeta och spara. De sålde sin bil och lade ihop allt de hade, men en vecka före avresan fattades det fortfarande 200 pund för dem. Tack vare två oväntade gåvor på 100 pund vardera fick de tillräckligt med pengar i sista sekunden. Eftersom broder Cummings inte fick ledigt från arbetet så att han kunde resa, beslutade han sig för att säga upp sig.

De reste med tåg över Australiens stora kontinent och kom fram till Sydney. Där sällade de sig till andra medlemmar som också var på väg till Nya Zeeland. Broder Cummings och

hans familj var bland de första australiensarna som döptes för de döda i templet i Nya Zeeland. De var bland de första, av dem som kom ända från Perth i Australien, som fick sin begåvning i templet i Nya Zeeland. De bad, de förberedde sig, och sedan gav de sig av.

När familjen Cummings kom tillbaka till Perth fick broder Cummings ett nytt och bättre arbete. Han verkade fortfarande som distriktspresident nio år senare, när jag hade förmånen att kalla honom som den förste presidenten över Perth stav i Australien.⁴ Jag tycker det är talande att han nu är den förste presidenten för templet i Perth.

Från filmen *Shenandoah* kommer de inspirerande orden: "Om vi inte försöker gör vi inget, och om vi inte gör något, vad gör vi då här?"

Det finns nu över 60 000 helldmissionsnärer som tjänar Herren runt om i världen. Många av dessa lyssnar ikväll och ser detta prästdömsmöte under generalkonferensen. De ber och de handlar, de litar på att Herren har sänt dem dit de är och litar på sin missionspresident, när han skickar ut dem till ett område i deras mission. Bland de många uppenbarelsen som har kommit angående deras heliga kall finns två av mina favoriter. De kommer båda från Läran och förbunden.

Den första är från kapitel 100. Kom ihåg att Joseph Smith och Sidney Rigdon hade varit borta från sina familjer ganska länge och var oroliga för dem. Herren gav dem i en uppenbarelse följande försäkran, vilken tröstar missionärer runt om i kyrkan: "Sannerligen, så säger Herren till eder, mina vänner . . . Edra familjer befinna sig väl. De äro i mina händer, och jag gör med dem såsom mig gott synes, ty jag har all makt."⁵

Den andra kommer från kapitel 84 i Läran och förbunden: "Den som mottager eder, hos honom vill även jag vara, ty jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min

Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder."⁶

Jag blir inspirerad av den mission som Walter Krause utförde. Han bor i Prenzlau i Tyskland. Broder Krause, vars hängivenhet till Herren är legendarisk, är nu 92 år gammal. Som patriark har han gett över ett tusen patriarkaliska välsignelser till medlemmar från många delar av Europa.

Hemlös efter andra världskriget, liksom så många andra vid den tidpunkten, bodde broder Krause och hans familj i ett flyktingläger i Cottbus och började gå i kyrkan där. Han kallades genast att leda Cottbus gren. Fyra månader senare, i november 1945 när landet fortfarande låg i ruiner, kom distriktspresident Richard Ranglack fram till broder Krause och frågade honom vad han skulle tycka om att gå på mission. Broder Krauses svar återspeglar hans hängivenhet till kyrkan. Han sade: "Jag behöver inte fundera på det. Om Herren behöver mig, så går jag."

Han gav sig av den 1 december 1945, med tjugo tyska mark på fickan och en bit torrt bröd. En medlem i grenen hade gett honom en vinterrock efter en son som stupat i kriget. En annan medlem, som var skomakare, gav honom ett par skor. Med detta och två skjortor, två näsdukar och två par strumpor, gick han ut som missionär.

Vid ett tillfälle mitt i vintern gick han från Prenzlau till Kammin, en liten by i Mecklenburg, där fyrtiosex personer kom till mötena. Han kom fram långt efter det blivit mörkt, efter en sex timmar lång vandring längs vägar, stigar och slutligen över plöjda åkrar. Inte långt från byn kom han till ett stort, vitt, platt område där det var lätt att gå, och han kom strax fram till en medlems hem där han kunde övernatta.

Nästa morgon knackade skogvaktaren på dörren till medlemmens hus och frågade: "Har du gäster?"

"Ja", löd svaret.

Skogvaktaren fortsatte: "Kom då

och se på hans fotspår". Det stora, platta området som broder Krause hade vandrat över var en frusen sjö, och vid ett tidigare tillfälle hade skogvaktaren gjort ett hål i isen mitt i sjön för att fiska. Vinden hade drivit snö över hålet och fyllt det så att broder Krause inte kunnat se faran. Hans fotspår gick precis bredvid vaken och sedan rakt mot medlemmens hus, utan att broder Krause haft minsta aning om det. Nedtyngd av sin ränsel och sina gummistövlar skulle han utan tvivel ha drunknat, om han hade gått ett steg närmare hålet som han inte kunde se. Han berättade senare att denna händelse väckte stor uppståndelse i byn på den tiden.⁷

Hela broder Krauses liv har följt mönstret att be och sedan handla.

Om någon av oss känner sig otillräcklig, eller har en benägenhet att tvivla på sin förmåga att ta emot ett prästdömskall att tjäna Herren, kom då ihåg denna gudomliga sanning: "För Gud är allting möjligt."⁸

För inte så länge sedan fick jag höra talas om James Womacks bortgång, han var patriark i Shreveport stav i Louisiana. Han hade verkat länge och hade välsignat många liv. För många år sedan berättade president Spencer W Kimball för president Gordon B Hinckley, äldste Bruce R McConkie och mig, om vad han hade upplevt i samband med att han utsåg en patriark för Shreveports stav i Louisiana. President Kimball berättade hur han intervjuade, hur han sökte och hur han bad, för att få reda på Herrens vilja angående valet. Av någon anledning var ingen av de föreslagna kandidaterna rätt man för uppdraget vid den tidpunkten.

Dagen gick. Eftermiddagens möten började. Plötsligt vände sig president Kimball till stavspresidenten och frågade honom om namnet på en man som satt i den bakre delen av kapellet. Stavspresidenten svarade att mannen hette James Womack. President Kimball sade då: "Han är den man som Herren har valt att bli er stavspatriark. Vill

du vara snäll och be honom komma till högrådets rum efter mötet.”

Stavspresident Charles Cagle blev mycket häpen, för James Womack verkade inte vara rätt man. Han hade blivit svårt sårad i strid under andra världskriget. Han hade förlorat båda händerna, en bit av ena armen, det mesta av synen och en del av hörseln. Man försökte hindra honom från att studera juridik när han återvände från kriget. Ändå gick han ut som trea i sin grupp vid Louisiana State University.

Samma kväll, när president Kimball samtalade med broder

Womack och berättade att Herren hade utsett honom att bli patriark, blev det tyst i rummet en lång stund. Sedan sade broder Womack: ”Broder Kimball, om jag har förstått saken rätt ska patriarken lägga händerna på huvudet på personen han uttalar välsignelsen över, men som du ser har jag inga händer att lägga på någon.”

Broder Kimball bad då på sitt vänliga och tålmodiga sätt broder Womack att ställa sig bakom den stol som broder Kimball satt på. Därefter sade han: ”Broder Womack, luta dig nu framåt och se

om dina armstumpar når ner till mitt huvud.” Till broder Womacks glädje vidrörde de broder Kimballs huvud, och han utropade: ”Jag når dig! Jag når dig!”

”Naturligtvis når du”, svarade broder Kimball. ”Och om armarna räcker för att röra vid mitt huvud, räcker de säkert för alla andra som du ska välsigna. Jag är förmodligen den kortaste person som någonsin kommer att sitta framför dig.”

President Kimball berättade att när man förelade James Womacks namn under stavskonferensen ”flög medlemmarnas händer i höjden i ett entusiastiskt godkännande”.

De kom ihåg de ord som Herren sade till profeten Samuel, när David utsågs att bli Israels framtida kung: ”En människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat.”⁹

Bröder, vad vi än har för kall, oavsett vår rädsla eller oro, så låt oss be och sedan handla, och låt oss komma ihåg Mästarens ord, ja, Herrens Jesu Kristi ord, då han lovade: ”Jag är med er alla dagar intill tidens slut.”¹⁰

I Jakobs brev får vi rådet: ”Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva”.¹¹

Låt oss, som en kraftfull grupp av prästadömsbärare, vara ordets görare och inte bara dess hörare. Låt oss be, och låt oss sedan handla.

I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Ords 3:5, 6.
2. 1 Kung 17:9–11, 13–16. Se även v 12.
3. 1 Nephi 3:7.
4. Se Richard J Marshall, ”Saga of Sacrifice”, *Ensign*, aug 1974, s 66–67.
5. L&F 100:1.
6. L&F 84:88.
7. Se *BYU Studies*, del 35, nr 1–1995: ”Behind the Iron Curtain: Recollections of Latter-day Saints in East Germany 1945–1989”, sammanst av Garold N Davis och Norma S Davis.
8. Matt 19:26.
9. 1 Sam 16:7.
10. Matt 28:20.
11. Jak 1:22.

Personlig värdighet

President Gordon B Hinckley

Vårt uppträdande i det offentliga livet måste vara klanderfritt. Vårt uppträdande i det privata är ännu viktigare. Det måste motsvara det mönster som Herren har fastställt.

Mina kära bröder! Jag önskar tala mycket rakt på sak ikväll om ett ämne som djupt bekymrar mig. Vilket stort nöje och plågsam utmaning det är att tala till er. Vilket mäktigt brödraskap vi utgör som bärare av det oskattbara och underbara prästadömet. Det kommer från Gud vår evige Fader som i denna härliga tidsutdelning, tillsammans med sin äskade Son, åter har talat från himlarna. De har sänt sina bemyndigade tjänare att förläna denna gudomliga myndighet till människan.

Personlig värdighet är normen för att bli berättigad att erhålla och utöva denna heliga kraft. Det är detta jag vill tala om i kväll.

Jag börjar med att läsa till er ur Läran och förbunden, kapitel 121.

”Prästadömetts rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelns krafter, och dessa kunna icke

kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer.

Att de kunna givas oss är sant, men om vi försöka att skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod och vår fåfängliga äregirighet, eller vi vilja öva kontroll, herravälde eller tvång över människobarnens själar genom någon grad av orättfärdighet, se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästadöme eller myndighet” (L&F 121:36–37).

Detta är Herrens otvetydiga ord beträffande sin gudomliga myndighet. Vilken enorm förpliktelse detta lägger på var och en av oss. Vi som bär Guds prästadöme måste ha normer som är högre än världens. Vi måste disciplinera oss själva. Vi får inte vara självgoda, men vi kan och måste vara anständiga, hedervärda män.

Vårt uppträdande i det offentliga livet måste vara klanderfritt. Vårt uppträdande i det privata är ännu viktigare. Det måste motsvara det mönster som Herren har fastställt. Vi får inte hänge oss åt synd, än mindre försöka skyla våra synder. Vi får inte tillfredsställa vårt högmod. Vi får inte ha drag av den orättfärdiga äregirighetens fåfänga. Vi får inte utöva kontroll, eller herravälde, eller tvång över vår hustru och våra barn, eller över andra genom någon grad av orättfärdighet.

Om vi gör något av detta undandrar sig de himmelska krafterna. Herrens Ande bedrövas.

Själva kraften i vårt prästadöme upphävs. Dess myndighet är borta.

Vårt sätt att leva, de ord vi använder, vårt dagliga uppträdande har betydelse för hur verkningsfulla vi män och pojkar är som bär prästadömet.

Vår femte trosartikel lyder: ”Vi tror att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och handpåläggning av dem som har myndighet.”

Även om de som har myndighet lägger händerna på våra huvuden och vi ordineras, kan vi genom vårt uppträdande upphäva och förlora all rätt att utöva denna gudomliga myndighet.

Fortsättningen på kapitel 121 lyder: ”Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek,

genom godhet och sann kunskap, som storligen utvidgar själen, utan skrymteri eller svek” (L&F 121:41–42).

Detta, mina bröder, är gränserna inom vilka detta prästadöme måste utövas. Det är inte som en mantel som vi kan ta på och av när vi vill. Det är, när det utövas i rättfärdighet, som själva vävnaden i vår kropp, en del av oss, hela tiden och under alla omständigheter.

Och ni, unga män som bär det aronska prästadömet, ni har fått er tilldelad denna kraft som innehar nycklarna till betjäning av änglar. Tänk på detta ett ögonblick.

Ni kan inte tillåta er att göra något som skulle kunna sätta en mur mellan er och änglars betjäning på era vägnar.

Ni får inte vara omoraliska i någon bemärkelse. Ni får inte vara oärliga. Ni kan inte luras eller ljuga, och ni kan inte missbruka Guds namn eller använda ett oanständigt språk och fortfarande ha rätten till betjäningen av änglar.

Jag vill inte att ni ska vara självgoda. Jag vill att ni ska vara manliga, livfulla och starka och glada. Ni

som är idrottsligt lagda vill jag ska vara goda idrottsmän som strävar efter att bli mästare. Men medan ni gör det, får ni inte hänge er åt otillbörligt uppträdande eller åt profant och oanständigt språk.

Ni unga män som ser fram emot att gå på mission, förorena inte era liv med något som skulle kunna sätta er värdighet att gå ut som Herrens tjänare i fara.

Ni får inte, ni kan inte under några omständigheter äventyra den gudomliga kraft som ni bär inom er i egenskap av evangeliets ordinerade tjänare.

Som en varning och förvarning har första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum gjort följande uttalande adresserat till er:

”Som missionär förväntas du upprätthålla de högsta uppförandenormer, bland annat att noggrant iakta kyskhetslagen ...

Du bör aldrig vara ensam med någon annan, vare sig man, kvinna, vuxen eller barn [förutom med din tilldelade kamrat].

Även falska anklagelser mot en oskyldig missionär kan ta månader att utreda och kan resultera i att missionärsarbetet avbryts eller upphör. Skydda dig mot sådana anklagelser genom att aldrig vara ifrån din kamrat, inte ens i hemmen ni besöker” (Brev från första presidentskapet angående missionärernas uppträdande, 22 mars 2002).

Du behöver inte oroa dig för detta om du hela tiden iakttar missionsarbetets regler. Om du gör det, kommer du att få en underbar upplevelse, och du kommer att komma hem igen till heder för dem som du älskar, utan någon skamfläck eller misstanke eller sorg över något.

När du kommer hem så glöm aldrig att du är en äldste i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Du kommer att börja söka efter en evig livskamrat. Ni kommer att vilja gifta er i Herrens hus. För dig bör det inte finnas några alternativ. Var försiktiga, så att ni inte förstör er rätt att gifta er på detta sätt. Njut

Medlemmar i de sjuttios kvorum sjunger under en konferenssession.

av livet. Men håll er inom den stränga självkontrollens gränser medan ni sällskapar. Herren har gett en befallning och ett löfte. Han har

sagt: ”Pryd alltid dina tankar med dygd.” Sedan följer löftet att ”då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och ... den Helige

Anden skall vara din ständige ledsagare" (se L&F 121:45–46).

Den hustru du väljer blir din jämlike. Paulus förkunnade: "I Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan" (1 Kor 11:11).

I äktenskapets kamratskap finns det varken underlägsenhet eller överlägsenhet. Kvinnan går inte framför mannen, inte heller går mannen framför kvinnan. De går sida vid sida som en Guds son och Guds dotter på en evig resa.

Hon är inte din tjänare, din ägodel, eller något dylikt.

Vilken tragisk och avskyvärd företeelse hustrumisshandeln är. Den man i denna kyrka som begår övergrepp mot sin hustru, som förnedrar henne, som förolämpar henne, som utövar orättfärdigt herrevälde över henne, är ovärdig att bära prästadömet. Även om han kan ha blivit ordinerad, undandrar sig himlarna, Herrens Ande bedrövas och det är slut med den mannens prästadöme eller myndighet.

Den man som befattar sig med något sådant är ovärdig att inneha en tempelrekommendation.

Jag är ledsen att behöva säga att jag ser alltför mycket av denna gräsliga företeelse. Det finns män som misshandlar sina hustrur, både verbalt och fysiskt. Vilken tragedi det är när en man förnedrar sina barns mor.

Det är sant att det finns några få kvinnor som misshandlar sina män. Men jag talar inte till dem i kväll. Jag talar till männen i denna kyrka, män som den Allsmäktige har tilldelat sitt heliga prästadöme.

Mina bröder, om det finns någon inom hörhåll för min röst som gör sig skyldig till sådant uppträdande uppmanar jag dig att omvända dig. Gå ner på knä och be Herren förlåta dig. Be honom om kraft att kontrollera din tunga och din brutala hand. Be din hustru och dina barn om förlåtelse. President McKay brukade säga: "Ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet" (*Conference Report*, april 1935, s 116;

citat J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [Washington D C: The Southern Co-operative League, 1924] s 42). Och president Lee sade: "Det viktigaste av Herrens verk som ni eller jag någonsin kommer att utföra, sker inom vårt eget hems väggar" (Harold B Lee, *Doing the Right Things for the Right Reasons*, Brigham Young University Speeches of the Year [19 apr 1961], s 5).

Jag är säker på att när vi står inför Guds domarskrank kommer det inte att talas mycket om hur stor förmögenhet vi samlat på oss i livet, eller om hur många hedersutmärkelser vi kan ha förvärvat. I stället kommer ingående frågor att ställas om våra familjerelationer. Och jag är övertygad om att endast de som har gått genom livet med kärlek och respekt och uppskattning för sin följeslagare och sina barn kommer att få höra vår evige domare säga: "Bra, du gode och trogne tjänare ... Gå in i din Herres glädje" (Matt 25:21).

Jag vill tala om ett annat slags övergrepp. Det är mot de äldre. Jag tror inte det är så vanligt ibland oss. Jag hoppas att det inte är det. Jag ber att det inte ska vara det.

Jag tror att vårt folk, nästan allsammans, håller det gamla budet: "Hedra din far och din mor, så att du får leva länge i det land som HERREN, din Gud, ger dig" (2 Mos 20:12).

Hur tragiska är då inte, hur absolut upprörande är då inte, övergrepp mot äldre.

Fler och fler lever längre, tack vare nutida vetenskap och läkarevård. Men med hög ålder följer en försämrad fysisk, och ibland mental, förmåga. Jag har sagt förut att jag har upptäckt att det finns mycket bli i de år som kallas gyllene. Jag är så innerligt tacksam för den kärlek och omsorg våra barn har för sin mor och sin far. Hur vacker är inte bilden av en son eller dotter som tar sig tid att med vänlighet, generositet och kärlek hjälpa en åldrig förälder.

Nu vill jag tala om en annan form av övergrepp som det skrivits och talats mycket om i media. Det är de avskyvärda och ondskefulla övergrepp mot barn som vuxna, vanligtvis män, gör sig skyldiga till. Sådana övergrepp är inget nytt. Det finns bevis som tyder på att det förekom långt tillbaka i tiden. Det är något högst ömkligt och tragiskt och fruktansvärt. Jag får tyvärr säga att det har funnits en del mycket begränsade uttryck för detta oerhört ondskefulla ibland oss. Det är något som inte kan accepteras eller tolereras. Herren själv sade: "Men den som förleder en av dessa små som tror på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han sänktes i havets djup" (Matt 18:6).

Detta är mycket skarpa ord från Fridens Prins, Guds Son.

Jag citerar vår Instruktionshandbok: "Kyrkans ståndpunkt är att varje form av övergrepp är oacceptabelt. De som begår övergrepp ... ska underkastas disciplinära åtgärder från kyrkan. Vederbörande ska inte få kallelser i kyrkan och får inte inneha tempelrekommendation. Även om en person som sexuellt eller fysiskt begått övergrepp mot ett barn underkastats disciplinära åtgärder från kyrkan och senare återställts till full gemenskap eller återupptagits genom dop, ska ledarna inte kalla vederbörande till något ämbete som innebär arbete med barn eller ungdomar, såvida inte första presidentskapet godkänner att kommentaren på vederbörandes matrikelkort tas bort.

Då övergrepp har begåtts är kyrkans främsta ansvar att hjälpa den som blivit utsatt för övergreppet och att skydda dem som riskerar att bli utsatta för övergrepp i framtiden." (*Kyrkans instruktionshandbok*, s 159)

Vi har under lång tid arbetat med detta problem. Vi har uppmanat biskopar, stavspremierer och andra att söka upp offren, trösta dem, styrka dem och låta dem veta att det som hänt var orätt, att det inte var deras fel och att det aldrig behöver hända igen.

Vi har gett ut instruktioner, upp-
rättat en telefonlinje där kyrkans
ämbetsmän kan få råd om hur de
ska handha sådana fall och erbjudit
hjälp genom LDS Family Services.

Dessa gärningar är ofta brotts-
liga. De är straffbara. Professionella
rådgivare, bland annat advokater
och socialarbetare, finns tillgängliga
på telefon för att råda biskopar och
stavspresidenter om deras förplik-
telser i dessa situationer. De som
är verksamma i andra länder
bör kontakta sina respektive områ-
despresidenter.

Kyrkans arbete är ett frälsningsar-
bete. Jag vill betona det. Det är ett
arbete för att frälsa själar. Vi vill
hjälpa både offer och förövare. Vi
känner starkt för offret och vi måste
agera för att hjälpa honom eller
henne. Vi känner starkt för föröva-

ren, men vi kan inte tolerera den
synd som han kan ha begått. Där en
överträdelse har begåtts, där finns
ett straff. Det samhälleliga rättsvä-
sendet verkar på sitt sätt. Och den
kyrkliga processen kommer att
verka på sitt sätt och resulterar ofta
i uteslutning. Detta är en både känslig
och allvarlig sak.

Ändå inser vi, och måste alltid
inse, att när straffet avtjänats och
rättvisans krav uppfyllts ska det fin-
nas en hjälpsam och vänlig hand
utsträckt för att hjälpa. Vissa
restriktioner kanske består, men det
kommer också att finnas vänlighet.

Nu, bröder, antar jag att jag låtit
negativ när jag har talat till er
ikväll. Det vill jag inte. Men jag vill
höja en varningens röst till denna
kyrkas prästadöme i hela världen.

Gud har förlänat oss en gåva som

är oskattbar och underbar. Den
medför myndigheten att leda kyr-
kan, att handha dess angelägenhe-
ter, att tala med auktoritet i Herren
Jesu Kristi namn, att agera som hans
utsedda tjänare, att välsigna de
sjuka, att välsigna våra familjer och
många andra. Den är en vägledning
för hur vi ska leva våra liv. I sin full-
het når dess auktoritet bortom
dödens slöja in i evigheterna som
väntar. Det finns inget som går upp
mot den i hela världen. Slå vakt om
den, värdesätt den, älska den och
var den värdiga.

”Låt på samma sätt ert ljus lysa
för människorna, så att de ser era
goda gärningar och prisar er Fader i
himlen” (Matt 5:16), är min
ödmjuka bön då jag ger er min väl-
signelse och uttrycker min kärlek. I
Jesu Kristi namn, amen. □

Bönens livlina

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

Vi har alla problem som vi inte kan lösa och svagheter som vi inte kan övervinna utan att i bön sträcka oss efter en högre kraftkälla.

Denna morgon bär jag vittnesbörd om bönens betydelse. Att kunna nå vår Skapare genom vår Frälsare är förvisso en av de stora förmånerna och välsignelserna i vårt liv. Jag har av oräkneliga egna erfarenheter lärt mig att bönens kraft är stor. Ingen jordisk myndighet kan hindra oss från att ha direkt kontakt med vår Skapare. Det kan aldrig uppstå något mekaniskt eller elektroniskt avbrott när vi ber. Det finns ingen gräns för hur många gånger eller hur länge vi kan be varje dag. Det finns ingen gräns för hur många behov vi kan be om i varje bön. Vi behöver inte gå via en sekreterare eller beställa tid för att nå fram till nådens tron. Gud är tillgänglig när som helst och var som helst.

När Gud satte människan på jorden blev bönen en livlina mellan människorna och Gud. Därför började man i Adams generation att "åkalla HERRENS namn".¹ I alla släktled sedan dess har bönen uppfyllt ett mycket viktigt mänskligt behov. Vi har alla problem som vi inte kan lösa och svagheter som vi inte kan övervinna utan att i bön sträcka oss efter en högre kraftkälla. Denna källa är den Gud i himlen som vi ber till i Jesu Kristi namn.² När vi ber bör vi tänka på att vår Fader i himlen besitter all kunskap, förståelse, kärlek och medkänsla.

Vad är en bön? Frälsaren gav oss Herrens bön som ett exempel när han bad:

"Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn.

Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen.

Ge oss i dag vårt bröd för dagen.

Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.

Och för oss inte in i frestelse utan fräls oss från den onde, ty riket är ditt och makten och äran i evighet, amen."³

För det första är bönen ett ödmjukt erkännande av att Gud är vår Fader och att Herren Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. För det andra är den en uppriktig bekännelse av synder och överträdelse och en vädjan om förlåtelse. För det tredje är den ett erkännande att vi behöver hjälp

utöver vår egen förmåga. För det fjärde är den en möjlighet att uttrycka uppskattning och tacksamhet mot vår Skapare. Det är viktigt att vi ofta säger: "Vi tackar dig . . .", "Vi uttrycker vår tacksamhet till dig . . .". För det femte är det en förmån att få be Gudomen om särskilda välsignelser.

Många böner uttalas när vi står på knä. Frälsaren föll på knä när han bad till Fadern i Getsemane.⁴ Men även hjärtats tysta böner når himlen. Vi sjunger: "Bönen är själens längtan sann, uttalad eller stum."⁵ Uppriktiga böner kommer från hjärtat. Sannerligen är det så att uppriktighet kräver att vi uttrycker det vi innerligt känner i hjärtat när vi ber, hellre än att använda tomma ord eller visa förmåten tillgjordhet liksom den som Frälsaren fördömde i liknelsen om farisén och publikanen.⁶ Våra böner blir då verkligen en "hjärtats sång" och "en bön"⁷ som inte bara når fram till Gud utan också rör vid andras hjärtan.

Jeremia råder oss att be av hela vårt hjärta.⁸ Enos beskrev hur hans själ hade hungrat och att han hade bett hela dagen.⁹ Böner skiftar i intensitet. Till och med Frälsaren "bad allt ivrigare" i ångestens stund.¹⁰ Några är enkla uttryck av uppskattning och en vädjan om fortsatta välsignelser för våra nära och kära och oss själva. Men under tider av stort personligt lidande eller i nödens stund kan det krävas mer än att bara be. Herren sade: "Du trodde, att jag skulle giva det till dig utan någon ansträngning från din sida, blott du bad."¹¹ Välsignelser som söks genom bön kräver ibland arbete, ansträngning och flit från vår sida.

Ibland är det till exempel lämpligt att fasta för att bevisa vår uppriktighet. Som Alma vittnade för folket i Zarahemla: "Jag har fastat och bett många dagar, att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar, och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem för mig genom

Templet i Salt Lake City sett från kyrkans kontorsbyggnad.

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

April 2002

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Ben B. Banks

Dennis B. Neuenschwander

Charles Didier

Cecil O. Samuelson Jr.

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Angel Abrea

Carlos H Amado

Neil L Andersen

Merrill J Bateman

William R Bradford

Monte J Brough

Sheldon F Child

L Whitney Clayton

Gary J Coleman

Spencer J Condie

Gene R Cook

Quentin L Cook

Claudio R M Costa

Robert K Dellenbach

John B Dickson

Christoffel Golden Jr

Walter F González

John H Groberg

Bruce C Hafen

Donald L Hallstrom

F Melvin Hammond

Harold G Hillam

F Burton Howard

Jay E Jensen

Marlin K Jensen

Kenneth Johnson

W Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

John M Madsen

Richard J Maynes

Lynn A Mickelsen

Glenn L Pace

Carl B Pratt

Ronald A Rasband

Lynn G Robbins

Steven E Snow

Dieter F Uchtdorf

Francisco J Viñas

Lance B Wickman

W Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Richard D Allred

Athos M Amorim

E Ray Bateman

L Edward Brown

Douglas L Callister

Val R Christensen

Darwin B Christenson

Keith Crockett

Adhemar Damiani

Duane B Gerrard

H Aldridge Gillespie

Ronald T Halverson

Keith K Hilbig

J Kent Jolley

Gerald N Lund

Dale E Miller

Earl M Monson

Merrill C Oaks

Robert C Oaks

Robert F Orton

Stephen B Oveson

Wayne S Peterson

Bruce D Porter

H Bryan Richards

Ned B Roueché

R Conrad Schultz

Dennis E Simmons

Donald L Staheli

Robert R Steuer

David R Stone

H Bruce Stucki

Jerald L Taylor

D Lee Tobler

William R Walker

Gordon T Watts

Stephen A West

Robert J Whetten

Richard H Winkel

Robert S Wood

H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley
Förste rådgivare

H David Burton
Presiderande biskop

Keith B McMullin
Andre rådgivare

Eftermiddagssolen ger långa skuggor i den stora entréhallen innanför ingångarna till konferenscentrets bottenplan.

En vidvinkelbild som visar konferenscentret från sydvästra hörnet av området.

sin Helige Ande.”¹² När vi fastar kuvar vi vår själ,¹³ vilket gör att vi kommer mer i samklang med Gud och hans heliga syften.

Vi har förmånen att få be dagligen om sådant som är av stor eller liten betydelse i våra liv. Reflektera över Amuleks ord. Han uppmanade oss att be när vi är på våra betesmarker för våra hjordar, att be i våra hus, både morgon, middag och afton, att be mot fienders och djävulens makt, att åkalla honom för vår gröda, att utgjuta våra själar i lönnedom och i ödemarken. När vi inte åkallar honom, bör vi låta vårt hjärta vara fyllda i bön till honom utan återvändo.¹⁴

Amuleks råd kan i vår tid vara en hustrus innerliga bön: ”Välsigna Jason och beskydda honom när han tjänar vårt land i denna tid av krig.” En mors bön: ”Jag ber dig att välsigna min kära Jane så att hon fattar rätta beslut.” En fars bön: ”Käre himmelske Fader, välsigna Johnny på hans mission så att dörrar öppnas för honom och han finner dem som uppriktigt söker.” Ett barns läspande och enkla bön, ”så att jag inte ska vara stygg i dag” eller ”så att alla har nog att äta” eller ”så att mamma snart blir frisk”. Detta är ädla böner som genljuder i de eviga boningarna ovan. Gud känner till våra behov bättre än vi kan uttrycka dem,¹⁵ men han vill att vi ska nalkas honom i tro och be om välsignelser, beskydd och tröst.

Jag har tidigare berättat om något jag upplevde inom militären under andra världskriget. Jag skyndar mig att påpeka att jag inte var någon hjälte. Men jag gjorde min plikt. Jag höll ut och överlevde. Jag tjänstgjorde på ett engelskt fartyg som gick från San Francisco till Suez. Jag tillbringade 83 dagar i sträck på det fartyget, fränsett ett kort uppehåll i Auckland i Nya Zeeland. Jag var den ende ombord som var medlem i kyrkan. På söndagarna brukade jag dra mig tillbaka till fören på fartyget med kyrkans lilla soldatutgåva av skrifterna och psalmboken. Under vindens tjut

läste jag skrifterna, bad och sjöng för mig själv. Jag försökte inte köpslå med Herren, men jag bad innerligt att om jag överlevde kriget och fick komma hem till min hustru och familj, skulle jag uppriktigt försöka vara trogen de heliga förbund jag

hade ingått i dopet, trogen prästdörets ed och förbund och de löften jag hade gett i templet.

Som en del av vår tjänstgöring fick vårt lilla lastfartyg order om att bogsera en stor, eldhärjad oljetanker till Auckland, Nya Zeeland. Tankern

kunde inte gå för egen maskin och rullade hjälplöst i vågorna. Även om vi aldrig såg dem, visste vi att fientliga ubåtar lurade i närheten. Medan vi bogserade fartyget överraskades vi av en våldsam storm som vi senare fick veta sänkte många fartyg. På grund av lasten vi drog på hade vi inte tillräckligt med kraft för att gå med bogen före in i jättevågorna, så vårt fartyg kastades från sida till sida i de djupa vågdalarna. Det knakade och knarrade och rullade från sida till sida, och kantrade nästan vid varje rullning. Naturligtvis bad jag, det tror jag också att andra gjorde. Tids nog drog stormen bort från oss. Jag är tacksam för den kraft och det stöd mina böner gav mig då och vid andra faror sedan dess.

Frälsaren sade: "Bedjen till Fadern i edra familjer och alltid i mitt namn, på det edra hustrur och barn må bli välsignade."¹⁶ I våra dagar uppmanar kyrkan oss att hålla familjebön varje kväll och varje morgon.

Jag hörde en gång om en primärlärare som frågade en liten pojke om han bad varje kväll.

"Ja", svarade pojken.

"Och ber du alltid på morgonen också?" frågade primärläraren.

"Nej", sade pojken. "Jag är inte rädd på dagen."¹⁷

Att vara mörkrädd borde inte vara vår enda anledning till att be — morgon eller kväll.

Familjebön ger stor kraft och stort stöd. Under andra världskrigets mörka tid föll en 250-kilosbomb ner i Liverpool, England, utanför huset där broder Patey som var en ung far bodde, men bomben exploderade inte. Hans hustru hade dött, så han fostrade sina fem barn själv. Han samlade dem till familjebön mitt i denna bekymmersamma situation. De "bad alla . . . innerligt och när de hade avslutat bönen sade barnen: 'Pappa, det ordnar sig. Vi är säkra i vårt hem ikväll.'"

Så gick de och lade sig — tänk er det — med en fruktansvärd bomb alldeles utanför dörren som låg till hälften under marken. Om den hade exploderat skulle den förmodligen ha förstört fyrtio eller femtio hus och dödat två till trehundra personer . . .

Nästa morgon . . . evakuerade man hela området under 48 timmar och bomben avlägsnades till slut . . .

På vägen hem frågade broder Patey ledaren för luftskyddsgruppen: "Nå, vad hittade ni?"

'Mr Patey, när vi kom fram till bomben utanför er dörr fann vi att den kunde explodera när som helst. Det var inget fel på den. Vi kan inte begripa varför den inte exploderade.'¹⁸ Under sker när familjer ber tillsammans.

Frälsaren rådde oss att be för dem som förföljer oss.¹⁹ Denna princip förbises ofta i våra böner. Profeten Joseph Smith visste dess innebörd. Hans vädjanden var innerliga, hans motiv rena och himlens välsignelser regelbundna.

Daniel Tyler, en av profetens medarbetare, mindes en viktig händelse: "När William Smith och andra gjorde uppror mot profeten [i Kirtland] . . . deltog jag i ett möte . . . som 'Joseph' presiderade över. När jag

kom till skolhuset strax innan mötet började och betraktade denne gudsman, såg jag bedrövelsen i hans ansikte och tårarna som rann nedför kinderna . . . En liten stund senare sjöng man en psalm och han inledde mötet med en bön. Men i stället för att stå med ansiktet mot åhörarna, vände Joseph ryggen mot dem och knäföll mot väggen. Detta tror jag han gjorde för att dölja sorgen och tårarna.

Jag hade hört män och kvinnor be — särskilt de förstnämnda — från de mest okunniga, både i fråga om lärdom och intellekt, till de mest skolade och värtaliga. Men aldrig tidigare hade jag hört en människa tilltala sin Skapare som om denne vore närvarande och lyssnade liksom en vänlig far skulle lyssna på ett lydigt barns sorger. Joseph var på den tiden olärd, men denna bön, som till stor del gällde dem som anklagade honom för att ha gått vilse och gjort sig skyldig till synd, handlade om att Herren skulle förlåta dem och öppna deras ögon så att de kunde förstå. Den bönen hade enligt min enkla åsikt del av himlens lärdom och värtalighet. Den var inte utsmyckad, ingen röst höjdes som i hänförelse, utan bönen framfördes i enkel samtalston, så som en man skulle tala till en närvarande vän. Det tycktes mig som om jag, om slöjan hade tagits bort, hade kunnat se Herren stå ansikte mot ansikte med den ödmjukaste av alla tjänare som jag någonsin hade sett . . . Det var den förnämsta . . . av alla böner jag någonsin hade hört."²⁰

När stunden för Frälsarens död och uppståndelse närmade sig, uppsände han sin storslagna förbön. Efter att ha anbefallt sina apostlar åt Fadern och bätt för dem, bad han för alla dem som genom deras ord skulle tro på honom och vädjade till Fadern för oss alla. Han bad att vi skulle kunna vara ett såsom han är ett med Fadern och att världen skulle tro att han var sänd av Fadern.²¹

Ingen mer gripande bön har någonsin uttalats än den som Frälsaren själv uppsände i Getsemane. Han drog sig tillbaka från

sina apostlar, knäföll och bad: "Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din."²² Ett viktigt inslag i alla våra böner borde följa det bönemönstret från Getsemane: "Ske inte min vilja utan din." Därigenom erkänner vi vår trohet mot och underkastelse inför Herrens överskuggande syften med våra liv. Som han sade: "Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det."²³ Vilken underbar dag det blir för var och en av oss när vi vet "att om vi ber om något efter hans vilja, så hör han oss".²⁴

Jag hoppas verkligen att vi, när vi håller våra dagliga böner, kommer ihåg att be Herren om att fortsätta välsigna vår älskade ledare, president Gordon B Hinckley. Ingen vet till fullo, inte ens hans rådgivare, hur tung hans börda är och hur stort hans ansvar är. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. 1 Mos 4:26.
2. Se 2 Nephi:9; 3 Nephi:31.
3. Matt 6:9–13; se även 3 Nephi:13.
4. Se Luk 22:41.
5. *Psalmer*, nr 86.
6. Se Luk 18:10–14.
7. L&F 25:12.
8. Se Jer 29:13.
9. Se Enos 1:4.
10. Luk 22:44.
11. L&F 9:7.
12. Alma 5:46.
13. Se Ps 35:13.
14. Se Alma 34:20–27.
15. Se Matt 6:8.
16. 3 Nephi 18:21.
17. Bearbetning av Tad D Bonhams "The Treasury of Clean Church Jokes", citerad i *Holy Humor* (1997), utg av Cal och Rose Samra, s 23.
18. Andre K Anastasiou, Conference Report, okt 1946, s 26.
19. Matt 5:44.
20. *Juvenile Instructor*, feb 1892, s 127–128.
21. Joh 17:21.
22. Luk 22:42.
23. Joh 15:7.
24. 1 Joh 5:14.

Den andre förlorade sonen

Äldste Jeffrey R Holland

i de tolv apostlarnas kворum

Ingen av oss är mindre älskad eller mindre omhuldad av Gud än någon annan. Jag vittnar om att han älskar oss alla — med vår osäkerhet, oro och självkänsla och allt annat.

Bland de mest minnesvärda liknelser som Frälsaren framställde finns berättelsen om en oförståndig yngre bror som gick till sin far, bad om sin andel av egendomen och lämnade hemmet för att slösa bort sitt arv genom, enligt skriften, "ett utsvävande liv".¹ Hans pengar och vänner försvann snabbare än han trott vara möjligt — det gör de alltid — och därefter kom den hemska räkenskapens dag — det gör den alltid. Under denne fördärvets tid blev han svinskötare. Han var så hungrig, så helt utan uppehälle och värdighet att han "gärna [skulle] ha velat äta sig mätt på de fröskidor som svinen åt". Men inte ens det fick han.

I skriften står sedan följande upp-

muntrande ord: "Då kom han till besinning". Han bestämde sig för att gå hem, i hopp om att åtminstone tas emot som tjänare i sin fars hushåll. Den vackra bilden av hur denne pojkes ängslige, trofaste far sprang för att möta honom och överhöljde honom med kyssar är en av de mest rörande scenerna i de heliga skrifterna. Den berättar för alla Guds barn, vilsegångna eller inte, hur gärna Gud vill ha oss tillbaka i sin skyddande famn.

Men då vi fångas av berättelsen om den yngre sonen kan vi, om vi inte är uppmärksamma, missa berättelsen om den äldre sonen, för Frälsarens berättelse inleds med orden: "En man hade två söner" — och han kunde ha tillagt: "av vilka båda var förlorade och vilka båda behövde komma hem".

Den yngre sonen har återvänt, han har klätts i en skrud och fått en ring på sitt finger när den äldre sonen träder in på scenen. Han har plikttröget och lojalt arbetat på ägorna och återvänder nu. Denna parallella hemkomst, fastän från olika håll, är central i berättelsen.

Då han närmar sig hemmet hör han ljud av musik och skratt.

"Han kallade då till sig en av tjänarna [lägg märke till att han har tjänare] och frågade vad detta kunde betyda.

Tjänaren svarade: Din bror har kommit hem, och din far har slaktat

den gödda kalven, eftersom han har fått honom välbehållen tillbaka.

Då blev han förargad och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte övertala honom.”

Ni känner till samtalet som följde. För denne far måste smärtan över en vilsekommen son som förlöpt hemmet och levt bland svin ha förvärrats av insikten att den äldre, klokare brodern, den yngre pojken barndomshjälte, som äldre bröder alltid är, är arg för att hans bror har kommit hem.

Nej, förresten. Sonen är inte så arg över att den andre har kommit hem, utan är snarare arg för att hans föräldrar är så glada över det. Denne plikttrogne son — och han är *mycket* plikttrogen — känner sig ouppskattad och tycker nog mer än lovligt synd om sig själv. Han glömmmer för en stund att han aldrig behövt uppleva smuts eller förtvivlan, rädsla eller självförakt. Han glömmmer för ett ögonblick att varenda kalv på gården redan är hans, liksom varenda skrud i garde-

roben och varenda ring i skrinet. Han glömmmer för ett ögonblick att han belönats för sin trofasthet och alltid kommer att belönas för den.

Nej, han som har praktiskt taget allt och som genom hårt arbete har förtjänat det, saknar just det som skulle göra honom till den fullkomliga Herrens man som han nästan är. Han känner ännu inte medkänsla och barmhärtighet, och har inte heller vidsynthet och själsstorhet nog att se att detta *inte är en rival som återvänder*. Det är hans bror. Så som hans far vädjar till honom att inse, är det en som var död och som nu lever. Det är en som varit förlorad och som nu återfunnits.

Den yngre brodern har sannerligen varit fänge — en fänge under synden, dumheten och en svinstia. Men också den äldre brodern har varit instängd. Han har hittills varit oförmögen att bryta sig ut ur sig själv. Han är hemsökt av svartsjukans grönögda monster.² Han tycker att hans far tar honom för given och att hans bror berövar honom hans rätt, när ingetdera är fallet. Han har fallit offer för en inbillad oförrätt. Han liknar Tantalus i den grekiska mytologin — han står till hakan i vatten, men är ändå törstig. En som dittills troligen varit nöjd med sitt liv och glatts åt sin lott känner sig plötsligt olycklig endast på grund av att något positivt hänt en annan.

Vem är det som viskar så försåtligt i vårt öra att en gåva som ges till en annan på något sätt förminskar det som vi har fått? Vem får oss att känna att om Gud ler mot någon annan, så måste han på något sätt rynka pannan åt oss? Du och jag vet båda vem som gör detta — han som är alla lögners fader.³ Det är Lucifer, vår gemensamme fiende, vars rop ljuder genom alla tider och till alla: ”Giv mig . . . din värdighet.”⁴

Det har sagts att avund är den synd som ingen gärna erkänner. Hur vitt spridd denna tendens kan bli illustreras av det gamla danska ordspråket: ”Om avund vore feber, skulle hela världen vara sjuk.” Kyrkoherden i Chaucers *Canterbury*

Tales beklagar detta eftersom den sträcker sig så långt — den kan hysa motvilja mot allt, ja, varje dygd och talang, och kan förolämpas av allt, även godhet och glädje.⁵ Då andra tycks växa inför vår blick, tror vi att vi därför måste krympa. Så olyckligtvis handlar vi ibland därefter.

Hur kan detta ske, särskilt med tanke på att vi inte vill att det ska hända? Jag tror att ett av skälen är att vi varje dag ser lockelser av ena eller andra slaget som säger oss att det vi har inte räcker. Någon eller något säger hela tiden till oss att vi behöver vara vackrare eller rikare, mer beundrade eller berömda än vi ser oss vara. Vi får veta att vi inte har tillräckligt många ägodelar eller kommer till tillräckligt många intressanta platser. Vi bombarderas av budskapet att vi enligt *världens* mått har vägts på en våg och befunnits för lätta.⁶ Vissa dagar är det som om vi låsts in i en cell i en stor och rymlig byggnad där det enda som visas på TV är en såpa utan slut med titeln "Fåfånga inbillningar".⁷

Men Gud arbetar inte på det sättet. Fadern i den här berättelsen frestar inte sina barn. Han jämför dem inte obarmhärtigt med deras grannar. Han jämför dem inte ens med varandra. Hans medkänsla med den ene innebär inte att han minskar eller undanhåller sin kärlek till den andre. Han är gudomligt givmild mot båda dessa söner. Han visar båda kärlek. Jag tror att Gud känner för oss på samma sätt som min älskade hustru, Pat, känner när jag sjunger. Hon är en mycket duktig musiker, något av ett musikaliskt geni, och jag kan inte hålla kvar en not ens med kardborreband. Ändå vet jag att hon älskar mig på ett alldeles särskilt sätt när jag försöker sjunga. Jag vet det eftersom jag ser det i hennes ögon. De är fulla av kärlek.

En författare har skrivit: "I en värld som ständigt jämför människor och rangordnar dem som mer eller mindre intelligenta, mer eller mindre attraktiva, mer eller mindre framgångsrika, är det inte lätt att

verkligen tro på en [gudomlig] kärlek som inte gör samma sak. När jag hör någon få beröm", säger han, "är det svårt att inte se mig själv som mindre berömvärd. När jag läser om andra människors godhet och vänlighet är det svårt att inte undra över om jag är lika god och vänlig som de. Och när jag ser hur pokaler, belöningar och priser delas ut till förtjänta människor, kan jag inte låta bli att fråga mig själv varför sådant inte händer mig".⁸ Om den inte stoppas kommer vi att se hur denna världsliga böjelse till slut medför en förbittrad, förnedrande syn på Gud och en mycket destruktiv syn på oss själva. De flesta av buden som börjar med "du skall inte" är avsedda att förhindra att vi skadar andra, men jag är övertygad om att budet om att inte ha begär är avsett att hindra oss från att skada oss själva.

Hur kan vi övervinna en tendens som är så vanlig hos nästan alla människor? En sak vi kan göra är att göra som de båda sönerna i liknelsen och börja vandra vägen tillbaka till Fadern. Vi bör göra det så snabbt och så ödmjukt vi kan. Längs vägen kan vi räkna våra många välsignelser och applådera andras framsteg. Och bäst av allt, vi kan tjäna andra, den bästa träningen för hjärtat som någonsin ordinerats. Men detta kommer till slut inte att vara nog. När vi gått vilse kan vi komma "till besinning", men vi kanske inte alltid "finner oss själva", och trots all världens rikedom kan vi inte "frälsa oss själva". Endast Fadern och hans Enfödde Son kan göra det. Frälsning finns endast i dem. Därför ber vi att de ska hjälpa oss, att de ska "skynda emot oss", omfamna oss och föra oss in till den festmåltid de förberett.

De kommer att göra detta! Skrifterna lovar många gånger att Guds nåd är nog.⁹ Detta är en arena där ingen behöver trängas eller tävla. Nephi förkunnar att Herren "älskar [hela] världen" och har givit frälsning åt alla.

"Har väl Herren befallt *någon* att *icke* deltaga av hans godhet?" frågar

Spirorna på Assembly Hall på tempelpplatsen.

Nephi. Nej! "Alla . . . hava rätt därtill, den ene såväl som den andre, och ingen är förmenad [av hans hand]."

"Kommen till mig, I alla jordens ändar", vädjar han, "köpen mjölk och honung utan penningar och utan kostnad."¹⁰ *Alla hava rätt därtill, den ene såväl som den andre.* Vandra i frid. Vandra tryggt. Vandra utan rädsla och utan avund. Var alltid förvissade om att vår himmelske Fader välsignar er rikligen.

Då vi gör detta kan vi hjälpa andra och nedkalla välsignelser över dem liksom de kan be för oss. Vi kan jubla över varje talang och förmåga, varhelst den getts, och på så sätt göra livet här mer likt det himmelska livet.

Vi kommer alltid att bli hjälpta av att minnas Paulus kortfattade prioritering av dygder — "Nu består tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst av dem är kärleken".¹¹ Han påminner oss om att vi är *alla* en del av Kristi kropp och att *alla* lemmar, vare sig de är vackra eller svaga, är omtäckta, viktiga och betydelsefulla. Vi inser vikten av hans vädjan att det inte må "uppstå splittring i kroppen, utan lemmarna ha samma omsorg om

varandra. Om en lem lider, så lider alla lemmarna med den. Och om en lem hedras, gläder sig alla lemmarna med den.”¹² Detta ojämfröliga råd hjälper oss minnas att ordet *generös* kommer av latinets *genus*, som betyder av samma slag, samma familj eller kön.¹³ Vi finner det alltid lättare att vara generösa när vi minns att den som hedras i sanning är en av våra egna.

Bröder och systrar, jag vittnar om att ingen av oss är mindre älskad eller mindre omhuldad av Gud än någon annan. Jag vittnar om att han älskar var och en av oss — och med oss vår osäkerhet, oro, brist på självförtroende och annat. Han värderar oss inte efter våra talanger eller vårt utseende. Inte heller efter vårt arbete eller våra ägodelar. Han stödjer *varje* tävlande, och ropar att vi tävlar mot synden, inte mot varandra. Jag vet att om vi är trofasta, så finns fullkomligt måttsydda rättfärdighetens mantlar redo och väntar på *alla*,¹⁴ ”kläder . . . som gjorts . . . vita i Lammets blod”.¹⁵ Må vi uppmuntra varandra i vår strävan att vinna detta pris, är min enträgen bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Luk 15:11–32.
2. William Shakespeare, *Köpmannen i Venedig*, 3:e akten, scen 2, rad 110.
3. Se 2 Nephi 2:18.
4. Moses 4:1.
5. Se Geoffrey Chaucer, *The Canterbury Tales*, sammanst av Walter W Skeat (1929), s 534–535.
6. Se Dan 5:27.
7. Se 1 Nephi 12:18.
8. Henri J M Nouwen, *The Return of the Prodigal Son* (1992), s 103.
9. Se Ether 12:26; Moroni 10:32; L&F 17:8.
10. Se 2 Nephi 26:24–28, kursivering tillagd.
11. 1 Kor 13:13.
12. Se 1 Kor 12:25–26.
13. Jag vill tacka Henri Nouwen för att ha framhållit detta etymologiska samband.
14. Se Jes 61:10; 2 Nephi 4:33; 9:14.
15. Upp 7:14.

Tjäna dig till godo

Biskop Richard C Edgley

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Ur våra motgångar kan vi hämta våra största triumfer, och dagen kan mycket väl komma då vi som en följd av våra utmaningar förstår de välbekanta orden, ”tjäna dig till godo”.

För en tid sedan fick jag ett anonymt brev från en förkrossad mor, som uttryckte sin sorg och smärta över en son som hade begått allvarliga överträdelser och svårt skadat oskyldiga nära och kära.

Efter det att jag mottagit hennes anonyma brev har jag känt en stor önskan att uttrycka min kärlek till henne och andra i liknande omständigheter och på så sätt försöka skänka en del tröst och hopp till dem som anonymt och privat bär tunga bördor, som ofta bara de själva och en kärleksfull Fader i himlen har kunskap om.

Jag vet, syster Anonym, att vad jag kommer att säga endast är en påminnelse, men det är ännu ett vittne om det som du redan känner till.

När profeten Joseph Smith led under vad som måste ha varit en av

hans mörkaste stunder, instängd i en fängelsehåla i Liberty, utropade han: ”O Gud, var är du?” (L&F 121:1), tröstade Herren honom med dessa ord: ”Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo.” (L&F 122:7.) Hur svårt är det inte, och hur främmande kan det inte verka, att se det goda i våra personliga tragedier och lidanden. Hur orimliga verkar inte orden ”tjäna dig till godo”.

En insikt om Kristi återlösningsplan kan emellertid hjälpa oss att få rätt perspektiv. I vår förjoriska tillvaro framlade vår Fader i himlen sin plan för jordelivet, den plan som Alma kallade för ”lycksalighetsplanen” (Alma 42:8). Jag tror att vi alla förstod att vi, genom att komma till jorden, skulle utsättas för alla jordiska erfarenheter, däribland de inte så behagliga prövningarna smärta, lidande, hopplöshet, synd och död. Det skulle finnas motsatser och motgångar. Och om detta var allt vi visste om planen så tvivlar jag på att någon av oss med glädje skulle ha omfattat den, att vi skulle ha jublat: ”Det är vad jag alltid velat ha — smärta, lidande, hopplöshet, synd och död.” Men allt sattes in i sitt rätta sammanhang, och blev acceptabelt, till och med önskvärt, när en äldre broder steg fram och erbjöd sig att gå ner och ställa allt tillrätta. Ur smärta och lidande skulle han skänka frid. Ur hopplöshet skulle han frambringa hopp. Ur överträdelse skulle han frambringa omvändelse och förlåtelse. Ur

döden skulle han frambringa livets uppståndelse. Och efter denna förklaring och detta givmilda erbjudande drog var och en av oss slutsatsen: "Jag kan göra det. Den risken är värd att ta." Och detta var det beslut vi fattade.

Den ofattbara omfattningen av Kristi barmhärtighet och hans försoning förklaras av Amulek i Almas 34:e kapitel i Mormons bok. Amulek förklarar att det behövdes ett "stort och sista offer" (Alma 34:10). Därefter tydliggör han att detta inte kan vara ett offer av ett djur eller en fågel, likt de offer människan redan kände till. En Gud måste offras — Jesus Kristus. För detta måste vara ett oändligt och evigt offer. Sålunda utfördes offret och genom tro befinner vi oss på den resa som vi kallar jordelivet. Till följd därav sörjer våra hjärtan när ett barn oförklarligt går bort, eller när en älskad anförvant blir oväntat sjuk eller drabbas av handikapp. Ensamstående föräldrar kämpar för

att få ekonomin att gå ihop och för att ha evangeliets trygga inflytande i sina hem. Och kanske svårast och smärtsammast av allt är att hjälplöst bevittna hur en familjemedlem lider på grund av synd och överträdelse.

Få av oss, om ens någon, slipper att vandra genom luttringens eld av motgångar och misströstan. Den ses ibland av andra, men för många är den dold och uthärdas i ensamhet. Vi skulle välja bort en stor del av hjärtesorgen, smärtan och lidandet om valet stod idag. Men vi valde det. Vi valde det när vi kunde se den fullständiga planen. Vi valde det när vi såg klart hur Frälsaren skulle rädda oss. Och om vår tro och vår insikt skulle vara lika stark idag som när vi för första gången fattade detta beslut, så tror jag att vi skulle välja samma sak igen.

Utmaningen är kanske därför att ha samma slags tro under svåra tider som den vi utövade när vi först gjorde vårt val. Den slags tro som

vänder ifrågasättande, till och med ilska, till ett erkännande av den makt, de välsignelser och det hopp som endast kan komma från honom som är källan till all makt, alla välsignelser och allt hopp. Den slags tro som för med sig kunskapen och förvissningen om att allt vi erfar är en del av evangelieplanen och att allt det som tycks fel till slut kommer att ställas till rätta för de rättfärdiga. Friden och insikten att uthärda med värdighet och målmedvetenhet kan bli den ljuva belöningen. Denna slags tro kan hjälpa oss att se det goda, även när livets väg tycks vara kantad endast med törnen, tistlar och vassa stenar.

När Jesus och hans lärjungar gick förbi en man som varit blind sedan födseln frågade hans lärjungar: "Rabbi, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?"

Jesus svarade: "Det är varken han eller hans föräldrar som har syndat, utan detta har skett för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom" (Joh 9:2-3).

Jag tror inte att vår Fader i himlen orsakar tragedierna och hjärtesorgerna i våra liv. Men på samma sätt som "Guds gärningar" uppenbarades i botandet av den blinde mannen, så kan också det sätt varpå vi utstår våra personliga prövningar uppenbara "Guds gärningar".

Ur vår sorg kan vi hämta det ljuva och det goda som ofta hör samman med och är unikt för vår utmaning. Vi kan söka dessa minnesvärda ögonblick som ofta döljs av smärtan och ångesten. Vi kan finna frid genom att sträcka oss ut mot andra människor, när vi använder våra egna erfarenheter för att skänka hopp och tröst. Och vi kan alltid med stort allvar och tacksamhet minnas honom som led mest för att ställa allt tillrätta för oss. Och genom att göra detta kan vi finna styrka att bära våra bördor med frid i hjärtat. Och då kan "Guds gärningar" uppenbara sig.

På tal om Kristi försoning tycker jag om ordbokens definition av

"oändlig" och "evig" eftersom jag tror att det beskriver precis vad Gud menade. *Oändlig* betyder "utan begränsningar". Och definitionen av *evig* är "utan begynnelse eller ände" (*The American Heritage Dictionary of the English Language*, 4th uppl [2000], "infinite", "eternal" s 898, 611).

Detta innebär, syster Anonym, att försoningen är till för dig i ditt lidande. Den är personlig, eftersom han är nära förtrogen med dina prövningar och sorger, för han har redan erfårit dem. Det innebär att vi alla kan få en ny start i livet — även en son som begått allvarliga överträdelser. Det innebär att vi, när vi genomlider livets prövningar och svårigheter nedtyngda av hopplöshetens känslor, inte behöver inrikta oss på var vi har varit, utan vart vi är på väg. Vi inriktar oss inte på vad som har varit, utan på vad som kan bli.

De flesta av oss skulle säkerligen hellre lära sig livets svåra läxor i den trygga omgivningen av en Söndagsskoleklass eller i värmen från en brasa under en familjens hemafton. Men låt mig påpeka att det var från de kalla, mörka hörnen i fängelset i Liberty som det kom några av de vackraste, mest tröstande skriftställen som getts till människan: "Allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo." På samma sätt kan vi ur våra motgångar hämta våra största triumfer, och dagen kan mycket väl komma då vi som en följd av våra utmaningar förstår de bekanta orden, "tjäna dig till godo".

Av skrifterna lär vi oss att när Frälsaren begav sig in i Getsemane örtagård för att betala det yttersta priset för våra överträdelser och vårt lidande, blödde han ur varje por (se L&F 19). Jag tror, syster Anonym, att han i sin outhärliga smärta blödde en droppe blod för dig. Han blödde en droppe för din son och han blödde en droppe för mig.

Jag tror på bön. Jag tror på tro. Jag tror på omvändelse. Jag tror på återlösningens kraft. Och ja, syster Anonym, jag tror på dig. Och det gör även en kärleksfull Fader i himlen. I Jesu Kristi namn, amen. □

Kärlekens språk

Gayle M Clegg

andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap

Varje barn behöver regelbundet höra: "Vi vet vem du är. Du är värdefull. Du kan utföra mycket. Du är en bra person."

När jag var ung mor, flyttade min man och jag till Sydamerika tillsammans med våra fem barn under åtta års ålder. Ingen av oss kunde språket, men det var särskilt svårt för min sexåring. Vi beslöt oss för att låta henne gå i förskolan med de fyra år gamla barnen, trots att hon egentligen skulle ha börjat i första klass. Vi hoppades att umgänget med de yngre barnen skulle vara mindre skrämmande för henne och att det kanske skulle hjälpa henne att lära sig tala portugisiska.

Men min dotter var lika främmande för barnen som de var för henne. Hon fick kämpa varje dag och jag led med henne när jag följde henne till skolan varje morgon och väntade sedan på att hon skulle komma hem, nedslagen, vid dagens slut.

En dag var några av barnen

särskilt ovänliga mot henne. Några kastade till och med sten på henne och mobbade henne under råa skratt på rasten. Hon kände sig rädd och sårad och beslöt sig för att inte gå tillbaka till klassrummet.

När hon satt där ensam medan skolgården tömdes på barn, kom hon ihåg vad vi hade lärt henne om ensamhet. Hon kom ihåg att vår himmelske Fader alltid är nära sina barn och att hon kunde tala med honom när som helst, inte bara vid sängdags. Han skulle förstå hennes hjärtas språk. I ett hörn av skolgården böjde hon huvudet och bad en liten bön. Hon visste inte vad hon skulle be om, så hon bad att hennes far och mor skulle vara hos henne för att skydda henne. När hon började gå tillbaka till klassrummet kom hon att tänka på en primärsång.

*Jag ofta är ute på ängar så gröna
och plockar buketter av blommor
så små.*

*Jag plockar dem alla, båd' gula och
röda,
till min lilla mamma, som alla
skall få.*

("Blommor till mamma", Barnens sångbok, nr 109)

När hon öppnade ögonen, lade hon märke till en liten blomma som växte i en spricka i betongen. Hon plockade den och lade den i fickan. Hennes bekymmer med de andra barnen försvann inte, men hon gick tillbaka till klassrummet med känslan av att hennes föräldrar var hos henne [sista raden på den engelska

sången lyder "kära mor, alla blommor påminner mig om dig" ö a].

Var och en av oss har, precis som min sexåriga dotter, känt oss bortkomna eller osäkra i ett främmande land. Kanske ert främmande land bestod av att lära er algebrans eller kemins språk. Kanske kändes det som om ni kom till ett främmande land när ni gick med i kyrkan, även om ni blev medlem i ert hemland. Föreställ er hur en ny medlem känner sig. Ord som *kallelse*, *presiderande biskopsråd* och även *generalauktoritet* behöver förklaras.

Tänk på våra missionärer som har förstått och hörsammat den Helige Andens maningar om att kyrkan är sann, men som nu står inför utmaningen att lära sig både evangeliet och ett främmande språk på samma gång. Jag förundras när

jag tänker på deras mod.

Våra liv är fyllda med många tillfällen då vi känner den frustration som kommer av att lära sig ett främmande språk. Det finns emellertid ett språk som är universellt. Orden "kära mor, alla blommor påminner mig om dig" gav ett gensvar i en liten flickas hjärta. En primärsång och en blomma var en besvarad böns bekanta språk.

När Jesus under en tid hade undervisat folket i templet i Ymighet, märkte han att folket inte hade förstått allt han hade sagt. Han bad dem gå hem och begrunda och be tillsammans med sina familjer och förbereda sig för hans besök nästa dag.

Men när "han åter [såg] på mängden och märkte att deras tårar runno och de blickade oavvänt på honom, som om de ville bedja

honom om att dröja något längre hos dem . . .

tog [han] deras små barn ett efter ett och välsignade dem . . .

Och han talade till de församlade och sade till dem: Sen edra små!

När de blickade omkring sig . . . sågo [de] . . . änglar nedstiga ur himmelen, som om det vore mitt i eld. De kommo ned och omringade dessa små . . . och änglarna betjänade dem" (3 Ne 17:5, 21, 23–24).

Att "omringa" med vårt vittnesbörds eld är ett språk som vi alla måste lära oss tala och förstå.

Det första som varje barn i världen som kommer till Primär får lära sig är "Jag är Guds lilla barn". Barn som inte är mer än arton månader gamla kan peka på sig själva och med fingerspel upprepa orden:

*"Min himmelske Fader känner mig
och vet vad jag tycker om.*

*Han vet vad jag heter och var
jag bor.*

*Jag vet att han älskar mig också"
(Primär 1, s 2).*

När jag för många år sedan undervisade i sjätte klass i skolan, fördes en fjorton år gammal pojke, klädd som om han tillhörde gatans gäng, in i mitt klassrum. Han var två år äldre och fyra år större än de andra 30 eleverna. Jag upptäckte snabbt att Brian inte kunde läsa, att han inte hade gått regelbundet i skolan och att han hade bott i olika fosterhem i ett antal städer.

Det var dags att sätta skolbetygen och jag åkte till skolan på min lediga dag för att avsluta betygsättningen av barnens skoluppgifter och sätta deras skolbetyg. När jag gick in i klassrummet för att hämta alla papper såg jag att Brian hade orsakat kaos i klassen. Jag föreslog för min tacksamma lärarkollega att jag skulle ta Brian med mig. Med några bildrika ABC-böcker gick vi till biblioteket och på vägen dit pratade vi om fotboll.

Vi satte oss ner vid ett bord där jag kunde arbeta med att sätta skolbetygen. Jag frågade honom om han någonsin fått ett skolbetyg.

Han skakade på huvudet och sade: "Nej." Jag frågade om han ville ha betyg från skolan.

Han såg mig rakt i ögonen: "Bara om det står att jag varit en snäll pojke."

Jag skrev ett särskilt skolbetyg åt honom där jag betonade hans starka sidor. Jag skrev hans fullständiga namn på det och skrev om hans förmåga att inkludera alla och få dem att skratta. Jag skrev särskilt om hans förkärlek för idrott. Det var inte ett traditionellt skolbetyg, men det verkade glädja honom. Inte långt därefter försvann Brian från vår skola och det sista jag hörde om honom var att han bodde i en annan delstat. Jag hoppades att han hade mitt skolbetyg i fickan där det stod att han varit en snäll pojke, var han än befann sig.

En dag kommer vi alla att få ett slutbetyg. Kanske kommer vi att dömas efter hur väl vi har uppmärksammat varandras godhet. Varje barn behöver regelbundet höra: "Vi vet vem du är. Du är värdefull. Du kan utföra mycket. Du är en bra person."

Jag älskar att höra berättelser om pionjärbarn. Det berättas alltid om hur deras föräldrar vandrade till Saltsjödal. Men i en primärsång lyder orden så här:

*När jag tänker på pionjerna,
tänker jag på modiga kvinnor och
män.*

*Jag tycker om att minnas att barnen
också vandrade.*

*Jag skulle så gärna ha gått med
dem.*

("Whenever I Think about Pioneers", *Children's Songbook*, s 222)

Susan Madsen återger en berättelse om Agnes Caldwell i Willies handkärrekompani. De råkade ut för kraftiga stormar och led hemskt av hunger och köld. Undsättning kom med vagnar fyllda med livsmedel och filter, men det fanns inte tillräckligt med plats för att alla skulle få åka. Även efter undsättningen fick större delen av folket

fortsätta sin mödosamma vandring i många mil tills de kommit fram till dalen.

Nioåriga Agnes var för trött för att fortsätta gå. Kusken märkte hur hon tappert försökte hålla takt med vagnen och frågade om hon ville åka med. Hon berättar med egna ord vad som hände därefter.

"Han lutade sig ner, fattade tag i min hand och manade samtidigt på hästarna så att jag fick börja springa, på ben som . . . inte orkade springa längre. Detta fortsatte i vad som för mig tycktes vara flera kilometer. Under tiden tänkte jag att han måste vara den elakaste man som någonsin levt på jorden eller som jag någonsin hört talas om . . . Just när jag trodde att jag inte kunde springa längre, stannade han och drog upp mig i vagnen. Han tog en filt och svepte in mig i den . . . och nu kändes det varmt och skönt. Nu hade jag en chans att ändra åsikt, vilket jag också gjorde, för jag förstod att han genom att låta mig springa hade räddat mig från att förfrysas när jag satte mig i vagnen." (*I Walked to Zion*, [1994], s 59).

Kusken på undsättningsvagnen hade sett till att den lilla flickan sprang så långt och så fort hon kunde för att få igång blodcirkulationen i sina frusna fötter och ben. Han räddade hennes ben och kanske också hennes liv genom att låta henne hjälpa sig själv.

Våra barn får idag utstå resor lika hemska och prövande som utvandringen västerut. De ställs inför alla slags faror längs vägen. Vi behöver stärka deras ryggar så att de kan bära sina bördor, och stärka deras ben så att de kan dansa under stjärnbeströdda himlavalv. Ibland måste vi springa för att hålla takt med våra barns tro.

Vid ett annat tillfälle i 3 Nephi, när Kristus välsignade sina lärjungar, "såg [han] vänligt på dem, och hans ansiktes ljus lyste över dem" (3 Ne 19:25).

Ett vänligt ansikte säger att man är en god människa. Barn försöker vara som Jesus. De vill likna den

som ler. De vill vara tillsammans med den som bemöter dem med glädje.

President Hinckley har sagt: "Barn behöver solljus. De behöver glädje. De behöver kärlek och omvårdnad" (President Gordon B Hinckley, "Rädda barnen", *Nordstjärnan*, januari 1995, s 57).

Detta borde vara det språk på vilket vi undervisar våra barn om evangeliet. Vad ni än har för modersmål, så lär er undervisa och tala på den innerliga bönsens och det glädjefyllda vittnesbördets språk, så att änglar, både jordiska och himmelska, kan omringa oss och betjäna oss. Vi behöver lärare i evangeliet som talar lovordets och vänskapens språk. Vi behöver regelbundet ge ut andliga skolbetyg som bekräftar vår godhet i varandras ögon. Det är en välsignelse att låta barnen springa så långt de kan av egen kraft, för att stärka deras egna vittnesbörd, och vi bör le mot dem och svepa in dem i vår ömhet på kärlekens universella språk under hela den långa färden.

Jag är tacksam för den stora välsignelsen att "[se våra] små". Jag tycker om att minnas att barnen också vandrade. I Jesu Kristi namn, amen. □

En man som skyndar sig till en session springer nedför trappan till konferenscentrets bottenplan.

Från mörkret till hans underbara ljus

Äldste Robert D Hales
i de tolv apostlarnas kvorum

Symbolerna för Frälsarens försoning påminner oss om att vi inte behöver stappla i mörkret. Vi kan alltid ha hans ljus hos oss.

Jesaja, en stor profet i Gamla testamentet, profeterade: "Det skall ske i den yttersta tiden att det berg där Herrens hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen . . . Alla hednafolk skall strömma dit."¹ På tal om medborgarna i dessa länder sade president John Taylor: "De kommer och skall säga: Vi vet inte något om er religions principer, men vi märker att detta är ett ärligt samhälle, att ni skipar rättvisa och visar rättfärdighet."²

FRAM "UR DUNKLET"

Efter det att Salt Lake City hade varit värd för vinter-OS 2002 samt för handikapp-OS, har vi sett att många profetior delvis gått i uppfyllelse. Jordens nationer och många

av deras ledare har kommit. De har sett oss verka sida vid sida med våra vänner i detta samhälle och med grannar som inte delar vår tro. De har sett ljuset i våra ögon och känt våra handslag. "Det berg där Herrens hus är",³ med sina väl upplysta spiror, har bevitnats av 3,5 miljarder människor runtom i världen. Nationerna har lyssnat till Tabernakelkörens vackra sång. Hundratusentals kom till denna byggnad för att se en iscensättning kallad *Världens Ljus – Människans Ande, Guds Härlighet*, som bland annat berättade om vår tro på Jesus Kristus. Jag uttrycker ödmjukt min tacksamhet över att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga genom dessa och många andra medel fortsätter att föras "ut ur dunklet och mörkret".⁴

Under olympiaden har det funnits många uttryck för ljus, såsom den olympiska facklan, ljusets barn och temat "Tänd elden inom bords".⁵ Det kanske mest minnesvärda ljuset var det som fanns i de tävlandes egna ögon. Men det som berörde oss mest var inte tävlingarna eller arrangemangen. Det var den djupare sanning som allt detta symboliserade — källan till ljuset som finns inom oss alla.

Denna morgon talar jag till dem som frågade: "Vad var det för ljus jag såg och kände? Varifrån kom det? Hur kan jag få och behålla det i mitt och mina käras liv?"

KRISTI LJUS OCH DEN HELIGE ANDENS GÅVA

Var och en av oss för med sig ett ljus till jorden, Kristi ljus. "Jag är det sanna ljuset, som upplyser alla människor, som komma till världen",⁶ sade Frälsaren.

"Ljuset som finnes i allting, som giver liv åt allting."⁷

Detta ljus som "inbjuder och lockar till att göra gott oupphörligt"⁸ ges "åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont".⁹

Genom att använda Kristi ljus till att urskilja och välja det som är rätt, kan vi ledas till ett ännu större ljus: Den Helige Andens gåva. Jag vittnar om att genom återställelsen av evangeliet och Guds heliga prästadöme, har Jesu Kristi lärjungar i dessa sista dagar myndighet att ge den Helige Andens gåva. Den förlänas genom handpåläggning av dem som har prästadömet myndighet och fås av dem som har följt trons och omvändelsens principer och har tagit emot dopets förordning genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen och är en person som består av ande.¹⁰ Han är Tröstaren, Guds ande, löftets Helige Ande. Han vittnar om Jesus Kristus, hans verk och hans tjänares verk på jorden. Han fungerar som en förädlade kraft som renar och helgar oss från synd.¹¹ Han tröstar oss och skänker frid åt våra själar. Rätten att ha hans ständiga sällskap är bland de största gåvor vi kan få här på jorden, för i ljuset från hans maningar och genom hans förädlade kraft kan vi föras tillbaka till Guds närhet.¹²

MÖRKER OCH LJUS

Som barn lärde vi oss hur man motar bort mörkret genom att tända en lampa. Ibland när våra föräldrar var borta på kvällen tände vi varenda lampa i hela huset! Vi förstod den fysiska lag som också är en andlig lag: Ljus och mörker kan inte finnas på samma plats på samma gång.

Ljuset skingrar mörkret. När det finns ljus, övervinns mörkret och

måste försvinna. Än viktigare är att mörkret inte kan besegra ljuset om inte ljuset minskar eller försvinner. När den Helige Andens andliga ljus är närvarande, försvinner Satans mörker.

Älskade unga män och unga kvinnor i kyrkan, vi deltar i ett krig mellan ljusets och mörkets makter. Om det inte vore för Jesu Kristi och hans evangeliums ljus skulle vi besegras av mörkret. Men Frälsaren sade: "Jag är ljuset som har kommit till världen."¹³ "Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus."¹⁴

Herren är vårt ljus och bokstavliga vår frälsning.¹⁵ Som den heliga eld som omringade barnen i 3 Nephi,¹⁶ kommer hans ljus att bli till en skyddande sköld mellan er och motståndarens mörker om ni lever värdigt. Ni behöver det ljuset. Studera noggrant skrifterna och *Vägledning för de unga* och lyssna till era föräldrars och ledares undervisning. Lär er sedan, genom att lyda kloka råd, att göra anspråk på evangeliets skyddande ljus som ert eget.

Ni kanske undrar: "Hur kan jag göra det?" Det finns bara ett sätt: Ni måste lära er att frambringa det ljuset varje dag genom att tro på Jesus Kristus och följa hans bud.

FRAMBRINGA LJUSET

Den gångna vintern fick jag möjligheten att lära mig mer om mina lungor. Jag blev mycket medveten om att vi inte kan lagra syre. Vi kan inte spara den luft vi behöver för att kunna andas, oavsett hur mycket vi försöker. För varje ögonblick och varje andetag i sänder får vi våra liv förnyade. Så är det också med andligt ljus. Det måste förnyas i oss regelbundet. Vi måste frambringa det dag för dag, tanke för tanke och med dagliga rättfärdiga handlingar, om vi ska kunna hålla borta motståndarens mörker.

När jag var barn brukade jag cykla hem från basketträningen på kvällarna. Jag kopplade en liten päronformad dynamo till cykelhjulet. När jag sedan trampade, vred

hjulet på en liten rotor som alstrade elektricitet och sände ut en enda, välkommen stråle ljus. Det var en enkel men effektiv anordning, men jag var tvungen att trampa för att den skulle fungera! Jag lärde mig snabbt att ljuset slocknade om jag slutade trampa på min cykel. Jag lärde mig också att när jag trampade "med iver"¹⁷, blev ljuset starkare och mörkret framför mig skingrades.

Vi frambringar andligt ljus främst genom att "trampa" på vår andliga cykel varje dag. Det kommer när vi ber, studerar skrifterna, fastar och tjänar andra — när vi lever efter evangeliet och lyder buden. "Den som håller hans bud mottager sanning och ljus",¹⁸ sade Herren, "och den som mottager ljus och förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus bliver klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter".¹⁹ Mina bröder och systrar, den fullkomliga dagen kommer att vara när vi står i Gud Faderns och Jesu Kristi närvaro.

En del frågar ibland: "Varför måste jag gå till sakramentsmötet?" eller "Varför behöver jag leva efter visdomsordet, betala tionde?" "Varför kan jag inte ha ena foten i Babel?" Får jag berätta varför? Därför att det krävs två fötter för att trampa den andliga cykeln! Om ni inte är helt hängivna evangeliet — och inte lever enligt det med all ert "hjärta all eders förmåga, själ, sinne och styrka"²⁰ — kan ni inte frambringa nog mycket andligt ljus för att mota bort mörkret.

Och i denna värld är mörkret aldrig långt borta. Faktum är att det alltid lurar runt hörnet och väntar på ett tillfälle att komma in. "Om du inte gör det som är gott", sade Herren, "då lurar synden vid dörren".²¹

Det är lika förutsägbart som vilken fysisk lag som helst: Om vi låter Andens ljus fladdra eller blekna genom att inte hålla buden, eller genom att inte ta del av sakramentet eller inte be eller studera skrifterna, kommer motståndarens mörker säkerligen att krypa in. "Den

onde kommer och borttager sanningen och ljuset från människobarnen förmedels olydnad."²²

I skrifterna läser vi att en del människor "famla i mörker utan ljus" och "ragla som druckna".²³ Om vi stapplar omkring kanske vi vänjer oss vid det omgivande dunklet och glömmer hur underbart det är att vandra i ljuset.

VÄGEN TILL LJUS

Det finns ett sätt att komma ut ur "mörkets töcken"²⁴ och fram till vägen som leder till lycka i detta liv och evigt liv i den tillkommande världen. Herren sade till Jesaja: "De blinda skall jag leda på en väg som de inte känner, på okända stigar skall jag föra dem fram. Jag skall göra mörkret framför dem till ljus."²⁵

Profeten Nephi visade vägen: "Mina älskade bröder, jag vet därför, att I skolen undfå den Helige Anden, om I följn Sonen med hjärtats fulla föresats och icke faren med skrymteri och falskhet inför Gud, utan haven ett verkligt uppsåt, så att I omvänden eder från edra synder och betygen för Fadern, att I ären villiga att taga Kristi namn på eder genom dop . . . Ja, då kommer dopet av eld och den Helige Anden."²⁶

Förbundet som vi ingår vid dopet och förnyar när vi tar sakramentet — att ta på oss Kristi namn, alltid minnas honom, samt hålla hans bud — inbegriper löftet att vi alltid ska ha hans Ande hos oss, att vi alltid ska ha det ljuset i våra liv.²⁷ Symbolerna för Frälsarens försoning påminner oss om att vi inte behöver famla i mörkret. Vi kan alltid ha hans ljus hos oss.

"SÅ LYSE DÄRFÖR EDER LJUS"

Jag växte upp på Long Island i New York och förstod hur livsviktigt ljuset är för dem som reser i mörker på det öppna havet. Hur farligt är det inte om en fyr har rasat! Hur förödande är inte en fyr vars ljus har slocknat!

Vi som har den Helige Andens gåva måste vara trogna dess

maningar så vi kan lysa för andra.

"Låt . . . ert ljus lysa för människor", sade Herren, "så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen."²⁸

Vi vet aldrig vem som kanske är beroende av oss. Och, som Frälsaren sade: Vi "veta ej, om de icke vilja återvända och omvända sig och komma till mig med hjärtats fulla uppsåt, så att jag skall hela dem, och I skolen vara medlet att bringa dem frälsning."²⁹

ETT SÄRSKILT VITNE OM HANS LJUS

Nu mina bröder och systrar, är jag, i denna den sista stora striden mellan ljuset och mörkret, tacksam för möjligheten att lida "som en god Kristi Jesu [lärjunge]".³⁰ Med Paulus

förkunnar jag: "Natten går mot sitt slut och dagen är nära. Låt oss lägga bort mörkrets gärningar och klä oss i ljusets vapenrustning."³¹

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Jesus Kristus "är världens ljus och liv, ja, [ljuset], som är oändligt, som aldrig kan fördunklas".³²

Han är Betlehems ljus, född av Maria, sin jordiska mor, och sin Fader, Gud allsmäktig.

Han är ljuset som döptes genom nedsänkning av Johannes Döparen, och på vilken den Helige Anden sänkte sig ner i en duvas skepnad.

Han är ljuset i vilket hans Fader hade sin glädje.

Han är ljuset som ledde den forntida kyrkan, som organiserades med tolv apostlar, profeter och sjuttio.

Han är försoningens ljus, den som verkställdes i Getsemane örtagård och på Golgata. Han som tog på sig världens synder, så att hela människosläktet skulle kunna uppnå evig frälsning.

Han är ljuset i den tomma graven, den uppståndne Herren med en förhärsligad kropp av kött och ben, som krossade dödens bojar och vann en evig seger över graven.

Han är ljuset som steg upp till himlen inför sina lärjungars ögon, med ett löfte om att komma igen på samma sätt.

Han är ljuset som visade sig med sin Fader och som genom profeten Joseph Smith återställde samma kyrka som han grundlade under sin verksamhet på jorden.

Han är ljuset som leder denna kyrka idag genom uppenbarelse till en profet, hans rådgivare och de tolv apostlarna.

Han är *mitt* ljus, *min* Återlösare, *min* Frälsare — och er.

Jag vet att Gud lever. Jag vet att han har kallat oss "från mörkret till sitt underbara ljus"³³. Jag ber att hans återställda evangeliums ljus ska fortsätta spridas till världens alla hörn så att alla ska få möjligheten att höra och välja, och att hans kyrka ska "framkomma ur mörkrets öken och stråla så skön som månen och klar som solen", så att hans "härlighet må uppfylla jorden".³⁴

I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Jes 2:2.
2. John Taylor, *Deseret News: Semi-Weekly*, 27 jan 1880, s 1.
3. Mika 4:1.
4. L&F 1:30.
5. TM Salt Lake Olympic Committee.
6. L&F 93:2.
7. L&F 88:12–13.
8. Moroni 7:13.
9. Moroni 7:16.
10. Se 1 Trosart; L&F 130:22
11. Se Bible Dictionary, "Holy Ghost", s 704.
12. Se Joh 14:16–18, 26–27.
13. Joh 12:46.
14. Joh 8:12.
15. Se Ps 27:1.
16. Se 3 Nephi 17:24.
17. L&F 58:27.
18. L&F 93:28.
19. L&F 50:24.
20. L&F 4:2.
21. 1 Mos 4:7.
22. L&F 93:39.
23. Job 12:25.
24. 1 Nephi 12:17.
25. Jes 42:16.
26. 2 Nephi 31:13.
27. Se L&F 20:37, 77, 79.
28. Matt 5:15–16.
29. 3 Nephi 18:32.
30. 2 Tim 2:3.
31. Rom 13:12.
32. Mosiah 16:9.
33. 1 Pet 2:9.
34. L&F 109:73–74.

Vi lever i tro

President Gordon B Hinckley

Vi sträcker oss ut i det okända, men tron lyser upp vägen. Om vi odlar den tron, kommer vi aldrig att vandra i mörkret.

Här utanför är det en vacker sabbatsmorgon i april. Tulpanerna har kommit upp en bra bit ur marken och brister snart ut i full blom. Vårt vintriga tvivel förbyttes i hoppets vår. Vi visste att den skulle komma. Sådan var vår tro, baserad på tidigare års erfarenheter.

Och så är det med det som hör anden och själen till. För varje man eller kvinna som går på livets väg kommer det mörka tider av tvivel, av modfällighet, av besvikelse. Under sådana omständigheter ser en del framåt med trons ljus, men många famlar i mörkret och går till och med vilse.

Min uppmaning till er denna morgon är en uppmaning att tro, med den tro som "är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser" (Heb 11:1), som Paulus beskrev det.

Under omvändelseprocessen lär sig kyrkans undersökare en del. Han

kanske läser en del. Men han förstår inte — kan inte fatta — allt det underbara. Men om han är uppriktigt i sitt sökande, om han är villig att falla på knä och be till Gud om det, vidrör Anden hans hjärta, om än aldrig så försiktigt. Det leder honom i rätt riktning. Han ser lite av något han aldrig har sett förut. Och med tro, vare sig han inser det eller inte, tar han några försiktiga steg. Och sedan öppnar sig en annan, ljusare vy framför honom.

För länge sedan arbetade jag för ett av våra järnvägsbolag vars räls slingrade sig genom bergspassen här i västern. Jag reste ofta med tågen. Det var på den tiden när man använde ånglok. De enorma tågen var stora och snabba och farliga. Jag undrade ofta hur lokföraren vågade sig ut på den långa resan genom natten. Sedan insåg jag att det inte var en enda lång färd, utan snarare en kort resa som hela tiden förlängdes. Loket hade en stark strålkastare som lyste upp kanske 400 meter av rälsen. Lokföraren såg bara så långt, men det räckte eftersom han alltid hade ljuset framför sig under natten, på väg mot en ny dags gryning.

Herren har talat om denna process. Han sade: "Det som icke uppbyggs är icke av Gud, utan det är mörker.

Det som är av Gud är ljus, och den som mottager ljus och förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus blir klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter" (L&F 50:23–24).

Likadant är det med vår eviga färd. Vi tar ett steg i taget. När vi

gör det sträcker vi oss ut i det okända, men tron lyser upp vägen. Om vi odlar den tron, kommer vi aldrig att vandra i mörkret.

Låt mig få berätta om en man jag känner. Jag nämner inte hans namn så han inte ska känna sig generad. Hans hustru kände att det var något som sakades i deras liv. Hon talade en dag med en släkting som var medlem i kyrkan. Släktingen föreslog att hon skulle ringa missionärerna. Det gjorde hon. Men maken var ohövlighet mot dem och sade åt dem att inte komma tillbaka.

Månaderna gick. En dag bestämde en annan missionär, som hade sett i uppteckningarna att de hade besökt denna familj, att han och hans kamrat skulle försöka igen. Han var en lång äldste från Kalifornien som alltid log brett.

De knackade på dörren och mannen öppnade. Fick de komma in ett par minuter? frågade de. Det gick han med på.

Missionären frågade ungefär så här: "Jag undrar om ni vet hur man ber." Mannen svarade att han kunde "Fader vår". Missionären sade: "Det är bra, men låt mig berätta hur man håller en personlig bön." Han fortsatte med att förklara att vi ställer oss på knä i ödmjukhet inför himlens Gud. Mannen gjorde det. Missionären fortsatte sedan med att säga: "Vi tilltalar honom som vår Fader i himlen. Sedan tackar vi honom för hans välsignelser, som vår hälsa, våra vänner, vår mat. Vi ber sedan om hans välsignelser. Vi uttrycker våra innersta förhoppningar och önskningar. Vi ber honom välsigna de behövande. Vi gör det i hans älskade Sons, Herren Jesu Kristi, namn, och avslutar med 'amen'."

Det blev en fin upplevelse för mannen. Han hade snappat upp lite ljus och insikt, en gnutta tro. Han var redo att ta ett nytt steg.

Missionärerna undervisade honom tålmodigt rad på rad. Han förändrades medan hans tro växte till ett svagt ljus av insikt. Vänner från hans gren samlades runt honom för att stärka honom och besvara

hans frågor. Männen spelade tennis med honom, och han och hans familj blev inbjudna till medlemmarna på middag.

Han döptes, och det var ett oerhört stort steg i tro. Grenspresidenten bad honom bli scoutledare för fyra pojkar. Det ledde till mer ansvar och trons ljus stärktes i hans liv vid varje ny möjlighet och erfarenhet.

Och det fortsätter. Idag är han en duglig och älskad stavspremier, en ledare med stor visdom och insikt, och framför allt, en man med stor tro.

Utmaningen som varje medlem i denna kyrka ställs inför är att ta nästa steg, att ta på sig ansvaret man kallas till, även om man inte känner sig vuxen uppgiften, och att göra det

med tro och full förvisning om att Herren ska lysa upp vägen framför en.

Låt mig berätta en historia om en kvinna i São Paulo i Brasilien. Hon arbetade under sin studietid för att hjälpa till att försörja sin familj. Jag använder hennes egna ord. Hon säger:

"Universitetet där jag gick hade en regel som förbjöd elever med skulder att tentera. När jag fick min lön avsatte jag därför först pengar till tionde och fasteoffer, och resten skulle räcka till skolans avgift och andra utgifter.

Jag minns en gång när jag . . . hade allvarliga ekonomiska svårigheter. Det var en torsdag när jag fick min lön. När jag räknade ut månadens budget, insåg

jag att det inte skulle finnas nog för att både betala tionde och universitetet. Jag skulle bli tvungen att välja mellan dem. Tentorna, som hölls varannan månad, skulle börja nästa vecka och om jag inte skrev dem kunde jag förlora hela skolåret. Det var oerhört svårt . . . Mitt hjärta värkte. Jag hade ett smärtsamt beslut framför mig, och jag visste inte vad jag skulle göra. Jag funderade över mina två möjligheter: att betala tionde eller riskera att inte få nog med poäng för att godkännas i skolan.

Känslan fyllde min själ och var kvar hos mig tills på lördagen. Det var då som jag mindes att när jag döptes hade jag gått med på att leva efter tiondelagen. Jag hade tagit på mig en förpliktelse, inte mot missionärerna, utan mot min himmelske Fader. I det ögonblicket började vandan släppa och ge rum åt en härlig känsla av lugn och beslutsamhet . . .

När jag bad den kvällen bad jag Herren att förlåta mig för min obehutsamhet. På söndagen kontaktade jag biskopen före sakramentsmötet och betalade med glädje mitt tionde och fasteoffer. Det var en speciell dag. Jag kände mig glad och tillfreds med mig själv och med min himmelske Fader.

Dagen därpå var jag på mitt kontor och försökte fundera ut ett sätt att skriva tentorna som skulle börja på onsdagen. Ju mer jag tänkte på det, desto svårare tycktes problemet. Vid den tiden arbetade jag på en advokatbyrå och min arbetsgivare var den striktaste och barskaste person jag någonsin hade träffat.

Arbetsdagen var nästan slut när min arbetsgivare kom till mig och gav mig dagens sista uppgifter. När han hade gjort det sade han adjö med portföljen i handen . . . Plötsligt stannade han, såg på mig, och frågade: 'Hur går det i skolan?' Jag blev förvånad och kunde inte tro mina öron. Det enda jag kunde svara med darrande stämma var: 'Bara bra!' Han tittade eftertänksamt på mig och sade adjö igen . . .

Plötsligt kom sekreteraren in i rummet och sade att jag var en

person som verkligen hade tur! När jag frågade varför svarade hon bara: 'Arbetsgivaren har just sagt att från och med idag ska företaget betala alla dina skolvgifter och läroböcker. Kan du stanna till vid mitt skrivbord innan du går hem och informera mig om kostnaderna så att jag kan ge dig checken i morgon.'

När hon hade gått grät jag och kände mig mycket ödmjuk. Jag knäböjde där jag stod och tackade Herren för hans givmildhet. Jag . . . sade till min himmelske Fader att han inte behövde välsigna mig så mycket. Jag behövde bara en månads skolvgift och tiondet jag hade betalat på söndagen var en mycket liten summa jämfört med den jag fick! Under bönen kom Malakis ord till mig: 'Pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått' (Malaki 3:10). Fram till den stunden hade jag aldrig insett omfattningen av löftet som står i det skriftstället, eller att detta bud verkligen var ett vittnesbörd om hur mycket vår himmelske Fader älskar sina barn här på jorden."

Tro är fibrerna som ger styrka åt detta verk. Den märks tydligt var kyrkan än är över vår vida värld. Den begränsas inte till ett land eller en nation eller ett språk eller ett folk. Den finns överallt. Vi är ett trons folk. Vi lever i tro. Vi rör oss framåt på vår eviga färd, ett steg i taget.

Stort är Herrens löfte till de trofasta överallt. Han har sagt:

"Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdar mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden.

Deras belöning skall bli stor och deras härlighet evig.

För dem vill jag uppenbara alla hemligheter, ja, alla mitt rikes hemligheter, som hava varit förborgade från tidens begynnelse, och i kommande tider . . .

Ja, även evighetens under skola de skåda . . .

Deras visdom skall bli stor och

deras förstånd nå upp till himmelen. För dem skall de visas visdom förgås och de klokas förstånd tillintetgöras,

ty jag skall upplysa dem med min Ande, och genom min kraft skall jag kungöra min viljas hemligheter för dem, ja, även det som intet öga sett eller öra hört, och vilket ännu ej uppkommit i någon människas hjärta" (L&F 76:5-10).

Hur kan någon begära mer? Hur stort är inte detta verk som vi verkar i. Hur förunderliga är inte den Allsmäktiges vägar när vi vandrar i tro inför honom.

En undersökares tro är som färsk ved som slängs in i en flammande eld. Den torkas upp av lågorna och fattar eld. Men om den dras bort, kan den inte brinna själv. Dess låga fladdrar till och dör. Men om den blir kvar i elden, brinner den gradvis allt klarare. Snart är den en del av den flammande elden och tänder andra färska vedpinnar.

Och så är det, mina bröder och systrar, detta storslagna trons verk lyfter människor på denna vida jord till ökad insikt om Herrens vägar och större lycka när de följer i hans spår.

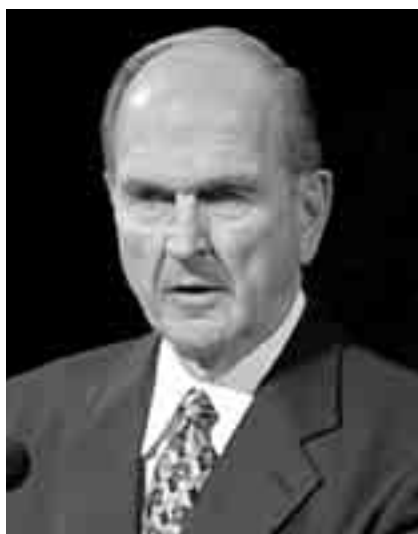
Må Gud, vår evige Fader, fortsätta att le mot detta hans rike och få det att blomstra när vi, hans barn, vandrar i tro, är min ödmjuka bön i Herren Jesu Kristi namn, amen. □

Vår säkra grundval

Äldste Russell M Nelson
i de tolv apostlarnas kvorum

Vår egen tros grund gör att vi — om vi förankrar den hårt vid eviga sanningar — kan sträcka oss uppåt med ett evigt perspektiv.

För ungefär två årtionden sedan, när ett tempel skulle byggas i Mexico City, ställdes arkitekterna inför en stor utmaning. Eftersom Mexico City ligger på sankmark, sätter sig en del av byggnaderna och börjar med tiden att luta. För att kunna uppföra ett tempel där krävdes en särskild grund. 221 stora, armerade betongpelare¹ drevs drygt 300 meter ner i marken. På detta pålverk satte man fast stålband som förankrades och fästes vid en enhet som kan justeras vid behov så att byggnaden står rakt.² På denna osynliga men säkra grund, står templet idag stadigt och rakt.

En säker grund är nödvändig för att vilken byggnad, institution eller individ som helst ska bestå. Låt oss med detta i åtanke betrakta grunden

för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Låt oss sedan se hur kyrkans solida grund stöder den grund av tro som vi har som enskilda medlemmar i kyrkan.

I. JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGAS GRUNDVAL

Denna kyrka står på en unik grund, förankrad vid en berggrund av tidlös sanning. Bröder och systor, detta heliga verk som vi är en del av började inte år 1820 i staten New York. Det började inte i Betlehem. Det började inte i Edens lustgård. Det eviga evangeliets pelare fanns på plats redan innan världen var till.

Denna sanning bekräftas upprepade gånger i de heliga skrifterna. Jag har studerat de skriftställen som behandlar den delen av evigheten som fanns innan jorden formades. Oroa er inte. Jag ska inte citera dem alla. Men jag bifogar en del av citaten i den tryckta versionen av detta tal. Dessa osedda och tidlösa sanningar utgör de "förjordiska pelare" som förstärker denna kyrkas grund.

Återlösningsplanen och möjligheten att få en arvedel i guds rike

Innan jorden grundlades utarbetades frälsningsplanen.³ Den innefattade den underbara möjligheten att få en gudomlig arvedel i Guds rike.⁴

Jesu Kristi försoning

I centrum för denna plan stod Jesu Kristi försoning. I de förjordiska

råden förutordinerades han av sin Fader till att vara den som skulle sona våra synder och bryta den fysiska och andliga dödens band.⁵ Jesus förkunnade: "Jag är den som från världens grundläggning blev utsedd att återlösa mitt folk . . . I mig skall hela människosläktet hava ljus, och det evinnerligen, nämligen de som skola tro på mitt namn".⁶ Senare tillade Paulus att kyrkan är byggd på "apostlarnas och profeter-
nas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv".⁷

Motstånd från den onde

Till och med innan världen skapades motarbetades Herren av Satan.⁸ Han och hans anhängare har alltid kämpat mot Frälsarens heliga verk och kommer att fortsätta att göra det.

Förutordination till och förlä- nande av prästadömet

Innan världen grundades levde var och en av oss som andebarn hos vår Fader i himlen. Bland oss fanns stora och ädla män som var förutordinerade till att bära prästadömet.⁹ Abraham,¹⁰ Jeremia,¹¹ Joseph Smith¹² och andra¹³ var ämnade att bli Guds profeter. Det förutsades också att profeternas blod skulle utgjutas för denna heliga sak.¹⁴ Sättet att förläna prästadömet skulle komma ner från fäderna "från tidens begynnelse, ja . . . innan jordens grundval lades".¹⁵

Kvinnans förmåga att förhålliga Gud

Kvinnan fick särskilda gåvor. Enligt Herren fick hon förmågan att "föröka sig och uppfylla jorden enligt min befallning och fullborda löftet, som min Fader gav, förrän världens grund lades, samt för sin upphøjelse i de eviga världarna, att de må föda människosjälar, ty häri fortsattes min Faders gärningar, att han må förhålligas".¹⁶ Betänk detta: När en mor föder och tar hand om ett barn, hjälper hon inte bara jorden att uppfylla sin del av skapelsen,¹⁷ utan hon förhålligar dessutom Gud!

Förbundets barn

Förbundets barn utsågs i den förjordiska världen. Paulus lärde att

Herren "innan världens grund blev lagd har utvalt oss i honom".¹⁸

Välsignelser utlovade enligt lyd- nad för lagen

Sedan grundlades de förutsättningar som tillåter oss att få välsignelser från Gud — alltefter vår lydnad mot lagar enligt vilka dessa välsignelser är utlovade.¹⁹

Heliga ting ska uppenbaras i de sista dagarna

En annan grundpelare utgörs av de uppenbarelser som var sparade för de sista dagarna. Herren hade sedan länge planerat att uppenbara "vad som har varit dolt sedan världens skapelse".²⁰ Bland dessa fanns uppenbarelser som finns nedskrivna i Mormons bok.²¹ De innefattade också det heliga templets förordningar och förbund.²² För profeten Joseph Smith förkunnade Herren att "jag tackes uppenbara för min kyrka det som varit förborgat från världens begynnelse, sådant som tillhör tidernas fullhets utdelning".²³

Solljuset ger skuggbilder av dörrarna på västra sidan av konferenscentret.

De dödas återlösning

Herren uppenbarade att "förordningen dop för de döda ... instiftades förrän världens grundläggning".²⁴ Frälsningen gjordes därmed tillgänglig för dem som "skulle dö utan kunskap om evangeliet".²⁵ En sammanfogande länk mellan generationerna gavs, så att en hel, komplett och fullkomlig förening av tidshushållningar, nycklar, krafter och härligheter kunde äga rum.²⁶

Bröder och systrar, dessa osedda men säkra grundpelare fanns på plats innan världen var till. De förstärker det eviga evangeliet — som nu är återupprättat i sin fullhet.²⁷ Med en sådan grund kommer inte denna kyrka att flyttas från sin plats,²⁸ inte ens under tusenårsriket.²⁹

II. ENSKILDA MEDLEMMARS GRUNDVAL

Precis som byggnader och institutioner har grundvalar, har vi som individer grundvalar som bär upp vår tro. En del är svaga, en del är starka. Vi kan flyta omkring likt "havets våg, som drivs och piskas av vinden",³⁰ eller kan vi stå på en fast grund och förankra oss med andliga stålband, med rötter och grepp om evangeliets tidlösa grundpelare.³¹

President Gordon B Hinckley har bett att våra nyomvända ska få stöd i kyrkan av en vän, få en kallelse att tjäna och få näring genom Guds goda ord.³² Ofta sjunger vi: "En grundval blev lagd, innan jorden var till. Bygg därpå med tröst, kära själ, du som vill!"³³ När vi får näring genom Guds ord, mättar vi oss med hans kärlek.³⁴

Kom ihåg: "Det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval, så att när djävulen utsänder sina mäktiga vindar . . . ja, när hans hagel och hans rasande storm träffa eder, de ej skola hava makt . . . att draga eder ned i eländets och den ändlösa veklagans avgrund, emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval."³⁵

Men inte ens fasta grundvalar kan hindra oss från att få problem i

livet. Vilsegångna barn får föräldrarna att sörja. En del trasiga familjer kan inte lappas ihop. Det råder stor okunskap när det gäller homosexualitet. Giftna par kanske av olika anledningar inte välsignas med barn. Till och med i vår tid får "de skyldiga och de brottsliga gå ostrafade, emedan de har penningar".³⁶ Det finns helt enkelt sådant som inte verkar rättvist.³⁷

Men med starka pelare kan vi bättre sträcka oss uppåt efter hjälp, även när vi står inför frågor utan enkla svar. Poeten skrev:

*Vem du är det vet jag ej,
men något vet jag med besked:
Du ställt plejadernas stjärnor
på ett skimrande led.*

*Du har låtit de spårlösa vindarna
vina helt efter behag.
Du har format en färgad vägg
mellan vår natt och vår dag.*

*Du har fått blommor att blomma,
stjärnorna lyder din makt.
Adelstenar av rikaste malm
har du gömt i betunnlat schakt.*

*Men det största av dina viktiga
verk,
högst i hela din plan:
Du har lagt en längtan dit upp
i hjärtat hos oss, dina barn.*³⁸

Även om vi inte vet allt,³⁹ vet vi att Gud lever och att han älskar oss.⁴⁰ Om vi står på denna fasta grund kan vi sträcka oss uppåt och finna styrka att uthärda livets tunga bördor.

Jag beundrar till exempel de starka själar som möter svårigheterna i sitt föräldraskap med en orubblig tro på sin Skapare. In i en familj som syster Nelson och jag tycker mycket om föddes nyss en pojke. Barnet led av ett flertal problem som påverkade i princip varje funktion i hans lilla kropp. Två operationer krävdes under hans första vecka i livet. Fler kommer att behövas. När jag talade med barnets föräldrar frågade de inte: "Varför

Templet och byggnader i centrala Salt Lake City syns bakom konferenscentret.

hände detta oss?" Istället sade de: "Vi vet att detta barn är avsett för oss. Gud har anförtrött oss detta speciella lilla barn. Vi ska älska honom och ta hand om honom så gott vi kan." Tack Gud för sådana föräldrar!

Nyligen miste en vän till oss sin make, han dog plötsligt och utan förvarning. Hennes syster skrev följande om henne: "När hon tänker tillbaka på de senaste åren och dagarna, fylls hon av vördnad när hon ser hur en kärleksfull himmelsk Fader gav henne särskilda gåvor och erfarenheter. De kanske verkade som ödets nyck just då, men har alla förberett henne för att på ett bra sätt klara av denna hjärtskärande förlust. Istället för att känna sig övergiven och bitter känner hon sig omhuldad och omhändertagen . . . Hon sade till mig: 'När jag ser hur noggrant vår himmelske Fader har förberett och planerat för mina nuvarande omständigheter, hur kan jag då frukta framtiden? Säkerligen sätter han idag på plats allt jag

behöver för att möta det okända som ligger framför mig.'" ⁴¹

Jag fick ett oförlömligt brev från en missionär. Han skrev: "Jag är fortfarande inte säker på varför jag drabbades av cancer, särskilt inte medan jag verkade som Herrens missionär, men jag kan uppriktigt säga att jag är evigt tacksam till vår kärleksfulle himmelske Fader för att han lät mig få denna erfarenhet . . . Inte en dag går", fortsatte han, "utan att jag tänker på de dagar jag låg på sjukhuset, plågad av cellgiftsbehandling, eller med ansiktet förvridet av smärta från ännu en operation . . . Inte en dag går utan att jag tänker på de dagar som jag tillbringade med att studera skrifterna, särskilt Mormons bok, utan att jag minns de överväldigande känslor av tröst och frid som jag fick. Jag tänker ofta på de kvällar när jag gick till sängs och utgöt min själ till min himmelske Fader och tackade honom för att han bevarat mitt liv." Sedan berättar äldsten följande härliga nyhet: "Jag var på återbesök hos läkaren i veckan . . . och

. . . han fann inget tecken på sjukdom i min kropp." ⁴² Jag älskar sådana trofasta missionärer!

Hur säker är vår grundval? Denna kyrkas grundval utformades långt innan världen var till. Den är stark. Den är sann. Den är evig. Vår egen tros grund gör att vi — om vi förankrar den hårt vid eviga sanningar — kan sträcka oss uppåt med ett evigt perspektiv. ⁴³ Denna tro skänker hopp där inget hopp finns. Den skänker glädje här och evigt liv härefter. Jag vittnar härom i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Varje pelare var omkring 46 cm i diameter.
2. Se John Forres O'Donnal, *Pioneer in Guatemala* (1997), s 288.
3. Se 1 Nephi 10:18; Mosiah 15:19; Alma 12:25, 30; 18:39; 22:13–14; 42:26; L&F 76:12–13.
4. Till människorna i Gamla världen sade Herren: "Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens

begynnelse" (Matt 25:34). Människorna i forntida Amerika undervisades också om att "de som tro på Israels Helige . . . skola ärva det Guds rike, som är tillrett för dem ända sedan världens grundläggning" (2 Nephi 9:18; se även Ether 4:19).

5. Se Joh 17:5, 24; 1 Pet 1:19–20; Mosiah 4:6–7; 18:13; 3 Nephi 26:3–5; L&F 93:7–9; Moses 5:57; JSÖ 1 Mos 5:43; 14:30–31.

6. Ether 3:14.

7. Ef 2:20.

8. Se JSÖ Upp 12:6–8.

9. Se Alma 13:3, 5, 7; L&F 132:28; 138:55–56; Abraham 3:22–23.

10. Se Abraham 3:23.

11. Se Jer 1:4–5.

12. Se 2 Nephi 3:5–15; L&F 127:2; 138:53–55.

13. Se L&F 138:53.

14. Se Luk 11:49–51.

15. Abraham 1:3.

16. L&F 132:63.

17. Se L&F 49:16–17.

18. Se Ef 1: 4–5. Paulus sade också att Guds kraft "har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse . . . som han har gett oss i Kristus Jesus" (2 Tim 1:9; se även L&F 38 1–4; Abraham 3:22–26). Det är viktigt att lägga märke till att Mormons bok visar "lämningarna av Israels hus, vilka stora ting Herren har gjort för deras fäder och ge dem kännedom om Herrens förbund" (Mormons bok, titelbladet).

19. Se L&F 130:20–21; 132:5, 11–12.

20. Matt 13:35.

21. 2 Nephi 27:10.

22. Se L&F 124:40–41.

23. L&F 124:41.

24. L&F 124:33.

25. L&F 128:5.

26. Se L&F 128:18.

27. Se Apg 3:20–21.

28. Se Dan 2:28, 31–44; L&F 65:2–6; 124:45.

29. Se Bruce R McConkie, *The Millennial Messiah* (1982), s 672.

30. Jak 1:6.

31. Se Ef 3:17–19; Kol 2:6–7.

32. Se "Några tankar om tempel, att behålla nyomvända och missionärsarbete", *Nordstjärnan*, jan 1998, s 56; se även MB Jakob 6:7; Moroni 6:4.

33. *Psalmer*, nr 38; se även 2 Nephi 28:27–30.

34. Se MB Jakob 3:2.

35. Helaman 5:12. Kom också ihåg att en vis man bygger sitt hus på klippan och inte på lös sand (se Matt 7:24–27).

36. Se Helaman 7:5.

37. Om saker och ting verkar "rättvisa" eller ej beror på hur begränsat ens perspektiv är. Paulus lärde: "Om vi i detta livet sätter vårt hopp endast till Kristus . . . då är vi de mest beklagansvärda av alla människor" (1 Kor 15:19).

38. Harry Kemp, "God the Architect", i James Dalton Morrison samling, *Masterpieces of Religious Verse* (1948), s 46–47.

39. Jämfört med vår Skapares allvetande, känner vi exempelvis till relativt lite om dinosaurierna eller skapelsens detaljer. Men detta vet vi: "Ja, sannerligen säger jag dig: Den dag Herren kommer, skall han uppenbara allting, det förflutna

och det fördolda som ingen människa känner till, tingens varav jorden danades, dennas ändamål och ände, kostbara ting, ting som äro ovantill och nedantill och ting som äro i jorden, på jorden och i himmelen" (L&F 101:32–34; se även 121:29–32).

40. Se 1 Nephi 11:16–17.

41. Virginia H Pearce, *Why I Believe* (2002), s 245–246.

42. Personlig korrespondens, 15 jan 2002.

43. Vår jordiska provotid har liknats vid andra akten i en pjäs med tre akter. När ridån går ner efter akt två är pjäsen inte över. Utan den vision vi får från akt ett och tre, kan akt två antingen synas för kort, för lång, för svår eller för oklar. När vi känner till alla tre akterna, får andra akten större betydelse. Det är därför vi behöver ett evigt perspektiv.

”Evigt liv i Kristus Jesus”

Äldste John M Madsen

i de sjuttios kvorum

För att känna Herren Jesus Kristus måste vi och alla andra ta emot honom. Och för att ta emot honom, måste vi ta emot hans tjänare.

För nära två tusen år sedan ställde en rik ung man en ytterst viktig fråga till Frälsaren: ”Mästare, vad skall jag göra för gott för att få evigt liv?” (Matt 19:16.)

Efter att ha ”hört” Frälsarens undervisning, och hans vänliga inbjudan ”kom . . . och följ mig” (Matt 19:21), gick den rike unge mannen ”bedrövad sin väg, ty han ägde mycket” (Matt 19:22).

Sorgligt nog finns det miljontals i världen idag som fortfarande värdesätter och väljer ”jordens rikedomar” framför ”evighetens skatter” (L&F 38:39), utan att veta eller riktigt förstå att ”den som äger det eviga livet är rik” (L&F 6:7; kursivering tillagd), och att *evigt liv är Guds*

största gåva till människan (se L&F 14:7). Enkelt uttryckt är evigt liv att leva för evigt som familjer i Guds närhet (L&F 132:19–20, 24, 55).

I sin stora försoningsbön ger Frälsaren alla människor nyckeln till att uppnå evigt liv, ”Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus” (Joh 17:3).

Men hur kan människan lära känna den ende sanne Guden?

Frälsaren svarar: ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (Joh 14:6).

Jag vittnar om att det enda sättet som vi och hela mänskligheten kan komma till vår himmelske Fader och känna honom, och därigenom uppnå evigt liv, är att komma till Kristus och känna honom.

Men vem är då Jesus Kristus för att vi ska komma till honom och lära känna honom? Jag känner inte till någon mer kraftfull och underbar sammanfattning av Herren Jesu Kristi identitet och roll än första presidentskapets och de tolv apostlarnas tillkännagivande: ”Den levande Kristus”. Jag citerar från detta:

”[Jesus Kristus] var Gamla testamentets store Jehova, Nya testamentets Messias. Under ledning av sin Fader skapade han jorden . . .

Han gav sitt liv för att sona alla människors synder . . .

Han var Faderns förstfödde, den enfödde Sonen i köttet, världens Återlösare.

Han uppstod från graven för att bli ’den förste av de avlidna’ (1 Kor 15:20). Som uppståndenen . . . verkade [Herren] . . . bland sina ’andra får’ (Joh 10:16) i det forna Amerika . . . Han och hans Fader [visade] sig för den unge Joseph Smith och inledde den länge utlovade tiden när allt skulle sammanfattas (se Ef 1:10) . . .

Hans prästadöme och hans kyrka har återställts till jorden — ’den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten’ (Ef 2:20) . . .

Han [skall] en dag . . . återvända till jorden . . . [och] regera som konungarnas Konung och som herrarnas Herre . . . Var och en av oss kommer att stå inför [honom] för att dömas . . .

Hans vederbörligen ordinerade apostlar, [bär] vittnesbörd om att Jesus är den levande Kristus, Guds odödlige Son. Han är den store Konungen, Immanuel . . . Han är världens ljus, liv och hopp” (*Liahona*, apr 2000, s 2–3).

Det är underbart, och absolut nödvändigt, att veta vem Herren Jesus Kristus är.

Återigen vittnar jag om att det enda sättet som vi och alla människor kan komma till vår himmelske Fader och känna honom, och därigenom uppnå evigt liv, är att komma till Kristus och känna honom.

Vad innebär det att känna Herren Jesus Kristus, och hur kan vi lära känna honom?

Frälsaren svarar: ”Den port är trång och den väg är smal, som leder till upphøjelse och livets fortsättning, och få äro de som finna den, emedan de icke mottaga mig i denna världen, ej heller känna de mig. Men om I mottagen mig i världen, då skolen I känna mig” (L&F 132:22–24).

Kan vi helt och fullt förstå hans ord? ”Om I mottagen mig”, den store Jehova, Messias, jordens Skapare, världens Frälsare och Återlösare, Guds odödlige Son, ”om I mottagen

mig . . . då skolen I känna mig" (L&F 132:23; kursivering tillagd).

För att känna Herren Jesus Kristus måste vi och alla andra ta emot honom. Och för att ta emot honom, måste vi ta emot hans tjänare (se Matt 10:40; L&F 1:38; 68:8–9; 84:36; 112:20).

För att ta emot honom måste vi ta emot fullheten av hans evangelium, hans eviga förbund, inklusive alla de sanningar och lagar, förbund och förordningar som behövs för att människan ska kunna komma tillbaka till Guds närhet (se L&F 39:11; 45:9; 66:2; 76:40–43; 132:12; 133:57).

För att ta emot honom måste Guds trofasta söner ta emot hans prästadöme och ära sina kallelser (L&F 84:33–35).

Men framför allt, för att ta emot honom och lära känna honom måste vi och alla människor, som Moroni uppmanar oss, ". . . komma till Kristus och varda fullkomnade i honom" (se Moroni 10:32; kursivering tillagd). Med andra ord måste vi komma till Kristus och sträva efter att bli lika honom (se Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan 2001, s 40–43).

Den uppståndne Herren sade: "Vad slags män bören I då icke vara? Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är" (3 Nephi 27:27). Betydelsen av ordet *bören*, som han använder det i sin fråga "Vad slags män bören I då icke vara?", är avgörande för att kunna förstå hans svar: "Sådana som jag är". Ordet *bören* betyder "måste" eller "att vara

Konferensbesökare strömmar in genom tempelplatsens norra grind.

bunden av en skyldighet eller moralisk förpliktelse" (Noah Webster's *First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 7:e uppl [1993], "ought"; se även Luk 24:26). De heliga skrifterna, forntida och nutida, bekräftar att detta är "ett måste" och att vi är "bundna" som genom förbund, att, som han förkunnade, vara "sådana som jag är" (se 3 Nephi 27:27; se även 3 Nephi 12:48; Matt 5:48; 1 Joh 3:2; Moroni 7:48).

Det är min bön att tiden snart må komma "då kunskapen om en Frälsare skall spridas och genomtränga varje nation, släkt, tungomål och folk" (Mosiah 3:20; se även Moses 7:62; Jes 11:9), så att alla som vill må kunna mottaga honom, ja, Herren Jesus Kristus, och känna honom, så att de må komma till vår himmelske Fader och känna honom, och på så sätt få evigt liv. I Jesu Kristi namn, amen. □

Några grundläggande lärdomar från Joseph Smiths historia

Äldste Carlos H Amado
i de sjuttios kворum

Omvändelse är en personlig och andlig förändring. Var och en måste själv undersöka dessa principer.

Joseph Smiths historia skrevs för att återge berättelsen om kyrkans återställelse i dessa sista dagar. Berättelsens grunddrag visar förtröstan på Herrens löften och är en källa till glädje och förvisning för alla som tror.

Jag har läst den många gånger och under olika omständigheter. Den gjorde intryck på mig som barn. Den var en ledstjärna och en källa till styrka då jag var tonåring. Jag berättade om den modigt och med entusiasm som ung missionär. Den fortsätter också nu att göra mig förundrad och djupt tacksam. Alltsedan Joseph Smith mottog den första synen har den varit en

välsignelse och en trons gåva för den som uppriktigt tror. Den är en öppen inbjudan för dem som söker sanningen och en ständig uppfordran för den som inte tror.

För er som ännu inte är medlemmar i kyrkan föreslår jag att ni läser Joseph Smiths vittnesbörd fördomsfritt och uppriktigt. Ni kommer att känna hans uppriktighet och upptäcka grundandet av kyrkan, återställd på ett mirakulöst sätt!

Fastän det finns ett rikt andligt innehåll i den här fascinerande berättelsen, ska jag begränsa mina kommentarer till fem grundsatser, som, precis som de gjorde för den unge profeten, hjälper er att lära känna Gud.

GRUNDSATS 1: HA EN UPPRIKTIG ÖNSKAN ATT LÄRA KÄNNA SANNINGEN

Joseph Smith hade en brinnande önskan att lära känna Gud och göra hans vilja. Du kan ha samma önskan, och Gud själv kan leda dig till sanningen. När du inser den sanningen, gör då allt du kan för att leva efter den.

GRUNDSATS 2: LÄR DIG VIKTEN AV ATT LÄSA SKRIFTERNA

Joseph Smith hade kunskap om dem därför att han studerade dem. Han sade:

”Jag läste en dag i Jakobs brevs första kapitel och femte vers: *Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given*” (Joseph Smith 2:11).

Under sin korta livsmission fick Joseph Smith också många andra viktiga uppenbarelser som var en följd av att han studerade skrifterna. Du behöver studera dem för att lära känna Gud, som är källan till all sanning.

GRUNDSATS 3: LÄR DIG VÄRDET AV BÖN

Den unge Joseph sade: ”Omsider kom jag till slutsatsen, att jag antingen måste förbliva i mörker och villrådighet eller ock följa Jakobs råd att bedja till Gud.”

”Det var första gången i mitt liv som jag gjort ett sådant försök, ty trots all min ängslan hade jag ännu aldrig försökt att bedja med hörbara ord”

”... jag föll ned på mina knän och började uppsända mitt hjärtas begär till Gud”

”Jag hade funnit att Jakobs vittnesbörd var sant, att om en människa saknade vishet, skulle han utbedja sig sådan av Gud och erhålla utan hårda ord” (Joseph Smith 2:13–15, 26).

Vår himmelske Fader känner som fullkomlig far till alla dina andliga och materiella behov och vill välsigna dig, och det är därför han har gett dig befallningen att söka honom och fråga honom.

Joseph fick veta sanningen därför att han bad. I vår tid vittnar också miljontals medlemmar i denna kyrka om att återställelsen är verklig, därför att de har följt detta råd och bett till Herren med tro. Du har samma rätt att få svar på dina böner därför att: *Ett vittnesbörd är en gåva som Gud bara ger till dem som ber uppriktigt*. Prova det, så kommer löftet att uppfyllas.

GRUNDSATS 4: UPPTÄCK VÄLSIGNELSEN AV MEDITATION

Joseph Smith mediterade ofta. Han tänkte, analyserade, jämförde.

Han försökte hitta svar på det som han läste i skrifterna. Han sade:

"Under denna oroliga tid ständes mitt sinne till allvarliga betraktelser och stor oro . . . Jag sade ofta till mig själv: Vilket av alla dessa samfund är det rätta, eller hava de alla orätt? Om något av dem är det rätta, vilket är det då och hur skall jag kunna få veta det?"

"Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta, än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen . . ." (Joseph Smith 2:8, 10, 12).

Att meditera över eviga sanningar är att tänka och att fråga sig själv, om och om igen: "Hur kan jag få veta det?" "Hur har andra fått veta det?" Hur kan du få kunskap om sådana ting? Meditera allvarligt över det.

GRUNDSATS 5: UPPLEV GLÄDJEN AV ATT GÅ TILL KYRKAN

På grund av sin önskan att få veta sanningen gick Joseph Smith till olika kyrkor i sitt område. Angående sin upplevelse med Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus förklarade han tydligt de anvisningar han fick om andra kyrkor:

"Jag frågade . . . personerna, som stodo över mig i ljuset, vilken av alla sekterna, som var rätt (för då hade jag aldrig tänkt i mitt hjärta att alla hade orätt) och vilken jag skulle sluta mig till."

". . . jag skulle icke sluta mig till någon av sekterna utan förbliva som jag var, tills jag mottog ytterligare upplysningar" (Joseph Smith 2:18, 26).

Vi behöver alla lära känna Guds rike på jorden och få ett vittnesbörd om dess verklighet. Vi går till kyrkan för att uppleva Anden, få kunskap om hans lära, förnya våra förbund och få förordningarna för frälsning och upphøjelse för att kunna återvända till Guds närhet tillsammans med våra familjer. Du

inbjuds hjärtligt att komma till kyrkan och själv se allt detta.

Omvändelse är en personlig och andlig förändring. Var och en måste själv utforska dessa principer. Det räcker inte att göra ett halvhjärtat försök, åtföljt av tvivel, rädsla eller brist på tillit. Gud lovar oss, på grund av sin barmhärtighet, att han kommer att besvara våra böner i

enlighet med hur uppriktiga vi är. Bara de som söker uppriktigt får sitt svar, som en gåva från Gud, genom den Helige Anden.

Den Helige Anden kallas också Tröstaren och Vittnet. Vi har honom att tacka för vår kunskap och vårt vittnesbörd om att Kristus är Guds Son.

Efter det att du har döpts, om du

förblir värdig och trofast mot dina förbund, får du ständig vägledning av den Helige Anden genom viskningar, intryck, känslor, drömmar och varningar.

Kyrkans historia och skrifterna berättar för oss om människor som hörde Guds röst, talade med honom eller på något annat sätt fick påtagliga bevis på Guds existens och hans plan för vår frälsning. Trots detta var det många av dem som inte förblev trofasta mot sina övertygelser.

Vi lär oss av detta att det inte är det vi upplever genom våra fysiska sinnen, utan det som kommer genom den Helige Andens inflytande, som gör att vi kan förstå Guds avsikter och följa honom.

När någon har lärt sig dessa grundläggande principer och slutar tillämpa dem, förlorar han det ljus och den vägledning som hjälper honom förstå Gud och hans profeter. Det yttre tecknet på detta som vi ser är att de går sin egen väg, blir mindre aktiva eller till och med strider mot kyrkan. Det inre tecknet är att de upphört att tillämpa en eller flera av dessa fem principer:

1. De har inte längre en uppriktigt önskan att lära känna all sanning.
2. De läser inte längre skrifterna.
3. De ber inte längre.
4. De mediterar inte längre över eviga sanningar.
5. De går inte längre till kyrkan.

Det är underbart att under en tid av stor religiös förvirring, då Joseph Smith ännu inte var 15 år, mitt under motstånd och förföljelse, var han lydig med tålamod och flit, och visade oss det enkla men effektiva sättet att komma närmare Gud.

Den här processen kräver att vi lär oss bud efter bud, litet här och litet där, tills vi utvecklar tro och får en klar insikt om våra gudomliga möjligheter. (Se 2 Nephi 28:30.)

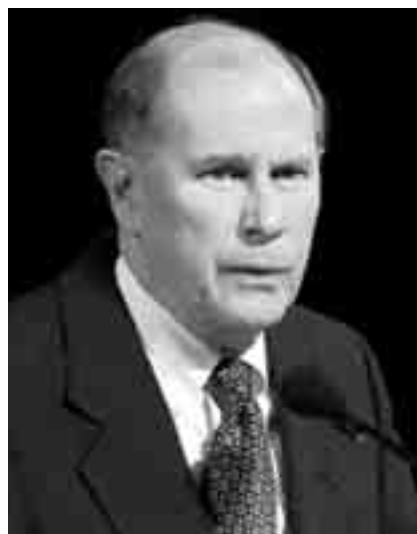
Vi har ansvaret att dag efter dag stärka de intryck vi får genom Anden, medan vi ständigt tillämpar dessa fem grundsatser.

Det är min bön att vi må göra det, i Jesu Kristi namn, amen. □

Kristlig kärlek: fullkomlig och evig kärlek

Äldste Gene R Cook
i de sjuttios kворum

När vi mer och mer tänker och handlar som han, kommer den naturliga människans egenskaper att tyna bort och ersättas av Kristi hjärta och sinne.

Mina kära bröder och systrar, jag önskar mer än något annat att vid detta tillfälle bära mitt vittnesbörd, ett personligt vittnesbörd om att Gud älskar mig, er och hela människosläktet. Vem känner sig i stånd att uttrycka djupet av sin tacksamhet för Guds kärlek? Jag har varit så välsignad under så många år genom att ha fått vara i ert sällskap och fått känna Kristi rena kärlek strömma ut från er. Jag är djupt tacksam mot er och mot Gud.

DEFINITIONEN AV KRISTLIG KÄRLEK

Herren sade att kristlig kärlek är "Kristi rena kärlek",¹ "den som fröjdar

själen mest",² "den största av alla Guds gåvor",³ "fullkomlig" och "evig".⁴

Fastän kristlig kärlek är svår att beskriva, är det ganska lätt att känna igen den hos dem som äger den.

■ En ålderstigen, invalidiserad mormor som prenumererar på en kvällstidning bara för att hon vet att hennes barnbarn, som är tidningsbud, kommer med tidningen till henne var dag, och att hon då kan lära honom att be.

■ En mor, som i tider av dålig ekonomi och brist på kött bara verkar tycka om kycklingvingar, till allas förvåning.

■ En man som genomlider en oförskyllad offentlig bestraffning, men som ändå ödmjukt tar emot den.

Visst är den gemensamma nämnaren i dessa exempel kristlig kärlek? En osjälviskhet, att inte söka något i gengäld? Alla våra gudomliga egenskaper verkar komma från och omfattas av denna egenskap.⁵ Alla människor kanske har kärlekens gåva, men kristlig kärlek får bara de som är Kristi sanna efterföljare.⁶

Guds kraft återfinns i hans gudomliga egenskaper.⁷ Prästadömetts kraft vidmakthålls av dessa egenskaper.⁸ Vi eftersträvar dessa egenskaper, särskilt Kristi rena kärlek.⁹

KÄRLEKENS OCH FRIDENS FÖRSTÖRARE

Men djävulen finns där, han som förstör denna kärlek och ersätter den med ilska och fientlighet.¹⁰ Min vän William kände sig så: fientlig. Det verkade som att vad som än hände, så var det Herrens fel — en sjukdom, ett dödsfall, ett egensinnigt barn, en personlig svaghet, en "obesvarad" bön. Allt detta förhärskade honom. Hans inre ilska, som kunde blossa upp på ett ögonblick, var riktad mot Gud, mot hans nästa och mot honom själv. Från hans hjärta strömmade otro, styvsinhet, höghmod, stridslystnad och avsaknad av hopp, kärlek och rättesnören. Han var olycklig!

Fridens förstörare¹¹ gjorde William blind för Guds känslor för honom. Han kunde varken upptäcka eller känna Guds kärlek. Han såg inte, särskilt inte under dessa mörka stunder, att Gud välsignade honom rikligen, och att han fortfarande gör det. I stället återgäldade han kärleken med ilska. Har vi inte alla känt det ibland? Även när vi minst förtjänade kärlek, älskade han oss som mest. Han älskar oss verkligen först.¹²

LIDANDET HAR ETT SYFTE: DEN

KRISTLIGA KÄRLEKEN GER OSS KRAFT

Min kristuslika vän Betty var raka motsatsen. Många av hennes svårigheter liknade Williams, men eftersom hon *kände* Guds kärlek, utstod hon svårigheterna i Frälsarens namn,¹³ fick del av hans gudomliga natur¹⁴ och fick därigenom en djupare tro på och kärlek till Gud, tillsammans med förmågan att klara av vad som än skulle komma.

Hennes kärlek till andra stärktes. Hon verkade till och med förlåta andra i *förväg*. Hon lärde sig att få dem att *känna* hennes kärlek. Hon lärde sig att kärlek som man ger mångdubblas.

Slutligen lärde hon sig att älska sig själv mer och bli vänligare, mildare och tålmodigare. Hon slutade kämpa för att få större självkänsla och började älska sig själv på det

sätt som Gud älskade henne. Hennes bild av sig själv blev hans bild av henne.

ATT KÄNNA IGEN, TA EMOT OCH FÖRMEDLA GUDS KÄRLEK

Hur kan vi då bättre "ikläd[a oss] kärlekens band . . . som är fullkomlighetens och fridens band"?¹⁵ Får jag ge er tre förslag.

1. *Lär er känna igen hans kärlek.* "Bedjen . . . av allt hjärta"¹⁶ för att få denna gåva. Gör det ödmjukt, med ett förkrossat hjärta och du kommer att fyllas med hopp och kärlek från den Helige Anden själv. Han kommer att uppenbara Kristus för dig.¹⁷

Det är en del av den kristliga kärlekens gåva att kunna känna igen Herrens hand och känna hans kärlek i allt som omger oss. Ibland är det inte lätt att upptäcka Herrens kärlek till oss i allt som vi upplever, för han är en fullkomlig, *anonym* givare. Ni kommer att söka under hela ert liv för att påvisa hans inflytande och de gåvor han har gett er på grund av hans innerliga, anspråkslösa, ödmjuka sätt att

förläna sådana underbara gåvor.

Begrunda med mig för ett ögonblick följande majestätiska gåvor: skapelsens prakt,¹⁸ jorden, himlen, era känslor av kärlek och glädje, hans nåd, förlåtelse och oräkneliga bönesvar, nära och kära, och slutligen den största gåvan av alla — Faderns gåva, hans försonande Son, han som alltid visar kristlig kärlek, ja, kärlekens Gud.¹⁹

2. *Ta emot hans kärlek i ödmjukhet.* Var tacksam för gåvan och särskilt för gåvans givare.²⁰ Sann tacksamhet är förmågan att ödmjukt se, känna och även ta emot kärlek.²¹ Tacksamhet är ett sätt att ge tillbaka kärlek till Gud. Lär er känna igen hans hand, säg det till honom, uttryck er kärlek till honom.²² När ni verkligen lär känna Herren, kommer ni att få en innerlig, helig relation som är byggd på tillit. Ni kommer att veta att han förstår era kval²³ och alltid kommer, med medkänsla, att besvara era böner i kärlek.

Ta emot den. Känn den. Det räcker inte med att bara veta att Gud älskar er. Denna gåva ska

kännas hela tiden, dag för dag.²⁴ Då kommer den att bli en gudomlig påverkan under hela livet. Omvänd er. Ta bort all världslighet från era liv,²⁵ inklusive ilska. Ta emot en ständig förlåtelse för era synder,²⁶ så kommer ni att tygla alla era lidelser och fyllas av kärlek.²⁷

3. *Förmedla hans kärlek.* Herrens svar till oss är alltid fulla av kärlek. Borde inte våra gensvar till honom ges på samma sätt, med *verkliga* känslor av kärlek? Han ger nåd (eller godhet) för nåd, egenskap för egenskap. I takt med att vår lydnad ökar får vi mer nåd (eller godhet) för den nåd vi ger tillbaka till honom.²⁸ Låt honom förbättra era egenskaper, så att ni, när han uppenbarar sig, kommer att vara *lika* honom.²⁹

När en människa först fyller sina tankar med kärlek och förmedlar dessa känslor till Gud, någon annan eller sig själv, kommer Anden helt visst att ge henne en större portion av denna egenskap. Detta gäller alla gudalika egenskaper. Rättfärdiga känslor som en människa frambringar verkar föregå en ökad omfattning av dessa känslor från Anden. Om man inte känner kärlek, kan man inte förmedla sann kärlek till andra. Herren har bett oss att älska varandra så som han älskar oss,³⁰ så kom ihåg: för att få kärlek måste man ge *sann* kärlek.³¹

FRUKTERNA AV DEN KRISTLIGA KÄRLEKENS GÅVA

Bröder och systrar, som ett särskilt vittne om Kristus bär jag återigen vittnesbörd för er om Guds överväldigande kärlek till var och en av oss personligen. När vi utvecklar denna gåva från Gud får vi ett nytt hjärta, ett rent hjärta, och en allt större kärlek och frid. När vi mer och mer tänker och handlar som han, kommer den naturliga människans egenskaper att tyna bort och ersättas av Kristi hjärta och sinne.³² Vi kommer att bli lika honom, och kommer sedan verkligen att ta emot honom.³³

Herrens profet, som sitter här,

älskar er, och det gör också alla dessa, mina bröder. Må Herren väl-signa oss så att vi alltid ger "Herren [vårt] hjärtas hängivenhet evinnerligen".³⁴ "Att [våra] bördor måtte bli lättade genom glädjen i hans Son",³⁵ är min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Moroni 7:47.
2. 1 Nephi 11:22–23; 8:10–12.
3. 1 Nephi 15:36.
4. Moroni 8:17.
5. "Det finns en dygd, egenskap eller princip som, om den hyllades och tillämpades av de heliga, skulle visa sig ge frälsning åt tusentals och åter tusentals. Jag syftar på kristlig kärlek eller kärlek varifrån förlåtelse, långmodighet, godhet och tålmod kommer" (*Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young*, s 218).
6. Moroni 7:48. Är det någon skillnad på kärlek och kristlig kärlek? Kristus talade om dem var för sig vid ett flertal tillfällen, till exempel i L&F 4:5 (här benämns kristlig kärlek som barmhärtighet, ö a). Några har sagt att kristlig kärlek är kärlek plus uppförringar — en mogen kärlek. Kanske det är samma förhållande mellan kristlig kärlek och kärlek som mellan tro och uppfattning. Både tro och kristlig kärlek kräver handling, arbete och uppförringar. Kristlig kärlek omfattar hans kärlek till oss, vår kärlek till honom och kristuslik kärlek till andra.
7. L&F 84:19–24.
8. L&F 121:41–46.
9. "En man som är fylld med Guds kärlek nöjer sig inte med att bara välsigna sin familj, utan sträcker sig mot hela världen, ivrig att välsigna hela mänskligheten" (*Nordstjärnan*, jan 1998, s 80).
10. När vi upplever verkligt lidande är djävulen alltid där för att förbittra vårt hjärta med vrede, medan Herren hela tiden utstrålar kärlek. Genom samma lidande "hade många blivit förhårdade, och många hade blivit saktmodiga till följd av sina lidanden" (Alma 62:41). Vilket underbart exempel på hur man ska bemöta lidanden.
11. En del förstörare av människans kärlek och frid är, men är inte begränsade till: Rädsla, perfektionism, avundsjuka, ovilja att underkasta sig, tvivel, ilska,

svartsjuka, orättfärdig kontroll, otro, otålighet, att döma andra, främja sårade känslor, högmöd, missämja, att klaga, sökande efter ära, rivalitet, lögn. Allt detta kommer från den naturliga människan och inte från en kristuslik människa.

12. Se 1 Joh 4:19.

13. L&F 138:13. Min vän visste att lidandet skulle hjälpa henne att: visa sig värdig (Abraham 3:24–25; L&F 98:13–14); lära sig att välja mellan gott och ont (2 Nephi 2:18); lära sig att det kommer välsignelser efter prövningarna (L&F 58:2–4); lära sig lydnad, tålmod och tro (L&F 105:6; Mosiah 23:21; Rom 5:3–5); få förlåtelse för sina synder (Helaman 15:3; L&F 132:50, 60; 95:1).

14. 2 Pet 1:1–8.

15. L&F 88:125.

16. Moroni 7:48.

17. Moroni 8:25–26; Rom 5:5; 2 Nephi 26:13.

18. Moses 6:63; Alma 30:44.

19. 1 Joh 4:8.

20. L&F 88:33.

21. Alma 5:26.

22. Alma 26:16; Moroni 10:3.

23. L&F 133:52–53.

24. Alma 34:38.

25. 1 Joh 2:15–17.

26. Mosiah 4:11–12.

27. Alma 38:12.

28. L&F 93:12–13, 20.

29. 1 Joh 3:1–3.

30. Joh 13:34; L&F 112:11.

31. "Var icke högmödiga och anse er icke vara förmer än någon annan, utan arbeta för varandras goda" ("Profeten Joseph Smiths tankar", *Vännen*, dec 1989, s 5).

32. 1 Kor 2:16; 2 Kor 10:5.

33. "Ens människas storhet beror på hur kristuslik hon är. Vad du uppriktigt känner inför Kristus i ditt hjärta avgör vad du är och till stor del hur du agerar . . . Genom att välja honom som vårt ideal, skapar vi en önskan inom oss att bli som honom, att höra ihop med honom" (David O McKay i Conference Report, apr 1951, s 93, 98). Om du tänker på honom tillräckligt länge, börjar du handla som honom. Om du handlar som honom tillräckligt länge, kommer du att bli som honom.

34. Alma 37:36.

35. Alma 33:23.

Erfar Herrens kärlek

Bonnie D Parkin

Hjälpföreningens generalpresident

Om det är något jag önskar varje kvinna i denna kyrka, så är det att hon dagligen ska få erfara Herrens kärlek i sitt liv.

Bröder och systrar, det finns ett bordspråk som säger: "Vill man utvecklas ska man välkomna varje tillfälle att göra det som överstiger ens tidigare förmåga." Jag är säker på att jag kommer att utvecklas. Får jag uttrycka vårt tack till syster Smoot, syster Dew och syster Jensen för det storslagna sätt varpå de har tjänat oss medlemmar i kyrkan. Jag tackar mina rådgivare, Kathy och Anne, för deras villighet att verka. De är kvinnor med tro.

Jag är i dag så tacksam för min mor och far, för den undervisning de gav mig, för deras kärlek, för att de lärde mig att arbeta, för arbeta kan jag. Jag är tacksam för min make. Jim är en underbar livskamrat. Jag älskar honom, och jag är tacksam

för hans stöd. Han är en redbar man. Jag är tacksam för mina söner och deras hustrur som har hjälpt dem att bli bättre män. Jag är tacksam för barnbarnen. Häromkvällen körde vi hem till en av våra söner för att berätta om denna kallelse. De hade redan lagt barnen. Jag sade till Brett och Angie: "Jag har kallats som generalpresident för Hjälpföreningen." Brett sade: "Ska du bli president för Hjälpföreningen i hela kyrkan?" Är inte våra barn rara, så säg? Han sade vad jag hade känt sedan några veckor tillbaka.

När vi kom hem i går, fick jag ett fax från min son David och hans hustru Jennifer som bor i Belgien. David sade: "Jag vet att du klarar det,

mamma. Du kanske inte kommer ihåg det, men du brukade ha ett skriftställe på kylskåpsdörren som löd: 'Men jag och mitt hus, vi vill tjäna HERREN' (Jos 24:15)." Han sade: "Jag öppnade den dörren väldigt ofta, och jag visste att du och pappa menade det." Jag är så tacksam för våra barn.

Jag är tacksam för de kvinnor i kyrkan som har varit mina vägle-dare, som har älskat mig, som har undervisat mig, som har trott på mig.

Jag är tacksam för missionärerna i Englandmissionen London Syd, för deras godhet, för det sätt som de håller sina förbund. Jag är tacksam för de heliga i Storbritannien som älskade mig och hjälpte mig att bli en del av det underbara landet.

Ja, bröder och systrar, varför jag blev kallad vet jag inte, men jag vet att jag blev kallad. Jag lovar högtidligt att älska och stödja er, och jag ber er att ha tålamod medan jag lär mig mer om min nya roll.

Jag inbjuder alla unga vuxna kvinnor i kyrkan, var ni än är, att komma till Hjälpföreningen. Ni ska veta att ni behövs där, att vi älskar er, att vi kan ha det riktigt trevligt tillsammans. Kom och var med oss, snälla ni!

Som Wallace Stegner skrev om mormonerna: "Deras kvinnor var otroliga." Och det är de fortfarande! Jag vet att Herren älskar kyrkans kvinnor. Om det är något jag önskar varje kvinna i denna kyrka, så är det att hon dagligen ska få erfara Herrens kärlek i sitt liv. Jag har erfart Herrens kärlek i mitt liv, och det är jag mycket tacksam för. Jag är tacksam för den frid jag har känt.

Jag vittnar om min Frälsare Jesus Kristus. Jag vet att han lever. Jag har erfart hans kärlek. Jag har upplevt hans förlåtelse. Jag tänker på en kvinnlig missionär som åkte hem från missionsfältet. I sitt sista vittnesbörd sade hon: "Jag kom på mission för att låta min himmelske Fader veta att jag älskade honom, för att uttrycka min uppskattning för honom och för att betala igen min skuld till honom." Hon sade: "Jag åker härifrån med en större skuld till honom än den jag hade när jag kom."

Jag vittnar om den kraft som en Guds profet har, ja, som Gordon B Hinckley har, och jag är tacksam för honom och för hans kärlek och för alla profeter som har trott på mig. Jag vittnar om allt detta i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1964), s 13.

Ett tillfälle att verka

Äldste Gerald N Lund

i de sjuttios kворum

Jag vet hur djupt han älskar oss och hur fängslande hans kärlek är för oss.

För tre år sedan, efter 34 år inom kyrkans utbildningsverksamhet, beslutade min hustru och jag oss för att gå i pension och slå in på andra banor i livet. Vi började göra upp planer. Vi flyttade för att kunna bo närmare våra barn och barnbarn. Jag började utveckla vad jag trodde var några fantastiska projekt. Några av dem var rentav lysande, tyckte jag. Och sedan kom ett av dessa avgörande ögonblick i livet.

Vi hade på den tiden förmånen att få bo tvärs över gatan från äldste F Enzo Busche och hans hustru. Han är nu emeritus sjuttio. En dag undervisade äldste Busche högrästerternas kворum i vår församling och citerade ett skriftställe i Almas bok, där Alma önskade att han hade en

ängels röst. Men Alma omvänder sig genast från sin önskan, och han säger något märkligt i fjärde versen. Han säger att vi måste vara försiktiga med vad vi önskar oss, för Herren uppfyller vårt hjärtas önskan. Och sedan kom vad för mig nästan var ett förbluffande uttalande: "Antingen den är till frälsning eller till undergång" (se Alma 29:1–5).

Jag gick hem den dagen — och det var inte så att jag tyckte att jag hade önskat mig något felaktigt — men i det ögonblicket insåg jag att dessa önskningar var *mina* önskningar. Den dagen började jag försöka låta Herren veta, att det jag vill göra är att uppfylla *hans* önskningar. Då trodde jag att jag menade vad jag sade, men jag lärde mig att det var lättare sagt än gjort. Som äldste Maxwell sade i går är det endast när vi verkligen överlämnar vårt hjärta till Gud, som han kan börja påskynda arbetet med att rena, helga och fullkomna oss (se Helaman 3:35). Under de tre år som har gått sedan dess har vi funnit att Herren har styrt oss in på andra vägar än vi väntade oss, och det här är den senaste.

Häromdagen, efter det att president Hinckley hade kallat mig och min hustru, läste jag i Femte Moseboken och fann en vers i tolfte kapitlet som har kommit att betyda mycket för mig. Den ges i form av en befallning. Herren säger: "Du

skall glädja dig inför HERRENS, din Guds, ansikte över allt vad du har förvärvat” (5 Mos 12:18). Vi är tackamma för denna förmån att få glädja oss i Herren över detta nya tillfälle att verka.

Efter att ha börjat vandra på dessa vägar har vi lärt oss hur barmhärtig Gud verkligen är, hur djupt han älskar oss och hur fängslande hans kärlek är för oss. När jag var 16 år gammal och inte hade mycket vett, rörde Anden vid mitt hjärta och jag insåg hur viktig det är att man gifter sig med rätt kvinna. Från den stunden började jag be att Herren skulle leda mig till den

kvinna som skulle bli min eviga följeslagare. Bönerna besvarades, och allt som vi nu kan glädja oss åt i vår familj med barn och barnbarn är till stor del hennes förtjänst.

Jag har fått veta att Jesus är vår Kristus, att han och hans Faders barmhärtighet är oändlig och evinnerlig, även när vi inte förtjänar den. Jag har alltid älskat profeten Joseph Smith, men jag hade förmånen under cirka tio års tid att intensivt och grundligt få studera hans liv, hans skrifter, hans lärdomar samt dem som kände och älskade honom. Jag lärde mig att han var profeternas profet, en man som var värdig att

frambringa återställelsen i denna sista och stora tidsutdelning. Och jag har med stor kraft fått veta att de nycklar som han återställde har funnits här oavbrutet fram till denna dag, och att de nu innehas av vår levande profet — Gordon B Hinckley.

Än en gång vill jag säga att vi gläder oss åt detta tillfälle att verka. Vi känner oss djupt ödmjuka och mycket hedrade, och detta vittnesbörd lämnar jag till er i Jesus Kristi namn, amen. □

Nedan: Innanför konferenscentrets foajéer.

Jag går vart du kallar mig

Äldste William R Walker
i de sjuttios kvorum

Jag älskar honom. Jag vill göra allt jag kan för att tjäna honom så som han vill.

att de i sanning är profeter, siare och uppenbarare.

Jag älskar Herren. Jag älskar denna kyrka. Jag älskar de underbara, trofasta heliga runtom i världen som gör allt de kan för att infria sina förpliktelser och leva i enlighet med sin religion. Jag bär vittnesbörd om att Gud lever och att Jesus Kristus, hans son, är vår Frälsare och Återlösare. Jag älskar honom. Jag vill göra allt jag kan för att tjäna honom så som han vill, och jag säger detta och bär mitt vittnesbörd om sanningen i allt detta i Jesu Kristi namn, amen. □

Mina kära bröder och syst-rar, det är med ödmjukhet och uppskattning jag står på denna heliga plats. Som liten pojke när jag växte upp i Raymond i Alberta, Canada, älskade jag att sjunga "jag går vart du kallar mig, Herre kär" (se *Psalmer*, nr 178). Varje gång vi sjöng de orden på ett sakramentsmöte eller i Söndagsskolan brändes förpliktelsen in i själ och hjärta att alltid vilja gå vart Herren kallade mig, att förkunna hans ord, att säga — jag vill "vandra uti dina spår", Herre kär. Det känns rätt att upprepa den förpliktelsen i dag.

Jag är tacksam för att ni gav mig ert stöd vid inröstningen i går. Jag liksom ni stöder president Gordon B Hinckley och hans rådgivare,

president Monson och president Faust, samt president Packer och alla de tolv, som profeter, siare och uppenbarare. Jag bär vittnesbörd om

Konferensbesökare träffas utanför en av konferenscentrets ingångar.

Rikets fridsbudskap

Äldste M Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Frid — verklig frid, som känns i vårt inre — kommer endast i och genom tro på Herren Jesus Kristus.

Bröder och systrar, jag vill på alla våras vägnar uttrycka min uppskattning för Hjälpföreningens generalpresidentskap och kommitté, som har utfört ett sådant gott arbete och som nyligen blivit avlösta.

Än en gång närmar vi oss slutet av en upplyftande och inspirerande generalkonferens. Jag känner mig alltid så stärkt och upplyst under dessa underbara dagar av undervisning och vittnesbörd. Jag vet att de flesta av er känner på samma sätt. Kanske det vi känner under konferensen är detsamma som Frälsarens tidiga lärjungar kände, när de följde honom från plats till plats för att höra honom undervisa om sitt evangeliums goda nyheter.

På många sätt var det nedslående dagar för Israels barn. De fick arbeta hårt under det romerska rikets styre och längtade efter frihet och lugn

och ro. De väntade på Messias. De var säkra på att han skulle komma för att befria dem från fysiskt och politiskt förtryck. Och en del tog emot Frälsarens evangelium om lycka och frid, även om de ännu inte helt förstod dess andliga innebörd.

En dag i början av Herrens jordiska verksamhet följde en stor folkmängd honom till Galileiska sjön och trängdes kring honom där han stod på stranden. "Då . . . [steg han] i en båt och satt i den ute på sjön, medan allt folket stod på stranden. Han använde många liknelser, när han undervisade dem" (Mark 4:1–2).

Det undervisades om storslagna och underbara ting den dagen, bland annat gavs liknelsen om såningsmannen (se Mark 4:3–20). Efter en hel dags undervisning föreslog Herren till sina lärjungar att de skulle fara över till andra sidan av Galileiska sjön.

Medan de seglade iväg denna kväll, "kom det en häftig stormby och vågorna slog in i båten, så att den höll på att fyllas.

Själv låg han i aktern och sov på en dyna. De väckte honom och ropade: 'Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?'

Han vaknade och talade strängt till vinden och sade till sjön: 'Tig! Var tyst!' Och vinden lade sig, och det blev alldeles lugnt." (Mark 4:37–39.)

Kan ni föreställa er vad apostlarna måste ha tänkt när de såg att själva elementen — vinden, regnet

och havet — lydde deras Mästares lugna befallning? Fastän de ganska nyligen kallats till det heliga apost-laskapet, kände de honom och älskade honom och trodde på honom. De hade lämnat sitt arbete och sina familjer för att följa honom. På relativt kort tid hade de hört honom undervisa om oerhörda ting, och de hade sett honom utföra mäktiga underverk. Men detta övergick deras fattningsförmåga, och det måste ha syntts i deras ansikten.

"Han sade till dem: 'Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?'

Då greps de av stor fruktan och sade till varandra: 'Vem är han, eftersom både vinden och sjön lyder honom?'" (Mark 4:40–41).

I oroliga och ibland skrämmande tider är vi speciellt mottagliga för Frälsarens löfte om oändlig och evig frid. På samma sätt måste hans förmåga att lugna de våldsamma vågorna ha haft en djup inverkan på dem som var tillsammans med honom under stormen på Galileiska sjön för så länge sedan.

Liksom de som levde vid tiden för hans jordiska verksamhet, finns det några ibland oss som ser yttre ordning och välstånd som ett tecken på Frälsarens förunderliga kraft. Ibland förstår vi inte att den eviga frid som Jesus lovade oss är en inre frid, född i tro, förankrad genom vittnesbörd, närd med kärlek och uttryckt genom ständig lydnad och omvändelse. Det är en andlig frid som ger gensvar i hjärta och själ. Om man verkligen känner till och upplever denna inre frid, då fruktar man inte världslig disharmoni eller oenighet. Man känner djupt inom sig att allt är väl då det gäller det som verkligen betyder något.

Som president Hinckley lärde bröderna i går kväll, finns det ingen frid i synd. Det kan finnas välbefinnande, berömmelse och till och med välstånd, men det finns ingen frid. "Ogudaktighet är aldrig lycksalighet" (Alma 41:10). Vi kan inte finna frid om vi lever ett liv som inte går ihop med uppenbarad sanning. Det finns ingen frid i att vara

småaktig eller stridslysten. Det finns ingen frid i tarvlighet, lösaktighet eller eftergivenhet. Det finns ingen frid i drogberoende, alkohol eller pornografi. Det finns ingen frid i att begå övergrepp mot andra på något sätt, vare sig känslomässigt, fysiskt eller sexuellt, för de som begår övergrepp kommer att förbli i mental och andlig förvirring tills de kommer till Kristus i all ödmjukhet och söker förlåtelse genom fullständig omvändelse.

Förr eller senare tror jag att alla längtar efter "Guds frid, som övergår allt förstånd" (Fil 4:7). Denna frid till våra oroliga hjärtan kommer bara till oss när vi följer Kristi ljus, som "gives åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont" (Moroni 7:16), eftersom det får oss att omvända oss från synd och söka förlåtelse. Det finns hos oss alla en hunger efter att lära oss "rikets fridsbudskap" (L&F 36:2), och att smaka på "rättfärdighetens frukt", som "sås i frid och ges åt dem som skapar frid" (Jak 3:18). I varje hem, grannskap och samhälle bör vi sträva efter frid, och aldrig delta i någon anstiftan till stridighet eller splittring.

Alltigenom skrifternas historia har Herren lovat sina efterföljare frid. Psalmisten skrev att "HERREN ger makt åt sitt folk, HERREN välsignar sitt folk med frid" (Ps 29:11). Jesaja kallade Frälsaren "Fridsfurste" (Jes 9:6). Nephi förutsåg dagen bland sina avkomlingar när "Rättfärdighetens Son skall uppenbara sig för dem, och han skall hela dem, och de skola hava frid med honom" (2 Nephi 26:9).

Bara några timmar innan Herren Jesus Kristus skulle påbörja försöningens underbara men ohyggliga process, gav han sina apostlar detta betydelsefulla löfte: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er" (Joh 14:27).

Lovade han sina älskade bröder det slags frid som världen känner — trygghet, säkerhet och inga stridigheter eller motgångar? Den historiska uppteckningen vittnar tydligt

om något helt annat. Dessa tidiga apostlar erfor många prövningar och förföljelser under återstoden av sina liv. Och det är troligen därför som Herren tillade denna insikt till sitt löfte om frid: "Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh 14:27).

"Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig." Han fortsatte: "I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen" (Joh 16:33; min kursivering).

Frid — verklig frid, som känns i vårt inre — kommer endast i och genom tro på Herren Jesus Kristus. När denna dyrbara sanning upptäcks och evangeliets principer förstås och tillämpas, kan stor frid komma in i vår himmelske Faders barns hjärtan och själar. Frälsaren sade genom Joseph Smith: "Den som gör rättfärdiga gärningar skall få

sin lön, ja, frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande" (L&F 59:23).

Det är ibland förbluffande att se vilken inverkan denna frid kan ha i deras liv som tar emot den. Medan jag presiderade över Canadamissionen Toronto för många år sedan, började våra missionärer undervisa en familj som var i andligt mörker. De var fattiga och olärda, och deras utseende speglade en brist på förståelse eller intresse för hur man normalt sköter sin hygien och klär sig. Men de var goda, hedervärda människor — de hörde till dem med ett uppriktigt och gott hjärta som vi alltid ber att våra missionärer ska finna — och de lät sig påverkas andligen när de för första gången i sitt liv kände den frid som evangeliet erbjuder.

När vi fick höra att de skulle döpas deltog syster Ballard och jag i

dopmötet. Jag råkade stå bredvid församlingens biskop när familjen anlände. I ärlighetens namn måste jag säga att de utgjorde en rätt intressant syn. De erbjöd en okamrad, smutsig och något sjabbig anblick. Eftersom biskopen hade varit bortrest en tid, hade han ännu inte träffat de nyaste medlemmarna i sin församling. Det första intryck han fick gjorde honom, milt sagt, föga imponerad. Han hälsade vänligt på dem, men när de dragit sig tillbaka tyckte jag mig märka att hans knän var på väg att vika sig.

Jag lade min arm runt denne gode biskop för att ge honom mitt stöd — fysiskt så väl som andligt. Jag kände mig manad att säga: "Är inte detta underbart? Vi kommer att göra dem till goda sista dagars heliga!"

Han såg på mig och log. Jag kunde inte avgöra om han log för att han höll med mig, eller om han trodde att jag bara var ännu en överentusiastisk missionär.

Dopmötet fortsatte och familjen döptes. Nästa dag bestämde vi oss för att besöka denna församling för att förvissa oss om att familjen blev väl mottagen när de kom till sina möten som nya medlemmar i kyrkan.

När familjen kom in i kapellet innan sakramentsmötet satt jag på förhöjningen bredvid biskopen. Fadern hade på sig en ren, vit skjorta. Den var inte stor nog för att han skulle kunna knäppa översta knappen, och han bar en slips som jag kom ihåg att jag sett på en av mina äldster. Men hans ansikte strålade av lycka och frid. Modern och döttrarna såg helt annorlunda ut än de gjort dagen innan. Deras kläder var inte av högsta kvalitet, men de var rena och snygga. De lyste också av den speciella glöd som evangeliet ger. De små pojkarna bar vita skjortor som var flera storlekar för stora för dem, till och med när ärmarna var uppkavlade. Och de bar slipsar som räckte nästan ner till knäna på dem. Det stod ganska klart att missionärerna hade satt sina egna vita

skjortor och slipsar på dessa små pojkar så att de skulle kunna komma till sakramentsmötet i lämpliga kläder.

De satt tillsammans med sina missionärer och evangeliets ljus bokstavligen lyste om dem. Alma beskriver detta som att ha Guds bild präntad i sitt medvetande (se Alma 5:14). Jag lutade mig mot biskopen igen och sade: "Ser, du? Vi kommer att göra sista dagars heliga av dem!"

Naturligtvis var den fysiska förvandlingen över en natt bara ytlig jämförd med den långt viktigare andliga förvandling som ägde rum i den familjen, när evangeliet till fullo kom in i deras hjärtan och liv. Genom missionärernas undervisning och efterföljande vänskapskontakter av deras gode biskop och andra församlingsmedlemmar, kom hela familjen ut ur andligt mörker och in i evangeliets ljus och sanning. Detta ljus värmden familjen, den blev styrkt och fick ny livskraft genom den frid som kommer av att veta att Herren Jesus Kristus lever. Evangeliets ljus, återställt till jorden genom profeten Joseph Smith, började visa denna

familj vägen till templet, där de ett år senare tog emot sina eviga välsignelser.

Ännu ett citat från Jesajas profetior: "Dina barn skall alla bli HERRENS lärjungar, och deras frid skall vara stor" (Jes 54:13).

När vi väl har smakat den ljuvliga frukten som är Guds frid, vill vi naturligtvis gärna dela med oss av den till andra. Franciscus av Assisi var känd för att älska allt skapat. Han tillbringade större delen av sitt liv med att hjälpa de fattiga och behövande omkring honom — även djuren. Friden han fann i sitt tjånande ingöt kraft i honom och fick honom att längta efter att innesluta andra i den. Han skrev:

*Herre, gör mig till redskap för din frid.
Där hatet råder, låt mig så kärlek,
Tillgift där oförrätt råder,
Tro där tvivel råder,
Hopp där förtvivlan råder,
Ljus där mörker råder,
Glädje där sorgen råder.
O, gudomlige Mästare, låt mig icke så mycket söka*

President Hinckley vinkar till församlingen i konferenscentret med sin käpp medan president Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, tittar på.

Att bli tröstad, som att trösta,
Att bli förstådd, som att förstå,
Att bli älskad, som att älska.
Ty det är i givandet som vi mottar,
Det är i förlåtelsen som vi blir
förlåtna,
Och det är i döden som vi föds till
evigt liv.

Vid mer än ett tillfälle uppmanade Herren sina efterföljare att "skapa frid", och lovade att de då skulle "kallas Guds barn" (Matt 5:9). Denna princip är invävd överallt i skrifterna och bildar ett mönster där friden framhålls genom liknelser och kungörelser:

- "Gör upp med din motpart" (se Matt 5:25).
- "Älska era ovänner" (Matt 5:44).
- "Döm inte" (Matt 7:1).
- "Älska din nästa som dig själv" (Matt 22:39).
- "Fördöm inte" (Luk 6:37).
- "Förlåt" (Luk 6:37).
- "Älska varandra" (Joh 13:34).

Detta är bara några få av de instruktioner i skrifterna som tydligt lär att man inte ska snåla med Guds frid. I stället ska vi frikostigt dela med oss av den i våra familjer, bland våra vänner och i våra samhällen. Vi ska dela med oss av den både till dem som är medlemmar i vår kyrka och till dem som inte är det. Även om människor runt omkring oss kanske inte väljer att för egen del uppleva sötman och friden av det återställda evangeliets fullhet, kommer de förvisso att välsignas genom att se det i våra liv och känna evangeliets frid i vår närvaro. Fridsbudskapet kommer att bli större genom vårt exempel.

"Håll fred", sade aposteln Paulus. "Då skall kärlekens och fridens Gud vara med er" (2 Kor 13:11).

Jag är tacksam över att jag kan vittna för er att Jesus är Kristus och att han är Guds Son, och att vi genom att följa honom i tro och tillit kan finna den härliga inre frid som evangeliet erbjuder, som det så vackert har undervisats om på denna konferens. I Jesu Kristi namn, amen. □

Vi riktar våra blickar mot Kristus

President Gordon B Hinckley

Likt polstjärnan på himlen . . . är världens Återlösare, Guds Son, viss och säker som vårt odödliga livs ankare.

Mina kära, älskade bröder och systrar, jag vill också uttrycka min djupa uppskattning för det oerhörda tjänande som syster Smoot, syster Jensen och syster Dew har gett oss och för deras kommitté, som tjänat så trofast och väl i denna stora och väldiga organisation för kyrkans kvinnor. Det är en imponerande förening som består av 4,9 miljoner kvinnor. Det finns inget som liknar den, tycker jag, i hela världen, och den uträttar så mycket gott i kvinnors liv världen över. Tack, kära systrar, för ert arbete. Vi hälsar dig, syster Parkin, välkommen tillsammans med dina rådgivare och den kommitté ni kommer att utse.

Vi avslutar nu denna storslagna konferens. Vi har avnjutit en underbar festmåltid vid Herrens bord. Vi har undervisats om hans vägar

enligt hans mönster.

Vi borde alla vara lite bättre människor efter denna rika upplevelse. Om inte har våra möten i stort sett varit utan värde.

När jag har slutat tala sjunger kören:

*Bliv kvar hos mig, det afton är
Och timman bliver sen.
Välkommen var, min gäst så kär,
Mot natt det lider re'n.
Nu skymning faller, dröj, jag ber
I denna timma sen.
O Frälsare, bli kvar hos mig,
Mot natt det lider re'n.
Psalmer, nr 101.)*

Det sammanfattar ganska väl det våra hjärtan känner när vi nu återvänder hem.

Må vår Herres Ande åtfölja oss och stanna hos oss. Vi vet inte vad som ligger framför oss. Vi vet inte vad kommande dagar för med sig. Vi lever i en värld av osäkerhet. För en del sker stora framsteg, andra upplever besvikelser. En del får stor glädje, lycka, god hälsa och ett behagligt liv. Andra kanske sjukdom och sorg. Vi vet inte. Men en sak vet vi. Likt polstjärnan på himlen, vad framtiden än har i beredskap, är världens Återlösare, Guds Son, viss och säker som vårt odödliga livs ankare. Han är vår frälsnings klippa, vår styrka, vår tröst, det centrala i vår tro.

I sol och skugga ser vi upp till honom, och han är där och lugnar oss och ler mot oss.

Han står i centrum för vår tillbedjan. Han är den levande Gudens Son, Faderns förstfödde, den i köttet Enfödde som lämnade de himmelska sfärerna för att födas till dödligheten i de enklaste av omständigheter. Om sin ensamhet sade han: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot" (Matt 8:20). Han "gick omkring och gjorde gott" (Apg 10:38).

Han var en undrens man. Han räckte ut handen till de nödställda. Han botade de sjuka och uppväckte de döda. Men trots all kärlek han förde in i världen blev han föraktad och förkastad av människor, en smärtornas man, förtrogen med lidande . . . han var föraktad och räknades för intet. (Se Jes 53:3.)

Vi ser tillbaka på hans oförlikliga liv och säger med profeten Jesaja: "Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor lade han på sig . . .

Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jes 53:4–5).

När den stora striden i himlen utkämpades framlade Lucifer, mor-

gonrodnadens son, en plan som förkastades. Allas vår Fader erbjöd, med kärlek till oss, sina barn, en bättre plan enligt vilken vi skulle få frihet att välja väg i livet. Hans Förstfödde, vår äldre bror, var nyckeln till denna plan. Människan skulle få sin handlingsfrihet och med denna handlingsfrihet kom ansvarighet. Människan skulle vandra i världen och skulle snubbla och synda. Men Guds Son skulle ikläda sig köttet och offra sig själv för att sona alla människors synder. Genom utesläkt lidande skulle han bli den store Återlösaren, världens Frälsare.

Med en smula insikt om denna ojämförliga gåva, återlösningens gåva, böjer vi oss i vördnadsfull kärlek inför honom.

Som kyrka har vi kritiker, många kritiker. De säger att vi inte tror på kristenhetens traditionella Kristus. Det ligger något i det de säger. Vår tro, vår kunskap, grundar sig inte på gamla traditioner, trossatser som kommer av begränsad insikt och nästan oändliga diskussioner bland män som försökte komma fram till en definition av den uppståndne Kristus. Vår tro, vår kunskap, kommer genom vittnesbördet från en

profet i denna tid, som framför sig såg universums store Gud och hans älskade Son, den uppståndne Herren Jesus Kristus. De talade till honom. Han talade med dem. Han vittnade öppet, otvetydigt och modigt om den stora synen. Det var en syn där han såg den Allsmäktige och världens Återlösare, en syn så härlig att den är bortom mänskligt förstånd. Den var säker och otvetydig i den kunskap den medförde. Det är med den kunskapen, rotad i nutida uppenbarelse djupa mylla, som vi, liksom Nephi "tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det [vi och] våra barn må veta på vilken källa [vi] måste rikta [våra] blickar för att få förlåtelse för [våra] synder" (2 Nephi 25:26).

Och så, mina bröder och systrar, bjuder vi er farväl och upprepar vårt fasta och bestående vittnesbörd. Vi gör det med en fast och säker kunskap. Som jag sagt många gånger tidigare och som jag nu säger igen, så vet jag att Gud vår Evige Fader lever. Han är universums store Gud. Han är andarnas Fader, med vilken vi kan samtala i bön.

Jag vet att Jesus Kristus är hans enfödde Son, världens återlösare, som gav sitt liv så att vi kan få evigt liv och som regerar med sin Fader. Jag vet att de är två individer, åtskilda från varandra och ändå lika till form, väsen och syfte. Jag vet att den Allsmäktiges verk är att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan (se Moses 1:39). Jag vet att Joseph Smith var en profet, denna tidshushållnings store profet, genom vilken dessa sanningar har kommit. Jag vet att denna kyrka är Guds verk, som presideras över och leds av Jesus Kristus, vars heliga namn den bär.

Om dessa ting vittnar jag högtidligt och lämnar er, mina kära medarbetare, med min kärlek och välsignelse, i Jesu Kristi heliga namn, amen. Gud var med er tills vi möts igen. □

Stå på heliga platser

Sharon G Larsen

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Att stå på heliga platser handlar om att vara i gott sällskap, vare sig man är ensam eller tillsammans med andra.

Det var torsdag kväll, den kväll då mamma och pappa alltid arbetade i templet i Cardston. Jag var i tonåren, precis som ni unga kvinnor är. Min mor, som bodde hos oss, hade rest bort, så jag skulle bli ensam hemma. Innan de åkte kramade pappa om mig och sade: "Sharon, se till att du befinner dig i gott sällskap."

Jag tänkte: "Vad menar han? Vet han inte att jag kommer att vara ensam hemma?" Sedan insåg jag att det var exakt det han tänkte på.

Att stå på heliga platser handlar om att vara i gott sällskap, vare sig man är ensam eller tillsammans med andra. Det är att vara där den Helige Anden är ens följeslagare — om man så är ensam eller i grupp. När vi bestämmer oss för att vi ska

kontrollera våra tankar och handlingar och göra så gott vi kan, kommer det bästa i livet oss till godo.

En helig plats är en plats där vi känner oss trygga, säkra, älskade och lugna. Så var det i vårt himmelska hem. Att stå på heliga platser och vara i gott sällskap ger oss en försmak av hur det måste ha varit i det hem vi lämnat bakom oss, hemmet som ibland verkar vara så långt borta.

TVå och ett halvt år efter kyrkans organisation, varnade Herren Joseph Smith för krig och hungersnöd och plågor som skulle komma på grund av ogudaktighet. Sedan berättade han hur vi kan känna oss trygga i en sådan värld: "Därför skolen I stå på heliga platser och icke låta eder rubbas förrän Herrens dag kommer" (L&F 87:8).

På heliga platser skyddas vi från det nästan överväldigande tumultet i världen. Änglar kan vara våra följeslagare och vårt stöd (se L&F 84:88). Den store profeten Moroni var omgiven av ogudaktighet och lamaniterna ville döda allt och alla i sin väg. Han var ensam kvar och höll sig gömd i nästan 20 år. Så ensam han måste ha känt sig! Dock förstår vi av hans mäktiga vittnesbörd och råd i de sista kapitlen i Mormons bok att han umgicks med änglar och den Helige Anden. Han var inte ensam. Den Helige Anden kan avlägsna den gnagande och värkande känslan av att vara ensam

eller isolerad eller utstött och fylla oss med frid. Han kallas Hjälparen — och han hjälper oss verkligen!

Kanske är vi som mest ensamma när vi är omgivna av människor, även av vänner, som väljer fel, och vi ensamma måste stå för det som är rätt. Det finns vissa platser som är osäkra och som ni inte bör besöka, inte ens för att hjälpa någon i nöd. Herren sade att vi ska stå på heliga platser. Det finns platser där Anden aldrig kommer att finnas. Ni vet var dessa platser är. Håll er borta från dem. Uppmuntra inte en nyfikenhet som ni borde sätta stopp för. Lägg märke till era känslor, så att ni vet när ni känner er osäkra eller olustiga.

Heather berättade för oss om en gång då hon gick på en fest med de "populära" ungdomarna i skolan. När hon gick in genom dörren förnärmade musiken som dånade genom hela huset hennes ande och hon kände sig sjuk ända in i själen. Sedan började kamraterna försvinna in i mörklagda rum. Heather sade: "På festen insåg jag snart att jag måste välja mellan dessa människor och mina normer. Jag kunde inte ha kvar båda. Jag visste att jag inte ville få mina tankar nersmutsade av orden jag hörde eller av filmscenerna jag såg, hur populära dessa människor än var. Jag visste att jag inte hörde dit. Medan jag väntade på att min mamma skulle komma och hämta mig, såg jag ut genom fönstret in i den mörka natten. Där på kullen stod templet som en lysande fyr. Det var som om Herren bekräftade för mig att jag fattat rätt beslut." (Använt med tillåtelse, namnet har ändrats.)

Att stå på heliga platser hjälper oss att bli heliga, men det är en dygd som det krävs övning för att uppnå. Öva på att lyssna till Anden och att vara lydig. Öva på att vara moraliskt ren. Öva på att vara vördnadsfull beträffande heliga ting. Herren har bett oss att komma till honom och han kan helga oss (se L&F 60:7). Låt honom omsluta dig med kärlek och förlåtelse och frid. Oavsett vad

som pågår runt omkring dig kan du öva på att skapa en egen miljö, fylld av Herrens Ande.

Istället för att fråga andra hur korta eller åtsittande eller avslöjande era kläder får vara, ta eget ansvar och fråga er själva: "Vad kan jag ha på mig? Hur bör jag se ut och handla så att den Helige Anden kan vara hos mig och min himmelske Fader kan välsigna mig?"

Det är svårt att lära sig att eftertrakta godhet och skönhet när man ständigt ställs inför motsatsen och när den verkar vara så mycket mer lockande och rolig och populär.

När ni döptes ingick ni förbund att hålla buden. Dessa förbund och välsignelsen av att alltid ha Herrens Ande hos er förnyas varje gång ni värdigt tar del av sakramentet. Det kommer att stärka er i frestelsens stund.

Vår dotter tog med sig lite godis till sakramentsmötet för att få sina tre små pojkar att sitta stilla. När det heliga brödet delades ut längs vår bänkrad viskade Jake, som då var tre år, i mitt öra: "Säg åt dem att vi inte behöver det där brödet. Vi har tagit med oss eget godis." Allt som treåringen såg var några brödbitar och han tyckte att han hade något bättre. Att förstå vad som är heligt och lära oss att önska att få

detta, är väsentligt för vår lycka. En storslagen solnedgång eller en stjärnbeströdd himmel, en ros övermålad med dagg eller en kattunge — påminner oss återigen om att Guds ting är heliga.

Vi kan stå på heliga platser varhelst vi befinner oss — ensamma, i en folkmängd, tillsammans med främlingar eller med vänner. Vägen till Jeriko var förrädisk och skräckinjugande. Tjuvar lurade i buskarna och bakom träden i väntan på att överfalla resande. Det krävdes en vänlig och modig samarit för att omvandla denna väg från en hemsokt plats till en helig plats. Ni kan göra mycket för att göra vanliga platser heliga: när ni en eftermiddag tar hand om små barn så att en trött mamma får vila sig, när ni tar hand om disken fastän det är er brors tur att göra det, när ni städar huset åt en äldre vän — sådana saker ger er en känsla av osjälviskhet och uppoffring och helighet.

Ibland händer det att Anden viskar till er och säger att ni kan göra platsen ni är på till en bättre plats. Den ryska staden Omsk i Sibirien tycktes ganska ogästvänlig och karg tills jag hörde en grupp unga kvinnor och unga män sjunga "O store Gud" (*Psalmer*, nr 48) på sitt modersmål. Plötsligt blev hela världen — eller

åtminstone vår värld — fylld med värme, kärlek och glädje, en helig plats.

Ni har tillgång till en stor mängd intelligens och vägledning och trygghet genom regelbundna, eftertänksamma böner och skriftstudier. Detta får era sinnen att fast och ståndaktigt hålla sig på heliga platser när ni är i skolan eller i klädesaffärerna eller surfar på Internet. President James E Faust sade: "Jag tror att den bästa tvättmaskinen för orena eller okontrollerade tankar är skriftläsning" ("Självbehärskningens kraft" *Liahona*, juli 2000, s 53).

Helighet är stilla och mild, vi kan lätt gå miste om den om vi inte är uppmärksamma. Den uppståndne Herren vandrade på vägen till Emmaus tillsammans med två män, som var så upptagna med händelserna kring hans korsfästelse och uppståndelse att de inte visste att det var Herren själv som gick vid deras sida.

För flera år sedan sjöng jag Händels *Messias* tillsammans med en grupp människor av olika trosåskådningar. Trots våra olika trosuppfattningar sjöng vi alla om samme Messias, vår egen personlige Frälsare. Jag hade sjungit detta oratorium många gånger, men under en körövning viskade Anden till mig att jag inte bara sjöng musiken, utan att jag också sjöng mitt vittnesbörd: "Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig" (Jes 53:4). Jag visste av hela min själ att han hade gjort det för mig. Under ett ögonblick dämpades de andra 300 rösterna och det kändes som om jag var helt ensam med Herren. Jag förnam hans kärlek och försäkran om att han hade tagit på sig mitt tonårshjärtas sorger och smärtor och om jag var lydig skulle han fortsätta att vandra tillsammans med mig under resten av mitt liv. Att känna Herrens välsignelse och tröst och fullständiga kärlek är mer värt än något annat.

När ni väl förstår vad en helig plats är, så vet ni var ni bör vara. Det kan innebära att vi kanske måste ge

Unga kvinnor som kommer till konferenscentret för Unga kvinnors allmänna möte hälsas välkomna med standar.

upp våra världsliga intressen eller vår popularitet. Det kan innebära ödmjukhet och förlåtelse eller fullständig omvändelse. Det innebär "oskyldiga händer och [ett] rent hjärta" (Ps 24:4). Gör allt som behövs för att ni ska kunna stå på heliga platser och låt er inte rubbas. Stå för sanning och rättfärdighet, trots ränkfulla människors och medi-ers ytliga lockelser och onda planer (se L&F 89:4). President Hinckley har sagt: "Låt oss stå lite rakare och låt ädla, goda karaktärsdrag lysa igenom i [era] liv" ("En början till något nytt", *Liahona*, juli 2000, s 107). Mina kära unga kvinnor, be Herren vandra med er. Låt honom vara er följeslagare genom hela ert liv, varje dag i ert liv, så att ni kan återvända till det hem ni längtar efter, den heligaste platsen av alla.

Jag avslutar med en psalm som uttrycker min bön för er och för mig:

*Mer renhet, o giv mig,
mer salighetshopp,
mer frihet från världen,
mer längtan dit opp,
mer nyttig ock gör mig,
på frukter mer rik,
mer mogen för himlen,
mer, Jesus, dig lik!*

("Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77)

I Jesu Kristi namn, amen. □

Att stärka hemmet och familjen

Carol B Thomas

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Tre principer som hjälper er att stärka hemmet och familjen är omvårdnad, offer och bön.

När vi såg Vinter-OS 2002 gå mot sitt slut kunde vi inte undgå att minnas dem som vann guldmedaljer. Så många idrottsmän, som förberett sig under många år, hade samlats för att tävla och förhoppningsvis vinna. Som unga kvinnor i kyrkan förbereder också ni er och tävlar om att få en medalj medan Anden brinner klart inom er.

Unga kvinnors program kan vara ett underbart träningsprogram som kan hjälpa var och en av er att nå era mål, och Unga kvinnors tema är en ständig påminnelse om att vi inte tävlar ensamma. Vi tillhör Herrens lag och han kommer alltid att vara där för att hjälpa oss vinna guld.

Som Guds döttrar är en del av er bra på idrott, men ni har alla

välsignats med många talanger och gåvor. En av de mest betydelsefulla gåvorna är er förmåga att "stärka [ert] hem och [er] familj", ett uttryck som nyligen tillfogats Unga kvinnors tema. Känner ni igen dessa ord? Ett av uppdragen som vi fått som flickor och kvinnor i riket är att älska och stärka våra familjer.

I kväll ber jag att Anden ska brinna inom er så att ni får en större önskan att stärka er familj nu och förbereda er för er framtida familj. Skrifterna lär på många sätt ut hur vi kan stärka familjen. Det finns ingen bättre lärare än Frälsaren. När ni studerar hans lärdomar och följer hans exempel kan ni förbättra ert familjeliv. Låt oss tala om tre principer som hjälper er att stärka ert hem och er familj:

- Omvårdnad
- Offer
- Bön

OMVÅRDNAD

Finns det någon som inte tycker om att leka med ett litet barn eller hålla ett nyfött barn i sina armar? Som kvinnor föds vi med en naturlig förmåga att älska och ta hand om andra. Omvårdnad innebär att stödja varandra, uppmuntra varandra, ta hand om och älska varandra. Gör vi detta i våra familjer?

Frälsaren visade oss hur man vårdar sig om andra. Han sade många gånger: "Huru ofta har jag icke samlat eder, såsom hönan samlar sina

Unga kvinnor kommer till konferenscentrets dörrar för Unga kvinnors allmänna möte den 30 mars.

kycklingar under sina vingar samt omhuldat eder" (3 Ne 10:4).

När ni samlas som familj kan ni göra så mycket för att skapa en anda av enighet. När kramade ni sist om er mamma och pappa och tackade dem för allt de gör? Det är föräldrarna som står för det mesta av omvårdnaden, men de behöver också känna sig omhändertagna.

Som kvinnor kan vi samla våra små kycklingar under våra vingar med kärlek och ömhet. Nyligen bevitnade jag hur en ung mor talade till sin tvååring. När den lilla grät och mamman inte kunde förstå vad hon ville, sade mamman: "Gråt inte. Tala till mig. Berätta för mig vad som är fel." Hon visade en sådan respekt för den lilla tvååringen att barnet slutade gråta och "talade till henne". Denna unga mor håller på att lära sig hur man vårdar sig om någon.

När vår Fader i himlen presenterade Frälsaren för världen, visade han god omvårdnad genom att använda en mild röst. I skrifterna står det: "De [hörde] en röst som från himmelen . . . Det var icke en barsk röst, ej heller en hög röst . . . ehuru det var en mild röst, genom-

trängde den dem som hörde den till det innersta" (3 Ne 11:3).

Detta kan bli ett mönster för hur vi talar med våra familjemedlemmar i våra hem. Låt oss inte använda en hög röst, utan en mild röst när vi talar till dem vi älskar. Detta är hur vår himmelske Fader talar till sina barn.

OFFER

Den andra principen handlar om offer. Som unga kvinnor lär ni er dagligen att göra uppoffringar. Vi är imponerade av allt det goda som ni uträttar.

■ Ni ser efter era småsyskon efter skolan när era mödrar måste arbeta. Ni hjälper till med att laga middagen och lägga de små barnen.

■ Ni stannar hemma från fester på veckosluten därför att ni inte vill se olämpliga filmer, oavsett vilken åldersgräns de har.

■ Ni stiger upp klockan fem på morgonen i tusental för att gå på tidigt morgonseminarium innan ni ger er iväg till skolan.

Frälsaren är så stolt över er. Han vet vad ni går igenom. Han förstår hur svårt det är för er att uppoffra

något. Frälsaren lärde oss att offra. Han gav sitt liv för hela människosläktet.

Det första han undervisade nephiterna om efter sin uppståndelse var om det offer han gjort. Han sade: "Jag har druckit av den bittra kalken, vilken Fadern har givit mig . . . jag har underkastat mig Faderns vilja i allt" (3 Ne 11:11). Han hade gjort vad vår himmelske Fader ville att han skulle göra.

Vår himmelske Fader vill att vi ska bilda rättfärdiga familjer. Att bli hustru och mor kan begränsa er yrkeskarriär, men det kan ge så mycket. Jag kommer ihåg hur jag som ung mor spelade en sång för mina små flickor medan de dansade runt i rummet. Den kanske låter lite barnslig, men den säger allt:

*När jag blir stor vill jag bli mamma
och ha en familj:
en, två, tre alldeles egna små
bebisar.
Av alla jobb som finns, vill jag
vara mamma.
Jag ska ha en familj . . .
Och jag kommer alltid att älska
dem*

*och ge dem kakor och mjölk och
gula ballonger,
Och krama dem när något händer,
och läsa sagor och sjunga rara
sånger för dem.*

(Janeen Brady, "I Want to Be a Mother", *Beloved Songs* [1987], s 10–13, fritt översatt.)

Ja, ni förstår vad jag menar. Att vara mor är en stor välsignelse, inte ett offer.

BÖN

För det tredje lärde Frälsaren oss att be.

När ni bidrar till att stärka er familj, måste bönen vara en ständig, daglig del av ert liv. Bönen skyddar er från motståndaren, ger er frid och hjälper era familjer att stärka sin kärlek till varandra.

När Frälsaren besökte nephiterna hade han endast några få dagar på sig att undervisa dem om evangeliets fullhet. Under större delen av den tiden inriktade han sig på bönen. Visste ni att bönen nämns 44 gånger i kapitlen 17 till och med 20 i 3 Nephi? Vid flera tillfällen befallde han folket att be. Han knäböjde och bad för dem. Han lärde dem hur man ber. Han välsignade de små barnen och bad till Fader för dem. Han befallde dem att alltid ha en bön i sina hjärtan.

Ni skulle kunna ta med er era skrifter till en veckoträff, läsa dessa fyra kapitel högt och stryka under ordet *bön* varje gång det nämns — och dela med er av berättelser och vittnesbörd om bönen kraft. Jag lovar er att ni kommer att känna Herrens Ande och utveckla ett starkare vittnesbörd om bönen.

Våra profeter har sagt att de inte oroar sig över ungdomarna som ber två gånger om dagen. Om nu inte de oroar sig över oss, behöver inte heller vi oroa oss över oss själva, så länge vi ber uppriktigt två gånger om dagen.

Lyssna till profeten Joseph Smiths mors underbara redogörelse för kvällen som han gick för att hämta guldplåtarna. Hon skriver: "[Den kvällen] satt jag uppe mycket sent . . . Omkring midnatt kom Joseph och frågade mig om jag hade en kista med lås och nyckel . . . Eftersom jag inte hade någon blev jag mycket orolig . . . men Joseph . . . sade: 'Oroa dig inte, jag kan mycket väl klara mig . . . utan den — var lugn — allt är i sin ordning'."

Strax därefter åkte Joseph och Emma därifrån med häst och vagn. Lyssna nu till vad hans mor säger. "Jag tillbringade natten med att be och vädja till Gud, för den ängslan jag kände tillät mig inte att sova."

En mors vädjanden, en rättfärdig Guds dotter, tröstade profeten och skyddade guldplåtarna. Under årens lopp bidrog hennes ständiga böner till att stärka hennes hem och familj (se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, sammanst av Preston Nibley [1979], s 102.)

Hur kan ni använda bönen för att stärka er familj? Eftersom vår himmelske Fader älskar er så mycket vill han att ni ska tala med honom, vilka bekymmer ni än har. Ni kan be om vad som helst.

■ Ni kan be om hjälp med att rätta er efter familjens regler, som att komma hem i tid.

■ Ni kan be om att er familj ska få en önskan att studera skrifterna tillsammans.

■ Ni kan be om att kunna kommunicera bättre med er mamma eller pappa.

■ Ni kan be om att kunna visa större tålmod med en syster eller bror, att kunna hjälpa dem lösa sina problem.

Be om det som bekymrar er! Ge inte upp! Er himmelske Fader kan och kommer att besvara era böner. Jag har fått många böner besvarade. Jag har också uppsänt böner som jag ännu inte fått svar på. Våra böner kommer att besvaras när Herrens tid är inne och när vi är redo.

I kväll har jag talat om tre principer som kan hjälpa er att stärka ert hem och er familj:

- Omvårdnad
- Offer
- Bön

Frälsaren, vår Återlösare och vän, har visat oss vägen. När ni lever efter hans undervisning kommer ni kanske inte att vinna olympiskt guld eller silver, men att förtjäna er Unga kvinnors medaljong kan ge en mycket större belöning och hjälpa var och en av er att hålla den helige Anden brinnande inombords. När ni studerar och lär er att älska skrifterna är det min bön att ni kommer att finna andra betydelsefulla sätt varpå ni kan stärka ert hem och er familj. I Jesu Kristi namn, amen. □

Håll facklan högt

Margaret D Nadauld
Unga kvinnors generalpresident

Utveckla det gudomliga som finns inom dig. Dölj inte ljuset hos den ande du kom med från himlen. Herren behöver din godhet och ditt inflytande i den här världen.

Detta är en fackla som förde den olympiska elden en del av dess färd från Grekland till Salt Lake City under februari månad. Den representerar förträfflighet och hopp. Den tändes för första gången i Grekland där de olympiska spelen grundades för så länge sedan.

Det här är Unga kvinnors fackla. Den representerar evangeliets ljus, som kommer från vår himmelske Fader. Detta ljus hade sin begynnelse i himlen innan du föddes. Där undervisades du om den stora lycksalighetsplanen och eftersom du accepterade denna plan, har du äran att vara fackelbärare!

Frälsaren lärde oss: "Låt ... ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen".¹ Det gudomliga ljus som du bär inom dig har du arvt av

Gud därför att du är hans dotter. En del av ljuset som gör dig så strålande är den kvinnlighet du välsignats med. Så underbart det är för dig att veta att dina kvinnliga, feminina egenskaper är en gåva från Gud. Våra nutida profeter lär att "olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift."² Att födas med de utsökta egenskaper som en Guds dotter har är en helig välsignelse. Guds kvinnor, både gamla och unga, är andliga och känsliga för andras behov, ömsinta och milda. De har en vänlig och vårdande natur. Detta är ditt arv. Förringa aldrig de gåvor som Gud givit dig. Utveckla det gudomliga som finns inom dig. Dölj inte ljuset hos den ande du kom med från himlen. Herren behöver din godhet och ditt inflytande i den här världen.

I kväll skulle jag vilja tala öppet om att helt enkelt vara god och fördelen med att vara god. Det handlar om att hålla facklan högt.

Världen försöker få dig att tro att det är föråldrat och gammalmodigt att vara god och att man blir populär av att bryta regler och sänka sina normer. Tro inte på det. När du tittar på teve eller läser veckotidningar kan det göra att du känner dig onormal, när det i själva verket är du som är på rätt väg.

Ni kanske känner till att jag är mor till sju söner. Jag vet allt om pojkar! Det har varit ett mycket spännande liv i vårt hushåll! Jag har lärt mig mycket från dem och från

deras vänner, både pojkar och flickor, och jag skulle kunna berätta en del av deras hemligheter. Kanske kan jag berätta om en enda utan att råka illa ut. Så här är det: Pojkar tycker inte om att känna sig generade. Jag minns en gång när en ung man jag känner skulle gå med en flicka till skoldansen. Han tog med sig henne till vårt hem före dansen så att vi kunde ta kort. När de anlant kom han in i köket där jag letade efter kameran och sade: "Vänta tills du får se flickans klänning. Hon ser helt underbar ut!" Den här pojken hade aldrig sagt något liknande förut, så jag kunde knappt vänta på att få se vad han menade.

När jag såg henne förstod jag. Hon var så vacker. Klänningen hon hade på sig var underbar. Jag fick veta att hon och hennes mor hade letat med ljus och lykta efter en klänning. När de äntligen hittade den här, visste de att det var rätt klänning. Det behövdes bara lite extra tyg här och där för att tillmötesgå deras höga normer.

Deras möda var värd all ansträngning eftersom det riktigt strålade om henne den kvällen, men det var inte bara klänningen som fick henne att stråla. Det var hennes lugna tillförsikt. När jag iakttog henne kom jag att tänka på skriftstället som säger: "Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande."³ Varifrån kom denna tillförsikt hon hade? Jag märkte att den här unga kvinnan kunde koncentrera sig på andra eftersom hon inte behövde oroa sig över hur hon såg ut. Hon hade tagit hand om den detaljen för flera veckor sedan. Den unge mannen kände sig väl till mods och trygg och glad i hennes sällskap därför att hennes klänning inte visade för mycket. Den var anständig på alla sätt och det gjorde att hon kände sig frimodig och glad. Och det är tilltalande. Han generades inte av henne, han var stolt över henne.

Den slags unga kvinna som kan bli en utmärkt fackelbärare har höga

normer hela tiden, inte bara när hon har sin dansklänning på sig, utan också alla vanliga dagar. Det finns så många av er som har det, och jag vill hedra er i kväll. Ni lever anständiga liv. Det innebär mer än hur man klär sig. Det innebär åtminstone sex saker jag kan komma på: 1. Ditt uppförande är sedesamt och anständigt, men det är ändå roligt att vara tillsammans med dig. 2. Ditt språk är aldrig grovt utan glatt och intressant. 3. Du är välvårdad och det är tilltalande. 4. Du koncentrerar dig på att utveckla dina talanger och uppnå dina mål,

inte på att pierca och tatuera och visa upp kroppen. 5. Du idrottar med entusiasm men tappar aldrig humöret. 6. Du verkar inte bry dig om vad den senaste popstjärnan har på sig eller gör, därför att du har din egen stil. Sammanfattningsvis kan man säga att du inte tar efter världens normer eftersom du lever efter en högre norm. Du vet vem du är och det ger dig en verklig fördel. Du vet att du verkligen är din himmelske Faders dotter. Du vet att han känner dig och att han älskar dig. Du vill behaga honom och ära hans kärlek till dig. Du vet att även om du

gör dåraaktiga misstag, kommer han att hjälpa dig om du vänder dig till honom.

Du handlar som om du hade lärt dig *Vägledning för de unga* utantill! Är det inte en fin liten handledning? Ibland tycker jag om att kalla den för "hjälpmedel till lycka". Om du lever efter dess riktlinjer kan den bli ditt hemliga vapen som drar goda människor till dig och som håller dig på den rätta vägen. När du lever efter kyrkans höga normer varje dag, håller du facklan högt.

En flicka som jag kommer att kalla Liz är ett exempel på det jag talar om. Hon gick en mattekurs tillsammans med en flicka, som jag kommer att kalla Lindsay, som märkte att det var något som riktigt "lyste" om Liz. Lindsay medgav att hon inte trodde att Liz kände henne, men det kändes ändå bra att vara i hennes närhet. Hon stod verkligen för det hon trodde på och hon fick alla andra att känna sig väl till mods och delaktiga. Lindsay iakttog Liz under flera veckor. Så en dag kom inte Liz till skolan. Ännu en dag gick och så en till. Lindsay fick till sist veta att Liz låg mycket allvarligt sjuk i en livshotande hjärnhinneinflammation.

Hon kom hem från skolan och bara satte sig ner vid bordet och grät. Det var ju inte så att hon och Liz var nära vänner, men hon sade till sin mamma att hon helt enkelt måste göra något för att hjälpa henne. Lindsay föreslog att hela familjen skulle fasta och be för Liz. Vilken chock det var för mamman att höra detta från ett av sina egna barn, för fasta och bön hade inte nämnts i deras hem på många år. När Lindsay och hennes mamma talade med resten av familjen den kvällen under middagen mötte de ett visst motstånd, men Lindsay bönföll dem och slutligen gick alla med på att fasta och be för Liz, en främling. Något underbart hände. Det dröjde inte länge förrän Liz kom tillbaka till skolan och såg lika frisk och glad ut som någonsin. Men ännu viktigare var att denna händelse

förde hoppets härliga anda in i Lindsays hem. Tack vare den har en del stora förändringar skett i deras familj. De håller nu familjebön tillsammans, något som de inte hade gjort på många år.

Liz godhet lyste och den smittade av sig. Liz, om du är här i kväll skulle jag vilja säga: "Tack! Genom din godhet har du välsignat åtminstone en hel familj som du antagligen inte ens känner. Och vem vet hur många andra som har fått vägledning därför att du höll din fackla högt."

Det känns bra att vara en god människa och det får också andra personer att må bra! Får jag bara säga detta: Det är så mycket lättare att göra det som är rätt än att göra det som är fel. Livet är mycket mindre komplicerat när vi gör det som är gott.

Den största fördelen med att vara god är att det leder dig till templet, den vackraste och heligaste platsen på jorden. Templet är platsen dit Frälsaren kan komma eftersom det är hans heliga hus här på jorden.

President Lorenzo Snows barnbarn var i templet tillsammans med

honom en gång när president Snow sade till henne: "Allie. Jag vill tala om någonting för dig. Det var precis här som Herren Jesus Kristus visade sig för mig." [Morfar] "lade handen på mitt huvud och sade: 'Mitt barnbarn, jag vill att du ska komma ihåg att detta är din morfars vittnesbörd, att han med sina egna läppar talat om för dig att han verkligen såg Frälsaren här i templet och talade med honom ansikte mot ansikte.'"⁴

Kan du föreställa dig den vördnad du skulle känna över att vandra i samma korridor som Frälsaren vandrat i? Kan du se dig själv där, ren och fin, en Guds dotter, redo att ta emot hans bästa välsignelser?

Personlig tillväxt hjälper dig att förbereda dig för templet. Det är inspirerat av himlen. Vilken vacker liten skatt det är. Det hjälper dig att komma närmare Frälsaren och det hjälper dig att utveckla kvinnlighetens gudomliga gåvor som vi har talat om. Det är utformat just för dig under denna mycket viktiga förberedelsestid, för de vanor du skaffar dig och de val du gör nu kommer att

påverka resten av ditt liv. Det är vår bön att ditt ljus, medan du fullföljer din Personliga tillväxt, ska lysa så klart att det har en positiv inverkan på kommande släkten. På grund härav och av flera andra anledningar har första presidentskapet sagt: "Vi önskar att alla unga kvinnor ska sträva efter att få Unga kvinnors utmärkelse. När ungdomarna arbetar på sina mål, utvecklar de färdigheter och egenskaper som för dem till templet och som förbereder dem att tjäna sin familj och Herren under hela sitt liv."⁵ Den vackra nya Unga kvinnors medaljong med tempelspirorna påminner dig om att du förbereder dig för att ta emot templets förordningar, för det är genom templet som vi kommer till Kristus.

Denna påskafton tänker vi särskilt på Kristus. För nära två tusen år sedan denna kväll låg hans kropp i graven. En del trodde att hans ljus hade slocknat. Men vi vet att på den tredje dagens morgon, det vi kallar påskdagen, uppstod han för att bli vår frälsning, vår Frälsare, vårt eviga ljus som aldrig kommer att lämna oss. Jag vittnar om att Kristus är världens ljus och liv.

Kära unga kvinnor, låt ert ljus lysa så klart för alla i era familjer och för era vänner så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen. Det är en förmån att få bära facklan. Det är vår bön att hans ljus ska lysa upp er väg för varje steg ni tar och att er godhet ska göra er berättigade att en dag ta emot templets förordningar, för det är på denna heliga plats som ni kommer att finna det största ljuset av alla, i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Matt 5:16
2. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24
3. L&F 121:45
4. Susan Arrington Madsen, "Lorenzo Snow and the Sacred Vision", *Friend*, aug 1993, s 14.
5. Brev från första presidentskapet, 28 sep 2001, om att stärka ungdomarna.

Vägen till fullkomlighet

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

Använd fyra bestämda dygder i ert liv som visat sig vara framgångsrika: En tacksam attityd, en längtan efter kunskap, en stark självdisciplin och en villighet att arbeta.

Visst har vårt generalpresidentskap för Unga kvinnor talat väl? Jag understödjer och bekräftar allt som ni hört dessa utmärkta kvinnor säga idag. De är sannerligen vår himmelske Faders tjänarinnor och har lagt fram hans heliga ord.

”Lycka”, skrev profeten Joseph Smith, ”är vår tillvaros syftemål och bestämmelse och skall bli dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar.”¹

Men hur finner man den vägen, och än viktigare, hur håller man sig kvar på vägen som leder till fullkomlighet?

I Lewis Carrolls klassiker *Alice i underlandet* kommer Alice till ett vägskäl med två vägar som båda förde framåt men i olika riktningar. Hon frågar Cheshire-katten: ”Vilken väg ska jag ta?”

Katten svarar: ”Det beror på vart du vill komma. Om du inte vet vart du vill komma, spelar det ingen roll vilken väg du tar!”²

Till skillnad från Alice vet var och en av er vart ni vill komma. Det spelar roll vilken väg ni tar, för den väg som ni går i det här livet leder till den väg ni får gå i nästa liv.

En medryckande sång som var populär för många år sedan innehåller följande suggestiva text: ”Om du genom att önska kan få något att hända, fortsätt då att önska och alla dina problem försvinner.” En annan formel för misslyckande kommer från en lite nyare sång: ”Oroa dig inte, var glad” (”Don’t worry; be happy”).

Vårt tema för det här mötet: ”Stå på heliga platser” är mycket lämpligare. Jag sätter också värde på orden som följer: ”Stå på heliga platser och låten eder icke rubbas.”³

President George Albert Smith, kyrkans åttonde president, gav oss följande uppmaning: ”Låt oss placera våra fötter stadigt på vägen som leder till lycka och det celestialet, inte bara då och då, utan varje dag och varje timma, för om vi förblir på Herrens sida om gränsen, om

vi stannar kvar under vår himmelske Faders inflytande, kan motståndaren inte ens fresta oss. Men om vi går över till djävulens territorium . . . blir vi olyckliga och vår bedrövelse blir värre allteftersom åren går om vi inte omvänder oss från våra synder och vänder oss till Herren.”⁴

När jag har talat till de unga männen i aronska prästadömet har jag ofta citerat rådet som en far gav sin älskade son: ”Om du någonsin befinner dig på en plats där du inte borde vara, så ge dig av!” Samma sanna råd gäller er unga kvinnor här i konferenscentret och alla er som samlats i möteshus runt om i världen.

Det har alltid varit min uppfattning att när man har för vaga mål lyckas man sällan, men då man arbetar med konkreta mål, misslyckas man sällan. Därför uppmanar jag er att ni använder fyra bestämda dygder i ert liv som visat sig vara framgångsrika. De är:

1. En tacksam attityd
2. En längtan efter kunskap
3. En stark självdisciplin, och
4. En villighet att arbeta

För det första, *en tacksam attityd*. I Lukasevangeliet, kapitel 17, läser vi om de tio spetälska. Frälsaren, som var på väg till Jerusalem, passerade genom Galileen och Samarien. När han var på väg in i en by möttes han av tio spetälska män som på grund av sin sjukdom tvingades hålla sig isolerade från andra människor. De stannade ”på avstånd” och ropade: ”Jesu, Mästare, förbarma dig över oss!”

Fylld av medkänsla och kärlek till dem sade Frälsaren: ”Gå och visa er för prästerna.” Medan de var på väg dit upptäckte de att de hade blivit botade. I skriften står det: ”När en av dem såg att han hade blivit botad, vände han tillbaka och prisade Gud med hög röst och föll ner för Jesu fötter och tackade honom. Och han var samarit.”

Frälsaren frågade honom: ”Blev inte alla tio rena? Var är de nio? Har verkligen ingen vänt tillbaka för att prisa Gud utom den här främlingen?” Och han sade till honom:

'Stig upp och gå! Din tro har frälst dig.'⁵

Genom gudomligt ingripande blev dessa spetälska räddade undan en grym, långsam död och fick sina liv förlängda. Den enes tacksamhet förtjänade Mästarens välsignelse, de nios otacksamhet hans besvikelse.

Dagens plågor liknar forntidens spetälska. Våra plågor består, de försvagar, de förgör. De finns överallt. De känner inga gränser. Vi kallar dem själviskhet, girighet, njutningslystnad, grymhet och brottslighet, för att endast nämna några få.

Under en regionkonferens förkunnade president Gordon B Hinckley: "Vi lever i en värld fylld av så mycken orenhet. Den finns överallt. Den finns på gatorna. Den finns på televisionen. Den finns i böcker och tidningar . . . Den är som en stor flod, otäck och lortig

och tarvlig, som översvämmar världen. Vi måste höja oss över den . . . Världen håller på att förlora sina moraliska normer. Detta kan endast föra med sig elände. Vägen till lycka består av att återskapa ett starkt familjeliv och av att leva efter moraliska normer, vars värde har bevisats genom gångna sekler."⁶

Genom att följa president Hinckleys råd kan vi omvandla denna tid till en underbar tid att leva på jorden. Våra möjligheter är obegränsade. Det finns så mycket som är rätt — såsom lärare som undervisar, vänner som hjälper, äktenskap som är lyckliga och föräldrar som gör uppoffringar.

Var tacksam för er mor, för er far, för er familj och för era vänner. Uttryck er tacksamhet för era lärare i Unga kvinnor. De älskar er, de ber för er, de arbetar för att hjälpa er. Ni är värdefulla i deras ögon och i er himmelske Faders ögon. Han hör era böner. Han erbjuder er sin frid och sin kärlek. Håll er nära honom och hans Son, så kommer ni aldrig att vara ensamma.

För det andra, *en längtan efter kunskap*.

Aposteln Paulus sade till Timoteus: "Ingen får förakta dig för att du är ung, utan var ett föredöme för de troende."⁷

President Stephen L Richards, som var rådgivare i första presidentskapet för många år sedan, var en djup tänkare. Han sade: "Tro och tvivel kan inte existera samtidigt i ett och samma sinne, det ena jagar bort det andra." Mitt råd till er är att söka efter tron och jaga bort tvivlet.

Herren har gett oss följande råd: "Söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro."⁸

Vi finner sanning i skrifterna, i profeternas lärdomar, i våra föräldrars undervisning och i inspirationen som kommer till oss när vi knäböjer i bön och söker Guds hjälp.

Vi måste vara sanna mot våra ideal, för ideal är som stjärnor. Man

kan inte röra vid dem med sina händer, men genom att följa dem kommer man fram.⁹

Många av era lärare är tillsammans med er här i kväll. Jag hoppas följande beskrivning av en lärare passar in på alla: "Hon skapade en atmosfär i klassrummet där värme och erkännande vävde sin förtrollande väv, där tillväxt och inläring, fantasins flykt och de ungas livsändar tryggades."¹⁰

För det tredje, låt oss tala om *en stark självdisciplin*.

Vår himmelske Fader har gett oss alla förmågan att tänka och resonera och besluta. Med en sådan förmåga blir självdisciplin en nödvändighet.

Var och en av oss har fått ansvaret att välja. Ni kanske frågar: "Är det verkligen så viktigt att fatta beslut?" Jag säger till er att våra beslut avgör vår bestämelse. Ni kan inte fatta eviga beslut utan att de åtföljs av eviga följder.

Får jag ge er en enkel formel för hur ni kan bedöma de val ni ställs inför? Den är lätt att komma ihåg: "Du kan inte ha rätt genom att göra fel, och du kan inte ha fel genom att göra rätt." Ert eget samvete varnar er alltid som en vän innan det straffar er som en domare.

Herren har gett följande råd genom en uppenbarelse till profeten Joseph Smith: "Det som icke uppbygger är icke av Gud, utan det är mörker. Det som är av Gud är ljus."¹¹

En del dåraktiga människor vänder ryggen åt Guds vishet och följer världens ombytliga mode, den falska popularitetens lockelser och ögonblickets spänning. Det krävs mod att tänka rätt, välja rätt och göra rätt, för en sådan kurs är sällan, om någonsin, den lättaste att följa.

Ni kanske blir lite mörbultade under er strävan att utöva självdisciplin, men ni blir alltid en bättre människa. Att uppnå självdisciplin är även i bästa fall en sträng procedur, och allt för många vill att den skall vara lätt och smärtfri. Om vi drabbas av tillfälliga motgångar, består en väsentlig del av vår kamp

för självdisciplin av att vi beslutar oss för och är modiga nog att försöka igen.

Mina kära unga systrar, jag känner inte till någon sannare beskrivning av er än den som första presidentskapet gav den 6 april 1942: "Hur härlig och nära änglarna är icke den ungdom som är ren. Denna ungdom känner utesäglig glädje här och får evig lycka här efter."¹²

Evigt liv i vår Faders rike är ert mål, och för att nå det måste ni förvisso utöva självdisciplin.

Till sist, låt var och en av oss utveckla en *villighet att arbeta*. President J Reuben Clark, som för många år sedan var rådgivare i första presidentskapet, sade: "Jag tror att vi är här för att arbeta, och jag tror inte vi kan undvika det. Jag anser att den insikten inte kan genomborra våra själar och vårt väsen för tidigt. Vi måste arbeta för att få framgång eller för att gå framåt. Det finns inget annat sätt."¹³

"Sätt din hand till Herrens verk"¹⁴ är inte bara en strof i en omtyckt psalm, det är en uppmaning att börja arbeta.

Kanske ett exempel skulle vara till hjälp. Att skjuta upp något är

sannerligen en tidstjuv — särskilt när det gäller att ta i och arbeta ordentligt. Jag talar här om behovet av att ni studerar flitigt när ni förbereder er för proven i skolan och, i sanning, proven i era liv.

Jag känner till en universitetsstudent som var så upptagen med att njuta av studentlivet att hon sköt upp sin förberedelse inför en tentamen. Kvällen innan provet insåg hon att klockan var mycket och att hon inte förberett sig. Hon ursäktade sig med att säga till sig själv: "Vad är viktigare — min hälsa som kräver att jag måste sova, eller de tråkiga studierna?" Ja, ni kan säkert gissa hur det gick. Sömn vann, studierna förlorade och tentamen blev en personlig katastrof. Förvisso måste vi arbeta.

Detta är alltså den formel jag föreslår:

1. En tacksam attityd
2. En längtan efter kunskap
3. En stark självdisciplin, och
4. En villighet att arbeta

Varje människa kommer att uppleva stunder av förtvivlan och ett behov av vägledning från en gudomlig källa — även en outtalad vädjan om hjälp. Av hela mitt hjärta

och min själ vittnar jag för er att vår himmelske Fader älskar er, tänker på er och aldrig kommer att överge er.

Jag skulle vilja belysa detta med en personlig och högt uppskattad upplevelse. Mina uppdrag förde mig under många år till den delen av Tyskland som låg bakom det som kallades järnridån. Under kommunisternas herravälde hade de som bodde i den delen av Tyskland förlorat nästan all sin frihet. Ungdomarnas aktiviteter begränsades, all verksamhet stod under bevakning.

En kort tid efter det att jag påtagit mig mina ansvar för detta område, var jag närvarande vid en mycket uppbyggande konferens som hölls i den delen av Tyskland. Efter de inspirerande sångerna och talen kände jag mig manad att tala med de kära ungdomarna utanför den gamla byggnaden. De var inte så många, men de lyssnade till varje ord som jag sade. De hade hungrat efter en Herrens apostels ord och uppmuntran.

Innan jag lämnade Förenta Staterna för att närvara vid konferensen hade jag känt mig manad att köpa tre kartonger tuggummi. Jag

köpte tre smaker: doublemint, spearmint och juicy fruit. Innan jag och ungdomarna skildes åt gav jag alla två tuggummin var — något som de aldrig smakat förut. De tog emot gåvan med glädje.

Åren gick. Jag återvände till Dresden — platsen för vår tidigare konferens. Det fanns nu möteshus, folket hade fått sin frihet. De hade ett tempel. Tyskland var inte längre delat av en politisk gräns utan hade blivit en nation. Ungdomarna var nu vuxna och hade fått egna barn.

Efter en inspirerande konferens med många deltagare väntade en mor och hennes dotter på att få tala med mig. Dottern, som var ungefär i er ålder och som talade lite engelska, sade: "President Monson, minns du en gång för länge sedan när du höll ett kort möte med ungdomarna efter en distriktskonferens

och då du gav varje pojke och flicka två tuggummin var?"

Jag svarade: "Ja, visst minns jag det."

Hon fortsatte: "Min mamma var en av dem som du gav den gåvan till. Hon berättade för mig att hon delade det ena tuggummit i små bitar för att det skulle räcka länge. Hon berättade hur härligt det smakade och hur hon värdesatte det." Sedan, under det att hennes mamma log i samtycke, gav hon mig en liten ask. När jag lyfte på locket såg jag det andra tuggummit. Det låg oöppnat efter nära 20 år. Sedan sade hon: "Min mor och jag vill att du ska ha det".

Tårar rann, vi kramade om varandra.

Sedan sade modern till mig: "Innan du kom till vår konferens för så många år sedan, hade jag bett min

himmelske Fader tala om för mig om han verkligen brydde sig om mig. Jag sparade den här gåvan för att jag alltid skulle minnas och kunna lära min dotter att vår himmelske Fader verkligen hör våra böner."

Jag visar den gåvan för er här i kväll — den är en symbol för tro och tillförsikt på den himmelska hjälp som vår Fader och hans Son, Jesus Kristus ger er.

Må våra tankar denna påskafton gå till honom som sonade för våra synder, som visade oss hur vi bör leva, hur vi bör be och som genom sina egna gärningar visade oss hur vi kan göra det. Född i ett stall, lagd i en krubba, denne Guds Son — ja, Herren, Jesus Kristus — bjuder var och en av oss att följa honom. "Vad glädje för mig syndare, han lever, min Förlossare!"¹⁵ I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Profeten Joseph Smiths lärdomar, sammanst av Joseph Fielding Smith (1958), s 219.

2. Omarbetat från Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1992), s 76

3. Se L&F 87:8, kursivering tillagd.

4. Conference Report, april 1944, s 31–32.

5. Luk 17:11–19.

6. Regionkonferens i Berlin, Tyskland, 16 juni 1996.

7. 1 Tim 4:12.

8. L&F 88:118.

9. Se Carl Schurz, 1859, i *Bartlett's Familiar Quotations*, sammanst av John Bartlett, 15:e utg (1980), s 602.

10. Från Grand Street Boys Club and Foundation, citerad i *New York Times*.

11. L&F 50:23–24.

12. *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst av James R Clark, 6 vol (1965–1975), 6:150.

13. J Reuben Clark d y, *Work — Work Always!* BYU Speeches of the Year (25 maj 1960), s 4.

14. Will L Thompson, "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174.

15. Samuel Medley, "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83.

De talade till oss

*Rapport från 172:a årliga generalkonferensen 6–7 april 2002
för barnen i kyrkan*

President Gordon B Hinckley: Likt polstjärnan på himlen, vad framtiden än har i beredskap, finns världens Återlösare . . . I sol och skugga ser vi upp till honom, och han är där och lugnar oss och ler mot oss. Han står i centrum för vår tillbedjan.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: I många familjer finns det sårade känslor och en ovilja att förlåta. Det spelar egentligen ingen roll vad det handlar om. Det får inte och bör inte tillåtas vara kvar för att orsaka vidare skada. Att ständigt lägga skulden på andra håller såret öppet. Endast förlåtelse är läkande.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: För

det första är bönen ett ödmjukt erkännande av att Gud är vår Fader och att Herren Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. För det andra är den en uppriktig bekännelse av synd och överträdelser och en vädjan om förlåtelse. För det tredje är den ett erkännande att vi behöver hjälp utöver vår egen förmåga. För det fjärde är den en möjlighet att uttrycka uppskattning och tacksamhet mot vår Skapare.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: Inget kan jämföras med en far som är ansvarsfull och som i sin tur lär sina barn att känna ansvar. Inget kan jämföras med en mor som är hos dem för att trösta dem och skänka tillförsikt.

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum: Frid — verklig frid, som känns i vårt inre — kommer endast i och genom tro på Herren Jesus Kristus.

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kvorum: Ljuset skingrar mörkret. När det finns ljus, måste mörkret . . . försvinna. Än viktigare är att mörkret inte kan besegra ljuset om inte ljuset minskar eller försvinner. När den Helige Andens andliga ljus är närvarande, försvinner Satans mörker.

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum: Vi kan . . . börja vandra vägen tillbaka till Fadern. Vi bör göra det så snabbt och så ödmjukt vi kan. Längs vägen kan vi räkna våra många välsignelser och applådera andras framsteg. Och bäst av allt, vi kan tjäna andra, den bästa träningen för hjärtat som någonsin ordinerats.

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum: De nya medlemmarna . . . måste själva välja med tro att bli döpta, med förtröstan på sin fullkomliga vän, Frälsaren . . . De måste välja att ta emot den Helige Andens gåva . . . Och det valet får inte göras bara en gång, utan varje dag, varje timme och varje minut. Även när den Helige Anden inspirerar dem till vad de bör göra, är de fria att välja att göra det eller inte.

Äldste Earl C Tingey i de sjuttios presidentskap: En alldeles särskild frid som övergår allt förstånd kommer ni och er familj att få när ni betalar ett fullt tionde . . . Ni kommer att få veta att er himmelske Fader älskar er.

Syster Gayle M Clegg, andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap: Det är en välsignelse att låta barnen springa så långt de kan av egen kraft, för att stärka deras egna vittnesbörd. □

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

John H Groberg
Förste rådgivare

Cecil O Samuelson jr
President

Richard J Maynes
Andre rådgivare

UNGA MÄN

Glenn L Pace
Förste rådgivare

F Melvin Hammond
President

Spencer J Condie
Andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
Första rådgivare

Bonnie D Parkin
President

Anne C Pingree
Andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Carol B Thomas
Första rådgivare

Margaret D Nadauld
President

Sharon G Larsen
Andre rådgivare

PRIMÄR

Sydney S Reynolds
Första rådgivare

Coleen K Menlove
President

Gayle M Clegg
Andre rådgivare

UNDERVISNINGSHJÄLPMEDEL

Lärdomar för vår tid, 2002

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen är tillägnade "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet 10 ämnen med tillhörande material som ska användas under dessa möten. Här följer ämnena och tillhörande material för 2002. Ytterligare två ämnen ska väljas av stavs- eller distriktpresidentskapen.

Lektionerna under den fjärde söndagens möten ska baseras på ett eller möjligtvis två av förslagen i det tilldelade studiematerialet, som bäst lämpar sig för kvorum- eller klassdeltagarnas behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda allt material. Ledarna och lärarna uppmanas att göra dessa lektioner till diskussioner, inte till föreläsningar eller presentationer. De bör överväga olika sätt att uppmuntra kvorum- och klassdeltagarna att tillämpa principerna i lektionerna. Förslag på hur man förbereder och håller kvorum- eller klassdiskussioner finns i *Undervisning: Den högsta kallelsen* och *Handledning för undervisning*.

1. Jesus från Nasaret, Frälsare och Kung

Matteus 1:18–21;

Apostlagärningarna 4:8–12; 3 Nephi 11:7–17.

"Särskilda vittnen om Kristus", *Liahona*, apr 2001, s 2–24 (alternativt video, *Särskilda vittnen om Kristus*, artikelnr 56584 180).

Russell M Nelson, "Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill", *Liahona*, apr 2000, s 4–19.

"Jesus Kristus, vår fasta grundval", lektion ett i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*.

2. Uppriktigt omvända sig som familj och individ

Lukas 18:18–30; Mosiah 4:6–7; 5:2; Alma 5:14–35.

Lärdomar för vår tid för 2003

Förteckningen över ämnen och anvisat resursmaterial för "Lärdomar för vår tid" för 2003 kommer att finnas på många språk på kyrkans webbplats (www.lds.org) i juli 2002.

Gordon B. Hinckley, "Trons under", *Liahona*, juli 2001, s 82–85.

L. Tom Perry, "Lärjungeskap", *Liahona*, jan 2001, s 72–74.

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan 2001, s 40–43.

"Kärlek", kapitel 30 i *Evangeliets principer*.

3. Förbli trofasta våra dopförbund

Matteus 3:13–17; 2 Nephi 31:5–20; Mosiah 18:7–10.

James E Faust, "Född på nytt", *Liahona*, jul 2001, s 68–71.

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liahona*, jan 2001, s 6–9.

"Dopet, ett varaktigt förbund", lektion 29 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del A*.

4. Finna glädje och frid genom försoningen

Jesaja 1:16–20; 2 Nephi 9:18–21; Alma 34:14–16; 38:8–9; L&F 18:10–13.

Boyd K Packer, "Beröringen av Mästarens hand", *Liahona*, jul 2001, s 25–28.

Richard G Scott, "Vägen till frid och glädje", *Liahona*, jan 2001, s 31–33.

"Omvändelse", kapitel 19 i *Evangeliets principer*.

5. Utveckla ett vittnesbörd om evangeliets sanningar

Johannes 7:17; Alma 5:44–46;

32:27–28; Ether 12:6; Moroni 10:4–5; L&F 6:20–23.

James E Faust, "Ett växande vittnesbörd", *Liahona*, jan 2001, s 69–71.

Joseph B Wirthlin, "Äkta vittnesbörd", *Liahona*, jan 2001, s 27–30.

"Ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium", lektion 26 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del A*.

6. Ge barnen ett arv av tro

Ordspråksboken 22:6; Matteus 5:13–16; Titusbrevet 2:1–8; 1 Nephi 1:1; L&F 68:25–28.

Gordon B. Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

David B Haight, "Var en stark länk", *Liahona*, jan 2001, s 23–25.

"Familjen kan bestå för evigt", kapitel 36 i *Evangeliets principer*.

7. Befästa hemmet och familjen mot ondska

Jesaja 52:11; Johannes 15:1–4; Jakob 3:10–12; L&F 121:45.

Thomas S Monson, "Pornografi – den dödliga smittbäraren", *Liahona*, nov 2001, s 2–6.

Neal A. Maxwell, "Världsliga lockelser", *Liahona*, jan 2001, s 43–46.

"Moralisk renhet", lektion 34 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del A*.

8. Delta i missionärsverksamhet som familj och individ

Markus 16:15; L&F 18:15–16; 34:4–6; 60:1–2; 88:81; 123:12.

M Russell Ballard, "Medlemmarna utgör nyckeln", *Liahona*, sep 2000, s 12–21.

Jeffrey R Holland, "Stå såsom vittnen om mig", *Liahona*, jul 2001, s 15–17.

"Missionärsarbete", kapitel 33 i *Evangeliets principer*.

9. Finna och föda Herrens förlorade får

Lukas 10:25–37; Efesierbrevet 2:19; Alma 31:34–35; L&F 18:15–16.

Thomas S Monson, "Vår eviga resa", *Liahona*, jul 2000, s 56–59.

Henry B Eyring, "Vaka med mig", *Liahona*, jul 2001, s 44–47.

"Vänshapskontakter – ett prästadömsansvar", lektion 10 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del B*.

10. Ta emot templets välsignelser

Psaltaren 24:3–5; L&F 109:12–23; 110:6–10.

Boyd K Packer, "Det heliga templet", *Nordstjärnan*, jun 1992, s 14–23.

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liahona*, jul 2001, s 37–40.

"Släktforskning och familjeuppteckningar", lektion 8 i *Prästadörets plikter och välsignelser, del B*. □

Konferenscentrets balkongplan under en konferenssession.

Resurshandledning för Aronska prästadömet 3

(Används som tillägg till, men inte för att ersätta, lektionerna 26–49.)

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Observera: Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild lektion för julen (22 december), överväg då att använda konferenstal, artiklar och psalmer som handlar om Frälsarens födelse, försoning, uppståndelse, liv och mission.

Lektion 26: Kyskhetens välsignelser

"Vad profeter lär om kyskhet och trohet", *Liahona*, okt 1999, s 26–29.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liahona*, jan 1999, s 89–92.

Robert Layton, "Hur är det med avhållsamhet?", *Liahona*, nov 1999, s 42–43.

Terrance D Olson, "Sanningar om moralisk renhet", *Liahona*, okt 1999, s 30–39.

Lektion 27: Kroppen är ett tempel

Boyd K Packer, "Ni är Guds tempel", *Liahona*, jan 2001, s 85–88.

Colleen Whitley, "Jag skadar ingen", *Liahona*, mar 2000, s 40–42.

Lektion 28: Motstå frestelser

Boyd K Packer, "Uppenbarelsens anda", *Liahona*, jan 2000, s 26–29.

Neal A Maxwell, "Världsliga lockelser", *Liahona*, jan 2001, s 43–46.

Darrin Lythgoe, "Stå emot frestelse", *Liahona*, nov 2001, s 7.

Brad Wilcox, "Farlig fråga", *Liahona*, maj 2000, s 32–35.

Lektion 29: Helga sabbatsdagen

James E Faust, "Herrens dag", *Nordstjärnan*, jan 1992, s 38–40.

Brian Lewis, "Primärs syfte", *Liahona*, feb 1999, s 46–47.

D Kelly Ogden, "Tänk på sabbatsdagen", *Nordstjärnan*, maj 1998, s 16–23.

"Stilla höj din stämmas ljud", *Psalmer*, nr 97.

Lektion 30: Den som bär aronska prästadömet sätter kvinnan högt

Thomas S Monson, "Där är din mor", *Nordstjärnan*, apr 1998, s 2–7.

Russell M Nelson, "Vår heliga plikt att hedra kvinnan", *Liahona*, jul 1999, s 45–48.

"O min Fader", *Psalmer*, nr 190.

Lektion 31: Hur man väljer sin eviga livskamrat

Gordon B Hinckley, "Skyldigheterna i livet", *Liahona*, maj 1999, s 2–7.

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liahona*, mar 2001, s 10–17.

Alfonso Castro Vázquez, "Jag vill ha en evig familj", *Liahona*, aug 2000, s 26–28.

Lektion 32: Att förbereda sig för tempelbegåvnigen

James E Faust, "Vem får gå upp på Herrens berg?", *Liahona*, aug 2001, s 2–5.

Carlos E Asay, "Tempelklädnaden", *Liahona*, sep 1999, s 32–39.

F David Stanley, "Det viktigaste steget", *Liahona*, okt 2001, s 34–37.

Carol B Thomas, "Att förbereda vår familj för templet", *Liahona*, jul 1999, s 13–15.

Lektion 33: Celestialet äktenskap — en förberedelse för evigheten

Richard G Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liahona*, jul 1999, s 29–31.

"Vårda bestående kärlek", *Liahona*, maj 2000, s 25.

Larry E Dahl, "Den högre lagen", *Liahona*, aug 1999, s 16–24.

"Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s 98.

Lektion 34: Lydnad

James E Faust, "Lydnad — vägen till frihet", *Liahona*, jul 1999, s 53–56.

Kenneth Johnson, "Han skall förstå min lära", *Liahona*, jun 1999, s 11–15.

Denalee Chapman, "De tre frågorna", *Liahona*, nov 2000, s 46–47.

"Håll alla buden", *Psalmer*, nr 195.

Lektion 35: Tro på Herren Jesus Kristus

Gordon B Hinckley, "Var inte rädd, tro bara", *Liahona*, okt 2000, s 26–29.

"Tro på Jesus Kristus", *Liahona*, mar 2002, s 42–43.

"Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81.

Lektion 36: Patriarkaliska välsignelser

James E Faust, "Prästadömsvälsignelser", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 61–63.

"Hur kan jag förbereda mig för att få min patriarkaliska välsignelse?", *Liahona*, aug 2001, s 22–24.

"Gud talar till sina barn genom personliga uppenbarelser", *Liahona*, maj 1999, s 25.

Lektion 37: Andens frukter och gåvor

Thomas S Monson, "Anden ger liv", *Liahona*, jun 1997, s 2–7.

John B Dickson, "De oöverträffliga gåvorna", *Liahona*, okt 1999, s 18–24.

"En Gud som gör underverk", *Liahona*, nov 1999, s 8–11.

Ronal Navarro Gutiérrez, "Ledd av Anden", *Liahona*, nov 1998, s 8–9.

Lektion 38: Kristi rena kärlek

Thomas S Monson, "De som älskar Jesus", *Liahona*, mar 1999, s 2–7.

Todd Dunn, "Hej, José", *Liahona*, feb 2000, s 43.

Linda A Peterson, "En hjälte av mitt slag", *Liahona*, dec 1999, s 34–35.

Jeanie McAllister, "Kärleken förgår aldrig", *Liahona*, feb 1999, s 26–31.

Lektion 39: Att mätta sig med Kristi ord

Robert D Hales, "Läkeedom för kropp och själ", *Liahona*, jan 1999, s 16–19.

Trisha Swanson Dayton, "Vinna mitt krig", *Liahona*, aug 2001, s 26–28.

George A Horton jr, "Att tillämpa helig skrift på oss", *Liahona*, aug 2000, s 44–45.

"När jag beder och studerar", *Psalmer*, nr 161.

Lektion 40: Missionsarbete

David B Haight, "Din mission — ett andligt äventyr", *Liahona*, okt 2001, s 12–16.

M Russell Ballard, "Nu är det dags", *Liahona*, jan 2001, s 88–91.

Barbara Jean Jones, "Det är din kallelse", *Liahona*, okt 2001, s 20–23.

"Vi har valt att tjäna", *Psalmer*, nr 172.

Lektion 41: Bli mer lik Frälsaren

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan 2001, s 40–43.

Richard C Edgley, "Här är mannen", *Liahona*, jan 2000, s 49–51.

Yessika Delfin Salinas, "Be för dina ovänner", *Liahona*, sep 2000, s 8–10.

"Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150.

Lektion 42: Var ödmjuk och läragtig

James E Faust, "Att finna ett överflödande rikt liv", *Liahona*, nov 2000, s 2–6.

Neal A Maxwell, "'Omvänd dig från självviskhet' (L&F 56:8)", *Liahona*, jul 1999, s 26–28.

Sam and Christie Giles, "Vi vill inte ha dig här", *Liahona*, jun 1999, s 38–40.

"Är du ödmjuk i din svaghet", *Psalmer*, nr 76.

Lektion 43: Det vi tänker och säger

James E Faust, "Självbehärskningens kraft", *Liahona*, jul 2000, s 52–55.

Cree-L Kofford, "Ingen talar illa om dig i vårt hem", *Liahona*, jul 1999, s 96–98.

H David Burton, "Hedra prästadömet", *Liahona*, jul 2000, s 46–48.

Lektion 44: Att tjäna andra

Gordon B Hinckley, "Frukten icke att göra det goda", *Liahona*, feb 2000, s 2–5.

D Todd Christofferson,

"Prästadömet's kvorum", *Liahona*, jan 1999, s 47–49.

Roger Terry, "Någon av dessa minsta", *Liahona*, dec 2000, s 18–24.

"Så rikt har du välsignat mig", *Psalmer*, nr 149.

Lektion 45: Stärk vittnesbördet genom att bära det

Gordon B Hinckley, "Mitt vittnesbörd", *Liahona*, jul 2000, s 82–85.

James E Faust, "Ett växande vittnesbörd", *Liahona*, jan 2001, s 69–71.

Joseph B Wirthlin, "Äkta vittnesbörd", *Liahona*, jan 2001, s 27–30.

"Mitt vittnesbörd", *Psalmer*, nr 84.

Lektion 46: God hemundervisning

Russell M Nelson, "Herdar, lamm och hemlärare", *Liahona*, apr 1999, s 42–48.

Malcolm W Watson, "Hemlärare till slutet", *Liahona*, sep 2000, s 43–44.

Kellene Ricks Adams, "Att bli en bättre hemlärare eller besökslärrinna", *Nordstjärnan*, sep 1998, s 34–45.

Lektion 47: Ärlighet

James E Faust, "Vi söker efter allt detta", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 44–46.

Gordon Swensen, "Ärlighetens arm", *Liahona*, mar 2001, s 8–9.

Robert J Matthews, "Du skall inte bära falskt vittnesbörd", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 14–21.

Richard D Draper, "Du skall inte stjäla", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 26–31.

Lektion 48: Förbered dig för tjänande genom god utbildning

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

Anne Yelvington Lynch, "Vingar", *Liahona*, feb 2000, s 26–29.

Darrin Lythgoe, "Belöningarna av att lära sig", *Liahona*, nov 1999, s 48.

Lektion 49: Vi har en underbar arvedel

Jeffrey R Holland, "Som duvor till våra fönster", *Liahona*, jul 2000, s 90–93.

Stephen B Oveson, "Vårt arv", *Liahona*, jan 2000, s 34–36.

"Har det egentligen någon betydelse om man är släkt med kyrkans pionjärer?", *Liahona*, mar 1998, s 30–32.

"Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr 177.

Resurshandledning för Unga kvinnor 3

(Används som tillägg till, men inte för att ersätta, lektionerna 26–47.)

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Observera: Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild lektion för julen (22 december), överväg då att använda konferenstal, artiklar och psalmer som handlar om Frälsarens födelse, försoning, uppståndelse, liv och mission. LS = *Lilla stjärnan*.

Lektion 26: Omvändelse

Richard G Scott, "Vägen till frid och glädje", *Liahona*, jan 2001, s 31–33.

Henry B Eyring, "Skjut inte upp", *Liahona*, jan 2000, s 38–41.

"Att finna frid", *Liahona*, jun 2000, s 32–33.

"Kommen till Herren", *Psalmer*, nr 80.

Lektion 27: Förlåt dig själv

Gordon B Hinckley, "Hur kan jag bli kvinnan jag drömmer om att bli?", *Liahona*, jul 2001, s 112–115.

"Hur vet jag om jag blivit förlåten?", *Liahona*, nov 1999, s 26–28.

Patricia H Morrell, "Kan du förlåta mig?", *Liahona*, sep 1998, s 7.

Roderick J Linton, "Ett förlåtande sinnelag", *Nordstjärnan*, jun 1998, s 28–33.

Lektion 28: Helgelse och offer

James E Faust, "Lärjungeskapets pris", *Liahona*, apr 1999, s 2–6.

M Russell Ballard, "Offerlagen", *Liahona*, mar 2002, s 10–20.

Donald L Enders, "Bland de första trofasta", *Liahona*, feb 2001, s 38–45.

Laury Livsey, "Jag vill gå och göra det", *Liahona*, feb 1998, s 8–11.

Lektion 29: Hjärtats förvandling

James E Faust, "Född på nytt", *Liahona*, jul 2001, s 68–71.

Spencer J Condie, "En benägenhet att alltid göra gott", *Liahona*, jun 2001, s 14–21.

Robert L Millet, "Att avkläda sig den naturliga människan", *Liahona*, aug 2000, s 6–10.

Juan Antonio Flores, "Mitt liv blev helt annorlunda", *Liahona*, maj 1998, s 40–41.

Lektion 30: Studera skrifterna

L Tom Perry, "Låt ordet fylla era hjärtan", *Liahona*, nov 1996, LS 2–3.

Trisha Swanson Dayton, "Vinna mitt krig", *Liahona*, aug 2001, s 26–28.

"I kunnen lära känna all sanning", *Liahona*, okt 2000, s 22–24.

George A Horton jr, "Att tillämpa helig skrift på oss", *Liahona*, aug 2000, s 44–45.

Lektion 31: Tjänande i kyrkan

Thomas S Monson, "Hur visar vi vår kärlek?", *Liahona*, feb 1998, s 2–7.

M Russell Ballard, "Förankrad genom tro och hängivenhet", *Liahona*, aug 2001, s 30–40.

Peter B Gardner, "Bakom kulisserna", *Liahona*, feb 2000, s 22–23.

"Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174.

Lektion 32: Tjänande i samhället

Thomas S Monson, "Ett föredöme för dem som tro", *Nordstjärnan*, jan 1993, s 95–97.

Roger Terry, "Någon av dessa minsta", *Liahona*, dec 2000, s 18–24.

"I edra medmänniskors tjänst", *Nordstjärnan*, aug 1998, s 14–15.

"Så rikt har du välsignat mig", *Psalmer*, nr 149.

Lektion 33: Varje person är gudomlig och evig

Gordon B Hinckley, "Ljuset inom dig", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 101.

Ronald A Rasband, "En och en", *Liahona*, jan 2001, s 36–37.

"Kom ihåg vem du är", *Liahona*, jun 2001, s 46–47.

"Att övervinna världen", *Liahona*, sep 2000, s 26–27.

Lektion 34: Sky oärlighet

James E Faust, "Ärlighet — en moralisk kompass", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 39–42.

Robert J Matthews, "Du skall inte bära falskt vittnesbörd", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 14–21.

Richard D Draper, "Du skall inte stjäla", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 26–31.

Lektion 35: Beslut ifråga om träffar
Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liahona*, mar 2001, s 10–17.

Tamara Leatham Bailey, "Den sorten som besöker templet", *Liahona*, maj 1999, s 46–48.

"Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s 98.

Lektion 36: Äktenskapsnormer

"Vad profeter lär om kyskhets och trohet", *Liahona*, okt 1999, s 26–29.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liahona*, jan 1999, s 89–92.

Lola B Walters, "Grapefruktsyndromet", *Liahona*, sep 1999, s 24.

"Evigt äktenskap", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 25.

Lektion 37: Guds ord som rättesnöre

Richard G Scott, "Allvarliga frågor, allvarliga svar", *Nordstjärnan*, sep 1997, s 28–32.

Larry E Dahl, "Den högre lagen", *Liahona*, aug 1999, s 16–24.

Zoltán Soltra, "Vilket är tyngst?", *Liahona*, apr 1999, s 29.

"Studera mitt ord", *Liahona*, mar 1998, s 25.

Lektion 38: Goda hälsoregler

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

Neal A Maxwell, "Visdom och ordning", *Liahona*, dec 2001, s 18–23.

Jennifer Parry, "Att passa in", *Liahona*, Mar 2000, s 11–12.

Colleen Whitley, "Jag skadar ingen", *Liahona*, mar 2000, s 40–42.

Lektion 39: Inse vårt personliga värde

Russell M Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan 1999, s 101–104.

Sam and Christie Giles, "Vi vill inte ha dig här", *Liahona*, jun 1999, s 38–40.

Jack Weyland, "Den goda listan", *Liahona*, mar 1999, s 40–45.

"Seger", *Liahona*, aug 1998, s 40–41.

Lektion 40: Älska oss själva och andra

James E Faust, "Dem som ärar mig vill också jag ära", *Liahona*, jul 2001, s 53–56.

Stephen A West, "Av det ringa", *Liahona*, jul 1999, s 32–34.

Anne Billings, "Populär", *Liahona*, feb 1999, s 24.

"Älska varandra", *Psalmer*, nr 198.

Lektion 41: Vara pålitlig

Gordon B Hinckley, "Sträva mot högre mål", *Liahona*, sep 1999, s 2–8.

Gordon B Hinckley, "Tappa inte bollen", *Liahona*, sep 1998, LS 2–3.

Denalee Chapman, "De tre frågorna", *Liahona*, nov 2000, s 46–47.

Lektion 42: Förberedelse för förändringar

Gordon B Hinckley, "Var inte rädd, tro bara", *Liahona*, okt 2000, s 26–29.

Lance B Wickman, "Ert framtida jag", *Liahona*, nov 2000, s 22–24.

Anja Müller, "Förberedelser för livets stormar", *Liahona*, mar 2000, s 12–13.

Lektion 43: Umgås med andra

Thomas S Monson, "Herrens fyrtorn: Ett budskap till kyrkans ungdomar", *Liahona*, maj 2001, s 2–7.

Yessika Delfin Salinas, "Be för dina ovänner", *Liahona*, sep 2000, s 8–10.

Linda A Peterson, "En hjälte av mitt slag", *Liahona*, dec 1999, s 34–35.

Jeanette Waite Bennett, "Jag passar helt enkelt inte in!", *Liahona*, jun 1999, s 41.

Lektion 44: Undvik ett liv i kris

Gordon B Hinckley, "Er största utmaning, mödrar", *Liahona*, jan 2001, s 113–116.

Jeffrey R Holland, "Ge inte upp er frimodighet", *Liahona*, jun 2000, s 34–42.

Paula J Lewis, "Fem sätt att minska på stressen", *Liahona*, sep 2000, s 24.

"Frid ger Guds evangelium", *Psalmer*, nr 26.

Lektion 45: Välja yrke

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

Gordon B Hinckley, "Skyldigheterna i livet", *Liahona*, maj 1999, s 2–7.

Lektion 46: Handskas med pengar

Gordon B Hinckley, "Till pojkarna och männen", *Liahona*, jan 1999, s 63–66.

Marvin J Ashton, "Råd angående familjens ekonomi", *Liahona*, apr 2000, s 42–47.

Joe J Christensen, "Girighet, själviskhet och frosseri", *Liahona*, jul 1999, s 9–12.

"Att leva inom sina tillgångar", *Liahona*, maj 2001, s 25.

Lektion 47: Budskap från de sista dagarnas profeter

M Russell Ballard, "Hans ord skolen I taga emot", *Liahona*, jul 2001, s 79–82.

Dennis B Neuenschwander, "Levande profeter, siare och uppenbarare", *Liahona*, jan 2001, s 49–51.

Neil L Andersen, "Profeter och andliga mullvadssyrsor", *Liahona*, jan 2000, s 18–20. □

Kyrkans medlemmar lyfter handen för att visa sitt stöd för nya ledare under lördagseftermiddagens konferenssession.

Äldste Gerald N Lund
i de sjuttios kvorum

General- och områdesauktoriteter och nytt generalpresidentskap för Hjälpföreningen kallades

Nyligen kallade generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och medlemmar i Hjälpföreningens generalpresidentskap inröstades den 6 april under den 172:a årliga generalkonferensen.

Äldste Gerald N Lund och äldste William R Walker kallades att tjäna i de sjuttios andra kvorum. Bonnie D Parkin kallades som generalpresident för Hjälpföreningen, med Kathleen H Hughes som första rådgivare och Anne C Pingree som andra rådgivare.

Trettio nya områdesauktoritets-sjuttio kallades också — tretton från Förenta staterna, två från Brasilien, två från Japan och en från vart och ett av följande länder: Argentina, Australien, Bolivia, Chile, Ecuador, England, Ghana, Hongkong, Korea, Nya Zeeland,

Paraguay, Peru och Uruguay.

I sitt inledningstal under lördagsmorgonens session talade president Gordon B Hinckley om den fortsatta tillväxten i kyrkan. Han nämnde det positiva intryck som kyrkan gett hundratusentals besökare, regeringsledamöter och media-representanter då de besökte Salt Lake City för att se vinterolympiaden. Han talade också om framgången med den växande ständiga utbildningsfonden som tillkännagavs i april i fjol och som nu hjälper ungefär 2 400 unga sista dagars heliga i utvecklingsländer att få en utbildning.

Under prästadöms-sessionen talade president Hinckley i kraftfulla ordalag mot övergrepp mot makar, äldre och barn. "Det är något som inte kan accepteras eller tolereras", sade han. □

"Gud bedrar ingen och ingen bedrar Gud", brukade min far alltid säga. Han sade också ofta till oss, att 'Gud är en givmild kassaförvaltare'", säger äldste Gerald N Lund, en nyligen kallad medlem i de sjuttios kvorum.

"Vi uppfostrades med denna filosofi", fortsätter han, "och det stämmer fortfarande med hur jag känner för tjänande. Ju mer jag försöker tacka Gud, desto mer verkar han välsigna mig, vilket i sin tur ger mig ännu större skuld till honom. Man kan aldrig återgälda honom helt."

Då Gerald Lund återvände från missionsfältet hade han bestämt sig för att arbeta i stället för att läsa på universitet.

"Jag började arbeta inom byggbranschen", berättar han. "Efter att jag under en vecka rengjort cementformar med en borstmaskin, insåg jag att det här inte var hur jag ville använda mitt liv."

Han skrev in sig direkt vid Brigham Young-universitetet, där han tog kandidat- och magisterexamen. Hans beslut att studera vid universitetet förändrade inte bara hans liv, utan resulterade också i att han under många år undervisade om evangeliet för oräkneliga sista dagars heliga.

Gerald Lund började undervisa i

seminariet i Salt Lake City 1965, och det blev början på 34 års arbete inom Kyrkans utbildningsverksamhet. Utöver att han som ung man undervisade i seminariet, undervisade han i institutet, arbetade som institutchef och som författare till studiekurser och fullgjorde flera administrativa uppdrag. Han är också författare till många populära böcker och artiklar.

Äldste Lund föddes i Fountain Green, Sanpete Conty i Utah den 12 september 1939 och är son till Jewell och Evelyn Lund. Familjen flyttade till Salt Lake City då han var ett år gammal, och senare till Murray i Utah, där han bodde under större delen av sin uppväxttid.

1963 gifte han sig med Retta Lynn Stanard från Great Falls i Montana. De har 7 barn och 17 barnbarn. Syster Lund är en skicklig musiker och har publicerat många av sina arrangemang. Familjen Lund har hjälpts åt med flera jul- och påskkantater.

Äldste Lund har verkat som grensresident, biskop och rådgivare till en biskop. Då äldste Lund kallades till de sjuttios andra kворum verkade han som president för Brigham Young-universitetets 14:e stav. □

Äldste William R Walker

i de sjuttios kворum

Som ung pojke i det lilla sista dagars heliga samhället Raymond i Alberta i Canada besökte William Walker ofta sina farföräldrars hem i närheten. Där hängde på väggen ett foto av första presidentskapet. "Jag kommer fortfarande ihåg det fotot. Det påverkade mig mycket som barn. Jag växte upp med kärlek till kyrkans ledare", säger han.

Äldste William R Walker föddes den 25 maj 1944 och är son till J Harris och Beth Russell Walker. Sedan han utfört en heltidsmission

i Japan, studerade han vid Brigham Young-universitetet, där han träffade sin blivande hustru Vicki Van Wagenen. De gifte sig i templet i Salt Lake City den 10 juni 1968 och har fem barn.

Efter Williams examen flyttade familjen Walker till Vancouver i British Columbia i Canada, där han började sin karriär inom invest- mentbranschen som börsmäklare. Familjen Walker bodde i Salt Lake City, i Concord i Kalifornien, i Dunwoody i Georgia och i Kenilworth i Illinois innan de åter- vände till Utah 1988. Han var ord- förande för ett dotterföretag till American Express och arbetade senare som verkställande vid två av världens största banker, Citibank och Barclays Bank.

Äldste Walker älskar att sköta blommorna och fruktträden i sin trädgård. Han och hans hustru har också haft många tillfällen att odla i Herrens trädgårdar. De kallades att presidera över Japanmissionen södra Tokyo 1990 och han var pre- sident för Cottonwood Creek stav i Sandy i Utah då han kallades till de sjuttios andra kворum. Han har varit biskop två gånger, verkat som högrådsmedlem och arbetat regio- nalt inom kyrkans välfärdstjänst.

"En viktig del av mitt liv var min missionärstid som ung man", säger äldste Walker. "President Hinckley besökte Japan tre gånger medan jag var där. På ett av dessa besök till missionshemmet bad han min kamrat och mig att förbereda oss för att bli biskopar och stavs- presidenter. Det gjorde oss mycket förvånade. Men jag har välsignats med att få se uppfyllelsen av denna underbara uppfordran från en Guds profet." □

Konferensbesökare promenerar förbi tabernaklet på tempelplatsen.

Bonnie D Parkin

Hjälpföreningens generalpresident

”Så mycket av det som är bra i mitt liv hände tack vare Hjälpföreningen”, säger Bonnie D Parkin. ”Jag tror på kvinnors godhet att ta hand om varandra på sätt som gör att de uppmuntrar varandra.”

Syster Parkin föddes den 4 augusti 1940 och är dotter till Jesse H och Ruth Butikofer Dansie. Hon är tredje barnet i en familj med fem barn. Hon växte upp i Herriman i Utah, i Saltsjödalens sydvästra del, som hade bebyggts av hennes farfarsfar enligt president Brigham

Youngs anvisningar. Hennes morfar och mormor var omvända från Schweiz som bosatte sig nära Idaho Falls i Idaho.

1962 tog syster Parkin kandidatexamen vid Utah State University och en kort tid därefter började hon undervisa i grundskolan i Bountiful i Utah. I februari 1963 träffade hon James L Parkin, som studerade medicin första året vid University of Utah. De gifte sig den 1 juli 1963 i templet i Salt Lake City.

Nu, då broder och syster Parkin har 4 barn och 14 barnbarn, tycker de om familjeutflykter till Lake Powell eller att åka skidor i bergen. Syster Parkin tycker också om trädgårdsskötsel, tennis och tidiga morgonpromenader.

”Då jag ser tillbaka på mitt liv, ser jag att varje ämbete har stärkt mig”, säger hon. ”Att kallas att tjäna som Hjälpföreningens president då jag var en av de yngsta mödrarna i min församling var en utmaning, men jag fick en härlig fridfull känsla då kvinnorna i församlingen accepterade mig. Den kallelsen blev till välsignelse i mitt liv och hjälpte mig tillväxa.”

Syster Parkin verkade i Hjälpföreningens generalkommitté från 1990 till 1994, då hon kallades

som andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap. Sedan kallades hennes make 1997 att under tre år vara president för Englandmissionen södra London.

”Välsignelsen att få utföra en mission tillsammans med min make stärkte mig mycket”, säger hon. ”Vi älskade de brittiska heliga, liksom våra äldster och kvinnliga missionärer, och lärde oss så mycket av dem.”

Syster Parkin, som är ivrig att uppmuntra unga kvinnor att upptäcka allt som finns i Hjälpföreningen att glädja sig åt och att Hjälpföreningens systrar ska ta hand om de unga kvinnorna, säger: ”Hjälpföreningen är en plats som kan hjälpa alla systrar att komma till Kristus.” □

Kathleen H Hughes

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

”Vår himmelske Fader har gett kvinnorna så många underbara gåvor och förmågor och egenskaper”, säger Kathleen H Hughes, som nyligen kallats som första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap. ”Med hans hjälp, och med varandras hjälp, kan vi inte misslyckas.”

Syster Hughes säger att orden i skrifterna, tillsammans med hennes kunskap om att hon är en dotter till Gud, har gett henne en fast grundval och hjälpt henne finna frid,

En kombinerad kör från instituten i Logan och Ogden i Utah sjunger under lördagseftermiddagens konferenssession.

också under de svåra perioderna i hennes liv. Då hon till exempel vid ett tillfälle kämpade med vad som kan ha varit postnatal depression, besökte hon och hennes make Liberty-fängelset i Missouri. De begrundade profeten Joseph Smiths upplevelser där och läste den uppenbarelse han fick som står i Läran och förbunden 121. Syster Hughes insåg att precis som Herren hade stött Joseph Smith, kunde han hjälpa henne uthärda sina prövningar. "Det var en sådan stund som man minns — ett klagande ögonblick då jag kände Herrens närhet i mitt liv och förstod vad skrifterna kan göra för att ge tröst och frid", säger hon.

Syster Hughes föddes den 19 oktober 1944 i Tooele i Utah och är dotter till William Daly och Emma Johanson Hurst. Hon gifte sig med författaren Dean T Hughes den 23 november 1966 i templet i Salt Lake City. De har tre barn och fem barnbarn.

Syster Hughes tog kandidatexamen i pedagogik i engelska vid Weber State College 1966, och hon tog magisterexamen i specialundervisning vid Central Missouri State University 1974. Hon arbetade som

lärare under många år och har arbetat som administratör i Provo skoldistrikt i Utah sedan 1985.

Syster Hughes senaste ämbete var att verka som Unga kvinnors president i sin församling. Hon har också haft ämbeten i Hjälpföreningen, Primär och Söndagsskolan, och har verkat i Unga kvinnors generalkommitté.

"Syftet med Hjälpföreningen är att hjälpa systrarna och deras familjer, med prästadörets hjälp, att komma till Kristus", säger hon. "Jag känner sådan frid angående den här kallelsen och vet att det kommer att bli ett underbart tillfälle att arbeta tillsammans med dessa framstående kvinnor i presidentskapet." □

Anne C Pingree

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalkommitté

Anne C Pingree älskar att läsa. Men ännu mer älskar hon att hjälpa andra lära sig läsa.

Medan syster Pingree tjänade tillsammans med sin make George C Pingree då han presiderade över Nigeriamissionen Port Harcourt, inriktade hon sig bland annat på att förbättra läs- och skrivkunnigheten, särskilt bland biorganisationsledarna. "Jag glömmer aldrig så glada systrarna var då de lärde sig att läsa. Då de ställde sig upp på utbildningsmöten och läste enkla meningar om sina plikter som ledare, brukade de andra

kvinnorna applådera dem, de var så glada", säger syster Pingree. "Det öppnade en helt ny värld."

Med en kandidatexamen i engelska från University of Utah har syster Pingree varit volontär i läs- och skrivkunnighet för spånsktalande grundskolebarn genom "I Can Read Program" (Jag kan läsa-programmet) och undervisat immigranter från Laos i engelska genom Literacy Volunteers of America.

"Jag tror att Herren ger oss erfarenheter i livet som förbereder oss för sådant som kommer i framtiden", säger syster Pingree, som anser att hennes arbete med läs- och skrivkunnighet hjälpt henne bli förberedd för sin nya kallelse. Som andra rådgivare i Hjälpföreningens generalkommitté hoppas hon kunna fortsätta att bidra till att läs- och skrivkunnighet ständigt ska framhållas i Hjälpföreningen.

Syster Pingree tillägger att arbetet med människor från andra länder också förberett henne på andra sätt. "Mitt perspektiv, min insikt och min förståelse för kvinnor från hela världen har ökat. De lärde mig mer om tro och vittnesbörd än jag någonsin lärde dem", säger hon.

Tidigare ämbeten som medlem i Hjälpföreningens generalkommitté, som hjälpföreningspresident i stav och församling, som rådgivare i Unga kvinnors presidentskap i staven och som president för Primärföreningen i församlingen har också gett syster Pingree stor kärlek till och uppskattning för kvinnorna i kyrkan. "Jag hoppas kunna nå varje kvinna och hjälpa henne känna att hon är betydelsefull i Herrens ögon. Profeter har sagt oss att vi, som förbundskvinnor, har ett viktigt bidrag att ge till uppbyggandet av riket i dessa sista dagar. Vårt rättfärdiga inflytande kan få stor betydelse i denna värld", säger hon.

Syster Pingree föddes i Salt Lake City den 11 juni 1941 som dotter till Ezra T och Maude Erickson Clark. Hon och hennes make gifte sig i templet i Salt Lake City 1963. De har fem barn och fyra barnbarn. □

Inne i konferenscentret.

Äldste Dallin H Oaks

Äldste Jeffrey R Holland

Äldste Oaks och äldste Holland ska verka bland lokala heliga

Från och med augusti kommer äldste Dallin H Oaks och äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum att utföra uppdrag utanför Förenta staterna under ett års tid. Äldste Oaks kommer att verka som områdespresident i Filippinerna och äldste Holland som områdespresident i Chile.

Det är första gången på flera decennier som en medlem i de tolv apostlarnas kворum får uppdraget att bo och presidera utanför Förenta staterna. Äldste Ezra Taft Benson (1899–1994) och äldste Mark E Petersen (1900–1984) presiderade som apostlar över europeiska respektive västeuropeiska missionerna. Äldste David O McKay (1873–1970) verkade också som missionspresident då han var medlem i de tolv apostlarnas kворum och presiderade över Brittiska missionen i början av 1920-talet.

Äldste Oaks och äldste Hollands uppdrag som områdespresidenter syftar till att bemästra en svårighet som kyrkan ställts inför under flera

år i utvecklingsområden: snabb tillväxt. "Tillväxten har varit vårt största problem", sade president Gordon B Hinckley då han intervjuades av Deseret News. "Och det är ett härligt problem."

I sina nya uppdrag kommer äldste Oaks och äldste Holland att hjälpa till med att utbilda nya ledare i kyrkan och hjälpa nya medlemmar införlivas i kyrkans gemenskap och besöka templet. De nya uppdragen ger också medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum tillfälle att få mer erfarenhet i att tillgodose sådana behov.

Både Chile och Filippinerna har haft snabb tillväxt i kyrkan under senare år. I Filippinerna har antalet medlemmar i kyrkan vuxit till nästan en halv miljon, och en stor del av tillväxten har skett under det senaste årtiondet. Antalet medlemmar i Filippinerna var 76 000 år 1984, år 1990 var det 237 000 och i dag är det ungefär 496.000. Mer än 1 200 församlingar, organiserade i 80 stavar och 13 missioner, finns nu i

nationen. Templet i Manila i Filippinerna invigdes 1984.

Chile har mer än 520 000 sista dagars heliga. När templet i Santiago i Chile invigdes 1983 hade landet ungefär 140 000 medlemmar. År 1988 blev Chile den fjärde nationen i världen som har 50 stavar. Mellan 1983 och 1993 fördubblades antalet chilenska medlemmar och stavar, vilket gjorde Chile till det land som hade det snabbast växande antalet medlemmar i kyrkan i Sydamerika. Fortsatt tillväxt, bland annat 26 nya stavar mellan 1994 och 1996, ledde till att området Chile organiserades 1996. □

Aprikonferensen finns på DVD

Generalkonferensen i april finns nu på 16 språk på en enda DVD-skiva. Med bara ett klick kan medlemmar se konferensen och höra den på cebuano, engelska, franska, italienska, japanska, kantonesiska, koreanska, mandarin, portugisiska, ryska, samoanska, spanska, tagalog, tahitiska, tonga eller tyska.

Eftersom den här DVD-inspelningen är kompatibel med NTSC, PAL och SECAM kan den ses med hjälp av DVD-spelare och tv över hela världen. DVD-skivan (artikel nr 22057090; 14,25 dollar) kan köpas på kyrkans distributionscentrer från och med juni. □

Upphöjt på en kulle står templet i Snowflake i Arizona, som är kyrkans 108:e tempel i verksamhet. Det står som uppfyllelse av en profetia och som hyllning till trofasta pionjärer.

President Hinckley inviger templet i Snowflake i Arizona

President Gordon B Hinckley invigde templet i Snowflake — Arizonas andra och kyrkans 108:e — under fyra sessioner den 3 mars.

”Vi är tacksamma för dem som lade grundvalarna till detta och andra närliggande samhällen”, sade president Hinckley i sin invigningsbön och syftade på sista dagars heliga bosättare som kom till Snowflake-området 1878 på begäran av president Brigham Young. ”De kämpade så tappert under så lång tid mot motgångar av många slag. Nu åtnjuter deras efterkommande de ljuva frukterna av deras arbete, och kronan på allt detta är detta storslagna och vackra tempel.”

Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kворum och äldste Dale E Miller i de sjuttios kворum, andre rådgivare i områdespresidentskapet för Nordamerika Sydväst, åtföljde president Hinckley.

Det nya templet kommer att betjäna kyrkans medlemmar i nordöstra Arizona och en liten del av västra New Mexico. Tempeldistriktet omfattar också medlemmar som bor på reservaten för apache-, hopi-, navajo- och zuniindianer. Många indianska mönster och inredningsdetaljer finns med i templets interiör, sådant som handgjorda mattor, korgar och krukor.

Snowflake och den angränsande staden Taylor bebyggdes 1878 som en del av den kolonisering som påbörjades av president Brigham Young. År 1880 uppmuntrade äldste Wilford Woodruff, som då tillhörde de tolv apostlarnas kворum, de kämpande heliga att hålla ut genom att tala om möjligheten att ett tempel skulle byggas mitt ibland dem. Senare profetiska uttalanden om detta gjordes av kyrkans presidenter John Taylor (1808–1887)

och Joseph F Smith (1838–1918). Trofasta heliga förlitade sig på dessa löften och förde dem vidare från generation till generation.

”Snowflakes historia och folkliga traditioner är fulla av dessa berättelser”, sade tempelpresident Leon T Ballard, som är född i Snowflake. ”Jag har hört sådana berättelser under hela min uppväxttid. Det är därför som jag anser att detta är ett profetiskt tempel.”

”Det här templet är svaret på profetior som getts”, sade Dean Porter, koordinator för tempelkommittén i Snowflake. ”Det är ett erkännande inte så mycket åt oss, utan åt våra pionjärförfäder, som ombads att lämna sina hem i Utah och skaffa sig ett levebröd här.”

Över 11 000 medlemmar var närvarande vid tempelinvigningen. Fastän bara 9 000 personer bor inom Snowflake-området, besökte mer än 94 000 öppet hus den 2–16 februari. President Ballard sade att många tusen besökare kom på grund av sin släktanknytning till området. ”Och i sin entusiasm tog de med sig sina vänner”, sade han. Den här entusiasmen för det nya templet har inte förminsats efter invigningen. ”Vi erbjuder 24 sessioner i veckan, och nästan varenda en av dem har varit helt fylld”, sade president Ballard. □

Handikapp-OS fullbordar vinterspelen i Salt Lake City

Idrottstävlingarnas anda fortsatte då Salt Lake City var värdstad för vinterspelen i handikapp-OS 2002 den 8–16 mars. Över 4 000 volontärer och tusentals åskådare hurrade för de prestationer som handikappade idrottsmän från hela världen gjorde då de tävlade i nedförsäkning på skidor, hockey och längdåkning på skidor.

FACKLAN ÖVERLÄMNAS

Den 7 mars stod första presidentskapet och medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum framför kyrkans administrationsbyggnad för att överräcka den olympiska elden. Stående på trappan tog första presidentskapet emot facklan av fackelbärare Carrie Snoddy från Park City i Utah. Hon överlämnade facklan till president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, som räckte den till president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, som sedan lämnade den till president Gordon B Hinckley.

President Hinckley höjde upp facklan för åskådarna. "Välkomna, välkomna till handikapp-OS, till dessa framstående idrottsmän som har utmärkt sig!" sade han. "Fortsätt! Vinn tävlingen! Ta medalj! Var glada, var glada. Vi är alla med er. Vi hurrar alla på er. Vi vill att ni ska lyckas, och vi hoppas att detta blir en stor och underbar händelse för var och en som deltar. Må alla bli segrare. Hurra!"

President Hinckley lämnade sedan facklan till Margaret Stocks i Brigham Citys andra församling, Box Elders stav i Brigham City, som förde den vidare.

IDROTSMÄN SOM DELTOG

Bland de 1 000 idrottsmännen från 36 länder som tävlade i handikapp-OS 2002 fanns två sista dagars heliga. Lacey Heward, en 22-årig medlem i Mount Mahogany församling, Highlands östra stav i Utah, övervann personlig rädsla och de flesta av sina medtävlare med sin skidåkning den 11 och 14 mars och vann två bronsmedaljer i kvinnornas grupp för skidåkning på en skida.

Syster Heward var bara 18 månader gammal när en olycka gjorde henne handikappad. Men det fysiska handikappet har inte försvagat hennes självpåtagna satsning "att bli det bästa jag kan bli".

"Jag har arbetat så hårt just för att nå det här", sade hon. "Det känns så

FOTO JEFFREY D ALURED, MED TILLSTÄND AV CHURCH NEWS

President Gordon B Hinckley välkomnar fackelbäraren för handikapp-OS, Carrie Snoddy, med en kyss. President Thomas S Monson och hans hustru Frances tittar på.

bra att till slut vara här, att till slut få känna spänningen, att komma iväg och kämpa för det."

Keith Barney, medlem i Alpine 11:e församling i Alpine stav i Utah, tävlade i längdåkning på fem kilometer och i en skidskyttegrupp för män. Han deltar också i cykeltävlingar i USA:s paralympiska lag.

Broder Barney fick benen förlamade i en olycka då han var 14 år. I dag arbetar han i rehabiliteringscentret på University of Utah Medical Center. Han lär dem som nyligen blivit handikappade hur de kan leva rika, produktiva liv.

UPPDATERING OM VINTEROLYMPIADEN

Utöver de olympiska idrottsmän som presenterades i juninumret av Liahona, representerade Quinn Wheeler, 28 år, medlem i Taylorsville 39:e församling, Taylorsville södra stav i Utah, Jungfruöarna som medlem i deras bobsleighlag för vinterolympiaden. Broder Wheeler,

som är 28 år och medlem i Taylorsville 39:e församling i Taylorsville södra stav i Utah, började med bobsleighåkning under collegetiden och blev bekant med medlemmar i laget från Jungfruöarna då han arbetade i S:t Thomas i mitten av år 2000. Han anslöt sig till laget då det oväntat blev en ledig plats. □

Lacey Heward, en medlem i kyrkan från Highland i Utah, vann bronsmedalj i monoskida i handikapp-OS.

FOTO RAVEL CALL, MED TILLSTÄND AV CHURCH NEWS

Minnesdagen den 14 september 2001, av Anne Marie Oborn

Efter terroristattacken tisdagen den 11 september 2001, utlyste Förenta staternas president George W Bush fredagen den 14 september som minnesdag. Alla uppmanades att tända ett ljus till minne av attackens offer. Målningen skildrar artisten och hennes dotter då de iaktar minnesdagen.

*“S*tor har detta verks historia varit. Vårt folk har uthärdat varje form av lidande. Deras offer kan inte beskrivas. Mäktigt bortom fattningsförmåga har deras arbete varit. Men ur denna smältdegel har något underbart kommit fram. I dag står vi på höjden av dessa år och ser oss omkring”, sade president Gordon B Hinckley i sitt inledningstal under generalkonferensen. “Alltefter som kyrkans historiska väv har vuxit, har ett underbart mönster framträtt. Det får sitt uttryck i lyckliga och underbara människors liv. Det förebådar underbara ting i framtiden.”